

naša luč

1977

1

povejmo po domače!

pregovori

Visoko glavo nosi prazen klas, a prazen sod ima velik glas.

Da se resnica prav spozna, je treba čuti oba zvona.

Čast je ledena gaz, ki hitro zvodeni. Povej, s kom hodiš, in povem ti, kdo si!

Majhna je ptica prepelica, toda upeha konja in junaka.

Če slepec slepca vodi, oba v jamo padeta.

Kdor laže, ta krađe.

Žalosten in dolgočasen bi bil svet, ko bi vsi ljudje govorili isti jezik.

Kogar voda objema, se tudi slame oprijema.

Kadar prosí, zlata usta nosi.

Kobila sama najbolje ve, kdaj je treba hitreje potegniti.

Ko bi nihče ne skrival, bi nihče ne kradel.

Naj brčne konj ali kobila, oboje boli.

Kakor se znosi, tako se raztrosi. Komur leža dobro dé, malo prida je.

Ni vse zlato, kar se svetli.

Živiljenje brez dela, skleda brez jela. Dober glas gre v deveto vas, slab pa v deveto deželo.

Pometaj najprej pred svojim pragom!

Dober premislek je boljši kot uro hodá.

Človek se obrusi med ljudmi kakor kamen ob cesti.

Ne odlašaj na jutri, kar danes lahko storiš!

Nič ni težko, kar radi storimo.

Dober je domek, četudi ga je le za bobek.

Vsak berač svojo malho hvali.

Česar ljudstvo ne graja, to nikomur ne leži na vesti.

kako rečemo

Kupil je mačka v vreči.

Obesil je šolo na klin.

Lahko mi poveš, saj nisem baba.

Upanje je splavalo po vodi.

Ta stavek nima ne glave ne repa.

Vzel si mi besedo z jezika.

Sprejel me je z odprtimi rokami.

Debelo je pogledal.

Polomil ga je.

Glavo ima na pravem koncu.

Za ušesi jih ima.

Kar iskre so se kresale.

Ne boš kaše pihal!

Rečeno, storjeno.

Slaba mu prede.

Moj up je šel po vodi.

Povedal je brez ovinkov.

Lahko ga z lučjo podnevi iščeš.

primere

Kisel kot vrisk.

Sladek kot med.

Počuti se kot na iglah.

Trd ko kamen.

Hodi kot maček okrog vrele kaše.

Dober je kot kruh.

To je redko kot bela vrana.

Poceni kot sneg pozimi.

Prost je kot ptiček na veji.

Drag kot žafran.

Trepeta kot šiba na vodi.

Lahek kot pero.

Vihrá kot burja.

Mrzel kot pasji gobček.

Vleče se kot meglá.

Podoben kot jajce jajcu.

Uren je, da bi veter dohitel.

Čist kot zlato.

Prišlo je kot strela z jasnega.

Temno je kot v rogu.

Debel kot polh.

Neroden kot medved.

Uren kot zajec.

Previden kot kača.

besede

AVTO —

voziti avto; sestiti v avto; otrok je pritekkel pred avto; gasilski, škropilni, osebni, tovorni, vojaški avto; karamboliran avto prodam.

BABICA —

dedek in babica; diplomirana, izprašana, občinska babica; bil je za babico pri ustanovitvi društva; veliko babic — kilav otrok!; dedec in babica pri tečaju; kaveljček in babica pri zaponki, zapencu.

BARVA —

kričeča, mirna, mrzla, topla, živa, varovalna barva; čut za barve; barva kriči, bode v oči; barve se ujemajo, skladajo; barve se tepejo; v njenih licih je že več barve; ima lepo, zdravo barvo; to blago dobro prime barvo; barve nanašati; preproge obstojnih barv; pokazal je svojo pravo barvo; šele zdaj so prišli s pravo barvo na dan; pevkin glas ima prijetno barvo; od jeze spreminja barve; vse barve ga spretlavajo.

BATI SE —

na smrt se bojim; boji se ga kot hudič križa, kot živega vruga; lakote se jim ni bati; teh razgrajčev se vse boji; bojijo se njenega strupenega jezika; vsako stvar se boji začeti; starši se boje za otroke; boji se, kaj bo; slišal se je krohot, da sem se bal, da bo sobo razneslo; ne boš mi ušel, ne boj sel; ni se bal ne biriča ne hudiča; bati se lastne sence; kogar je kača pičila, se boji zvite vrvi.

BEBEC —

ne delaj se bebca!; imeti koga za bebca.

*Slika na naslovnici strani:
Bela Ljubljana.*

Ureja uredniški odbor.
Odgovorni urednik:
Dr. Janez Hornböck.

Založba: Družba
sv. Mohorja v Celovcu.
Tisk: Tiskarna Družbe
sv. Mohorja v Celovcu.
Izhaja vsak mesec razen
julija in avgusta.

Naročnina:

Anglija	3 angl. f.
Avstrija	100 šil.
Belgija	220 bel. fran.
Francija	30 fr. fran.
Italija	6000 lir
Švica	16 š. fran.
Nizozemska	13 n. gld.
Nemčija	16 n. mark
Švedska	25 š. kron
Avstralija	6 av. dol.
Kanada	7 kan. dol.
ZDA	7 am. dol.

Razlika v cenah je po-
gojena zaradi neenakih
poštnin v posameznih dr-
žavah in različnih deviz-
nih preračunavanj.

Naročnike sprejemajo po-
verjeniki in uprava „Naše
luči“.

Uredništvo in uprava:
Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt,
Austria.

Printed in Austria

Štetje posebne vrste v Avstriji (14. 11. 1976) bo šlo v letopise kot blamaža posebne vrste za Dunaj in spomenik posebne domiselnosti koroških Slovencev: Martin Krpan, to pot doma na Koroškem, je speljal cesarja na led. Dunaj je potrošil več kot sto milijonov šilingov za to, da je zvedel, da je materinski jezik večine Avstrijcev nemščina. Poleg tega pa še to, da je na Koroškem precej Holandcev, Judov in Kitajcev, na Dunaju in v Salzburgu pa Slovencev. Skratka: štetje se je spremenilo v popolno burko.

Slovencev v Avstriji odslej gotovo ne bodo več šteli. Dunaj bo začel je-mati Krpana resno. Začel se bo z njim pogovarjati. Da ne bo šlo lahko, je kot na dlani, saj po Avstriji še vedno razsaja rjavi Brdavs, mejaši v žandarmerijskih uniformah še vedno pazijo, da bi Krpana kje nehotoma zalezli, in še vedno je najti kakšnega ministra Janeza, ki mu Krpan ni povšeči.

A Dunaj sedaj vsaj ve, koliko je ura: koroški Slovenci se ne bodo pu-stili voditi za nos.

Po petih letih je prišel Brežnjev spet na oglede v Jugoslavijo.

V mednarodnem svetu je našla od vsega njegovega obiska odmev najbolj njegova pravljica o Rdeči kapici. Pri slavnostni večerji je namreč dejal: „Naši skupni sovražniki so pripovedovalci pravljic, če Jugoslavijo prikazu-jejo kot ubogo, nemočno Rdečo kapico, ki naj bi jo krvoločni volk — Sovjet-ska zveza — raztrgal in požrl.“

Ko so na tiskovni konferenci vprašali časnikarji Aleksandra Gričkova, sekretarja CK, kako so navzoči sprejeli to Brežnjevo „uro pravljic“, je odgovoril: „Vsi v dvorani smo se smejali, a Jugoslovani se smejemo tudi, kadar nam je pri srcu resno.“ Nemška revija Spiegel je ob tem zapisala stavek: „Volk hoče braniti Rdečo kapico.“

Tuji časnikarji so dojeli Brežnjevov trikratni poljub Tita ob slovesu kot nekakšen nasilni objem z medvedjimi šapami. In pa opazili so, da Tito ni gostu pomahal v pozdrav, ampak da se je zamišljeno zazrl v daljavo. Nepri-jetno občutje po poljubih? Strah? Slutnje?

Po vseh cerkvah na Poljskem so brali v nedeljo, 28. novembra, pastirsko pismo poljskih škofov, v katerem so ti med drugim izjavili:

„Površni opazovalci cerkvenega življenja na Poljskem bi si lahko ustvarili utvaro, da ne naleti Cerkev v naši deželi pri svojem delovanju na nobene ovire. V resnici pa ni konca gnusnega in surovega boja proti Bogu in Kri-stusovi Cerkvi.“

Dalje so zapisali, da mora država, ki je javna ustanova, skrbeti za blagor vseh v družbi. Država nima nobene pravice spočenjati sovražno dejavnost proti religiji, svobodi vesti in veri občanov. Odgovorni v vladi, ki uprizarjajo takšno gonjo proti verski praksi, so plačani z davkom poljskih katoličanov, ki sestavljajo večino prebivalstva.

Vlada verne načrtno izključuje od važnih poklicev, posebno od vodilnih mest; organizira gonjo po TV, leposlovju in filmih s ciljem, da bi vero uma-zala; otroke in mladince odvrča od maše, po šolah propagira ateizem.

Skofje so posvarili, da boj proti veri nikakor ne olajšuje gospodarskih in socialnih reform, ker vzbuja pri ljudeh nemir in nezaupanje do tistih na vrhu, to pa vodi v uplahnjenje storilnosti.

Na koncu so pozvali verne k čuječnosti: brez strahu in čisto jasno naj se povsod priznavajo za kristjane.

V našem podjetju naletimo na besedo kritika samo še v križankah.

Misel o zdomcih: Pri nas še vedno ne moremo verjeti fizikalnim zakonom o privlačnosti zemlje.

DESETI TEOLOŠKI TEČAJ — V veliki dvorani teološke fakultete v Ljubljani se je vršil od 15. do 18. in od 22. do 25. novembra za študente in izobražence teološki tečaj o aktualnih temah. Splošni predmet predavanj je bil: Bog v človeški zavesti in življenju. Kot vsako leto je

šoči medved (Dickinson). Naročnina za zbirko in slikanico znaša v predplačilu za naročnike 100 din (broširane) oziroma 160 din (vezane).

DVE PRAKTIČNI KNJIGI — Vsi ti sti, ki gojijo sobne in balkonske rastline, bodo našli vse potrebne napotke za svojega konjička v knjigi Christe Spangenberg: Leksikon sobnih in balkonskih rastlin, ki je pravkar izšla v založbi Centralnega zavoda za napredek gospodinjstva. Knjiga je opremljena s 407 fotografijami. Istočasno pa je pri Zavodu izšla tudi knjižica „Diete pri jetrnih in žolčnih obolenjih“ s teoretičnimi in praktičnimi nasveti, ki sta jo na novo napisala docent dr. Ivan Matko in Jožica Pirc.

kaj pa doma?

Kako? Ti spiš na delovnem mestu? Zakaj imamo pa sestanke?

Čim več je malih bogov, tem bolj verjamem v obstoj pekla.

Ni mi lahko, ko vidim, da je nekaterim lažje.

Pravijo, da so popravili cene. Se vam zdi, da so zdaj kaj boljše?

Kaže, da niso vse resnice dovolj lepe za neposredne proizvajalce, pa je večkrat treba izbrati samo najlepše.

Nekaterih ljudi se sploh ne spleča kupiti, ker se prodajo zastoj.

Kjer sta dva prazna žepa, je en samoprispevek premalo.

Odločal je sam, odgovornosti je pa radodarno prepustil kolektivu.

Na poti v svetlo prihodnost je vse manj pešcev.

Bil je velik patriot, vendar je za vsak primer živel v tujini.

Z vsako minuto žalosti zgrabimo šestdeset sekund veselja.

tudi letos tečaj privabil izredno število izobražencev. Toliko ljudi ne privabi danes v Ljubljani noben drug tečaj, pa naj ga pripravi kdor koli.

CELJSKE MOHORJEVKE — Za leto 1977 je izdala celjska Mohorjeva družba naslednje knjige: Koledar 1977; delo o zorenju mladega človeka Mladost med starši in samostojnostjo (Bohak); slikanico za najmlajše Radovedni Leonida (Olimski); kot večernice šest zgodb pod skupnim naslovom Podobe iz narave (Firm); delo o vseh današnjih pomembnejših verah Knjiga o verstvih (Rode) in mladinsko povest o bizantinskih bojih proti Hunom Ple-

BOŽIČNA SLIKANICA — Uprava Družine ima še na razpolago slikanico „In Beseda se je učlovečila“, ki je zelo primerna za predšolske otroke in za otroke v prvih razredih. Stane 6 dinarjev. Poleg tega je izdala Družina namizni koledar za leto 1977. Poleg seznama godov in bogoslužnih dni in praznikov pri naša koledar vsak teden nedeljsko glavno prošnjo.

Zasneženi zmaj v Celovcu.

DNEVI BOJKOTA IN ŠTETJA — Tako se glasi naslov članka v Družini (21. 11. 76) o tem dogodku. Tudi teološka fakulteta v Ljubljani je ob enem s svojim oddelkom v Mariboru pripravila protestno zborovanje. Seveda bi bil tak protest bolj veroven, ko bi teološka fakulteta protestirala tudi proti krivicam doma, na primer proti diskriminaciji svojih slušateljev s strani režima; saj morajo ti kot edini visokošolci služiti neskrajšani vojaški rok.

ZAHVALA S PROTESTNEGA PODROČJA — Na zahvalno nedeljo so se verniki in duhovniki s potresnega področja zahvalili v ljubljanski Družini vsem znanim in neznanim dobrotnikom. Med drugim so zapisali: „Občutili smo: vsa Cerkev na Slovenskem sočustvuje z nami in nam pomaga. Hvala vsem trem škofijam, še posebej ljubljanski! Sami ste si dali spričevalo pravih Jezusovih učencev.“

SVETA CECILIJA — Ta svetnica je zavetnica cerkvenega petja. Letos so se je cerkveni pevci spomnili v mnogih župnijah. V cerkvi na Primorskem sta priredila koncert zbora iz Cerkelj na Gorenjskem in s Primskovega. Praznik so obhajali tudi pevci iz Črnomlja, Železnikov in Bleda. Podobno je bilo v pomurskih župnijah in na Primorskem (v Kopru, Izoli in Piranu). Na Štajerskem so pa peli svoji zavetnici v čast v opatijski cerkvi v Celju in v mariborski župniji Sv. Rešnjega Telesa.

ZAHTEVNI OPERACIJI — Na nevrokirurški kliniki v Ljubljani sta bila operirana dva bolnika, pri katerih je bila narejena tako imenovana ekstraintrakranialna anastomozna, operativni poseg, ki ga uporabljajo pri zdravljenju nekaterih oblik možganske kapi. To sta bili prvi operaciji te vrste v Jugoslaviji.

PREHRANA NA RAZSTAVI — V prostorih Potrošniško informativnega centra v Ljubljani so pripravili skupaj s proizvajalci živil razstavo prehrambenih izdelkov, ki so nepogrešljivi v naši vsakodnevni prehrani.

Poleg drugega so pokazali tudi medene napitke, ki jih pripravimo kot medene čaje ali hladne napitke, pa medico, staro naravno slovensko pijačo.

Kriva vrba ob Vrbskem jezeru. Po njej ima Vrbsko jezero ime, vsaj v slovenščini.

BOHINJ — Za tri dni so se zbrali študentje in študentke v župnišče v Srednji vasi k duhovni obnovi. Predmet premišljevanj je bil Bog. Govornika Kobal in Zdravec sta razpravljala o temah: „Bog v mojem življenju“ in „Bog v mojih bližnjih“.

proslavil 50-letnico proizvodnje. Letošnji izvoz bo dosegel vrednost do 5 milijonov dolarjev.

CELJE — Stalna arheološka razstava v Pokrajinskem muzeju v Celju, ki spada med najlepše urejene dalje na 13. strani

CELJE — Kolektiv kemične, grafične in papirne industrije Aero je

Žihpolje, koroški kraj s čudovito lego ob cesti Celovec-Borovlje.

Predragi moji farani!

Glejte, že vrsto let sem med Vami in za Vas na tej zdomski fari, pa se mi je na srcu nabralo nekaj stvari, ki bi Vam jih rad povedal. Iskal sem priložnost, kje in kako bi se dobili, pa je ne najdem. V cerkev mnogih od vas ni, jaz k vsem ne morem, saj je fara tako velika, Vi pa po njej tako raztreseni.

Morda naj kar skraja ostanem pri tej misli, ki sem jo pravkar omenil: pri zvezi med Vami in menojo.

Glejte, to je važna pa obenem težka stvar. Sam dobro vem, da bi moral priti v osební stik z Vami vsemi čim večkrat, pa mi to kratko malo ne uspe. Že zgoraj sem omenil, zakaj ne.

Zato sem se odločil, da Vas bom dosegel predvsem po dveh poteh: prek Naše luči in prek prireditev.

Prek Naše luči Vas res še največ in še najbolj pogosto „obiskujem.“

Seveda je med Vami ta in oni, ki Naše luči nima, bodisi ker se mu zdi naročnina zanjo predraga, bodisi ker se mu zdi pisanje preveč odkrito ali iz kakšnega drugega razloga. Vsak ima popolno svobodo, da se na Našo luč naroči ali ne (čeprav bi ne bilo brez pomena resno pretehtati razloge za odklanjanje le-te.) Meni je hudo, če niti te zveze s kom od Vas nimam. In sem vesel, če se kak nenaročnik odloči za Družino ali Ognjišče. Z eno besedo: brez zveze z župnijo vsaj prek pošte naj bi nihče od Vas ne bil. Biti čisto brez zveze je le nevarno.

Druga pot, po kateri iščem zvezo z Vami, so prireditve.

Glavna taka „prireditve“ je naša maša. Vesel sem, da lahko mirno rečem, da so naše maše lepe. Slabše je pa z udeležbo.

Skraja je prihajalo k mašam precej več ljudi kot danes. Že sem se spraševal, če sem tega jaz kriv. Nekaj gotovo, saj ni nihče vsem pri srcu. So pa gotovo tudi drugi razlogi: oddaljenost od cerkve, ki so jo skraja ljudje rajši premagovali, ker so se čutili v tujini bolj osamljeni kot danes; neprimerna ura maše, a ugodnejše ni mogoče dobiti; morda kdaj tudi strah pred zaslíševanji doma, a toliko poguma bi moral že vsak vernik imeti, da bi ta strah premagoval; no, pa še kaj...

Verjemite, da mi je hudo, če vidim nekatere naše obraze le dvakrat v letu in sicer na naših plesih. Sicer sem tega le še bolj vesel, kot če kdo niti tja ne pride, a vendarle: ta stik je prereditve in prekratek. Poleg tega pa ni mogoče govoriti na plesu o verskih in moralnih vprašanjih.

Ali naj Vam še to omenim, da je v veliki meri odvisno od Vas, ali se čuti duhovnik v tujini še bolj osamljen, kot bi bilo prav?

Pa brez zamere! In lep pozdrav vsem!

Vaš župnik

Jezus je postavil stvari na glavo

Gospod je na zadnji poti v Jeruzalem zaupal dvanajsterim, da bo izdan in umorjen. Oni tega niso razumeli, ker niso mogli uskladiti te njegove strašne prihodnosti s podobo, ki so si jo o odrešeniku ustvarili.

Potem so se na poti pogovarjali, kdo od njih je največji, najpomembnejši. Jezus je šel najbrž kje spredaj sam.

Ko bi imeli magnetofonski zapis tega razgovora, s kakšnim užitek bi ga poslušali! Ko bi njihovo samopoveličevanje prelili v današnje izraze, bi gotovo slišali samohvalo o atletske postavi in zelenih očeh, o igranju na kitaro in uspehih pri mladih, o študiju v tujini in akademskem naslovu, o zgodnjem vstajanju in uspešni shušjevalni kuri (pomisli, v enem mesecu eno kilo), o genijih v družini in poznavanju s smetano sveta, o zavzetosti za najnovejše dosežke v teologiji in oporečnistvo v Cerkvi, o avtu zadnjega tipa in počitnicah na morju...

Koliko takih in podobnih neslanosti so ti bodoči škofje na tisti poti povedali! So bili le še preveč ljudje! Še zelo daleč v prihodnosti nekje je bila točka, ko bodo v popolnem izpraznjenju sebe darovali za Gospoda vse, tudi svoja življenja.

V hiši Petrove tašče si je Gospod privoščil pridigo. Vzel je v roke otroka, morda kakšnega Petrovega sina, ga objel in dejal, da je srce, ki ga nekdo za takega otroka ima, izkaznica

pravega kristjana: „Kdor hoče biti prvi, naj bo zadnji od vseh!“ Ne v besedah in grbasti poniznosti, ampak zares, v vsakdanjem življenju, v službi vsem.

Apostolom je bilo po tej lekciji jasno, da Gospod natančno ve, o čem so se med potjo pogovarjali, ne da bi zato potreboval prisluškovalne mikrofone ali kakšnega špijona med apostoli.

A to ni bilo več tako važno, važen je bil nauk, ki jim ga je dal: zunanjim strukturam, ki jih je svoji Cerkvi že jasno začrtal (Peter, 12 apostolov, 72 učencev), je sedaj določil tudi notranjega duha. Po tem duhu naj bodo tisti, ki je višji, nižji in, kolikor višji je, toliko nižji naj bo. Eno izmed toliko Gospodovih nasprotij, ki ga apostoli takrat prav gotovo niso razumeli in ki ga še danes, po dva tisoč letih, mi sami tako težko praktično razumemo.

Kako nerado nam gre v glavo, da se Gospodova vrednostna lestvica ne mení za rdeče gumbe in bombastične naslove, za boljše fare in ključna mesta, za pripadnost vplivnejšemu redu ali sodobnejšemu gibanju v Cerkvi. Pa v svetu, se razume, tudi ne.

Gospod se bo nekoč, pri „splošnem spraševanju vesti“ — to je jasno povedal — zanimal pri sleherniku za to, koliko mu je uspelo, da je bil majhen: da je imel smisel in čas in denar za lačne (berače?) in žejne (pijančke?), za bolne (odpisane?) in jetnike (kriminalce?), za potne (hipije) in nage (tretji svet?). Vse to v njegovem imenu, to je, brez zveze z njim. (Koliko komu ta zveza uspe, je njegova stvar. A brez neke, vsaj najrahlješe zveze z njim ne gre. „Čisti“ humanizem je v krščanstvu nesporno izključen.)

Kristus je postavil s tem naukom v obeh „pametnega“ sveta stvari na glavo. Obenem pa je odprl vrata do resnične veličine tudi tistim, ki so v življenju odrinjeni, nepomembni, na robu.

mogoče se tudi vi sprašujete :

ali bodo res antibiotiki nadomestili prižgane sveče?

Bolničarka mu je odvezala haljo, ki je bila rahlo oškropljena s krvjo, asistent pa mu je snel rokavice.

S hrbtom dlani si je potegnil čez potno čelo in si prižgal cigareto. Nato me je prijel pod roko in me peljal v bližnjo sobico.

„Gospod, zdi se mi, da smo vam mi zdravniki precej olajšali delo, ali pa vas celo spodrivamo, kakor se vzame...“

„Gospod profesor, tega res nisem opazil. Morda gledam docela s svojega zornega kota...“

„Govoriva odkrito! Ne morete zanikati, da napredek v znanosti, zdravilstvu, biologiji, imunologiji, higieni, kirurgiji prispeva k temu, da postaja človek vedno manj vreden.“

„Kako to?“

„Iz preprostega razloga, ker pri vsem tem napredku ne bo imel človek kaj več prositi Boga. Postajal bo vedno bolj samostojen. Otresel se bo vseh spon odvisnosti.“

„In se bo zatekel...“

„Vidim, da ste me razumeli. Zatekel se bo k človeku.“

„In kaj ima tu opraviti vera, gospod profesor?“

„Nikar se ne delajte jezuita! Tudi jaz sem pred leti ministriral v domači vasi. Včasih smo šli zgodaj zjutraj v procesiji po polju, jaz sem nosil kotliček z blagoslovljeno vodo...“

„Že vem, prošnje procesije.“

„Nekaj podobnega. In za kaj smo molili? Za dež ali pa za lepo vreme. Danes... Danes ni več procesij. Danes imamo škropila, strupe in celo umetni dež.“

„In kaj hočete s tem reči?“

„Dovolite mi, da povem! Gotovo se spominjate prošnje: ‚Kuge, lakote

in vojske — reši nas, o, Gospod!‘ Dragec moj, ko bi ne imeli Pasteurja, Kocha in drugih, bi rad videl, koliko bi pomagale vaše litanije proti kugi. Leta dva tisoč bi slišali navček... Ali se vam ne zdi, da ni tisti ‚reši nas, o, Gospod!‘ več sodoben, odkar nas je rešil hrast, bolh in vsega drugega človek?“

„Zdaj bi morali posodobiti ta vzklik: ‚Reši nas, o človek!‘...“

On pa je vztrajno nadaljeval: „Nekoč, ko so imeli otroci gliste, so mamice ali babice tekle v cerkev in prižgale sveče, kupljeno na čast svetemu Antonu. Danes gredo v lekarno, plača pa socialno zavarovanje.“

„Hvala Bogu!“

„Ali niste nikdar slišali o porodni okužbi? Seveda, vi ste premladi... No, nekoč je uničevala cele trume novorojenčkov. In ženske so hodile jokati pred Marijin kip. Čudež pa je

seveda naredil neki Filip Semmelweiss.“

„In kaj?“

„Dovolj ste nadarjeni, da iz vsega tega naredite zaključek. Eno je gotovo. V srednjem veku so se go dili čudeži v cerkvi, danes pa jih

delamo v operacijski sobi in v laboratorijih. Zdravniški noži in antibiotiki so nadomestili prižgane sveče. Drobno gledi in rentgenski žarki so zamenjali devetdnevnice. Higiiena se je izkazala uspešnejša kot pobožnost.“

„In kaj ima vse to opraviti z molitvijo?“

„Gospod pater, ali ne opazite, da se z novimi odkritji krči seznam reči, katere je treba prositi Boga. Ne smemo biti več od njega odvisni. Res ne vem, kaj boste še prosili Boga, ko bo kak učen Japonec povedal, kako se moramo bojevati proti raku. Dragi pater, z napredkom postaja molitev brez haska. Človek se je naučil ustvarjati na zemlji vse to, kar smo prej pričakovali iz nebes.“

Spet me je spremljal na hodnik in me potrepal po rami, kot bi mi hotel reči: „Spremeni poklic, da ne postaneš brezposeln!“

Tudi zdravnik lahko zgreši diagnozo o Bogu (včasih pa tudi druge).

In če imaš napačno predstavo o Bogu, nosi tudi molitev neizogibne posledice.

Dragi profesor, Boga kot „mašila“ ni in ga tudi nikoli ni bilo. Mislim namreč na takega Boga, ki bi izpolnil praznino naše nevednosti, pomagal naši nezmožnosti in bi nadomestil človeka, ko se bolj ali manj neupravičeno umakne s svojega delovnega mesta.

Pravi Bog je drugod. Njegovo bistveno delo ni v tem, da deli milosti. „Boga koristolovcev“ ni odpravila znanost, kot vi mislite, ampak vera sama, sam Bog Jezusa Kristusa.

Bog spoštuje in celo podpira osamosvojitve človeka. Nič ni ljubosumen zaradi njegovih zmag. Vesel je, da človek hodi z lastnimi nogami, ne da bi se opiral na pobožnjakarske bergle.

Gospod profesor, ali poznate samo Filipa Semmelweissa? Ste morda kdaj slišali o Ireneju? Takole je rekel: „Živeči človek je slava božja.“ Misli je na človeka, ki hodi, ki se zna izmotati iz zadrege, ki išče, odkriva, raziskuje, skratka, opravlja svoj poklic človeka.

Verni človek pa s svoje strani ne sprejme Boga zato, da bi ga izkoriščal, da bi mu bil ta na raz-

krogi na vodi

Kot mlad fant sem stal na skali pri spodnjem — Črnem — Triglavskem jezeru. Med temnim drevjem je ležalo mirno zrcalo, polno skrivnostnih slutenj. Tako gladko je bilo, da je kar izzivalo.

Pobral sem kamen in ga zalučal v vodo. Dvignilo se je malo pene, okoli pa se je pokazal majhen krog, ki se je takoj začel večati. Za njim je nastajal

drugi, tretji . . . , vedno večji so bili, na vse strani so hiteli. Čez nekaj časa so se razgubili, a ne povsem. Še se je razločila proga, ki se je počasi pomikala po gladini. Naposled je izginila tudi proga, a spet ne povsem: drevje, ki je odsevalo v vodi, se je naglo lomilo in se spet poravnavalo. Dokaz, da je moj kamen še vedno vplival . . .

Sploh je bilo svoj čas moje veselje viseti nad ribnikom ali tolmunom ali vsaj nad vaško lužo in opazovati gibanje vode. V veselje mi je bilo, ko smo se v šoli učili, da je to delal tudi slavni fizik Huygens in tako zapisal svoje zakone o pomikanju valov in o njihovem medsebojnem vplivanju, o interferenci.

Čim večji je kamen, tem višji in hitrejši so valovi. Če je udarec dovolj močan, pridejo valovi do brega, se odbijajo in se nato križajo s prvotnimi valovi. Nastane čudno izpodrivanje in prepletanje, kjer sploh več ne vemo, kateri valovi so prvotni, kateri drugotni.

Danes nimam časa, da bi strmel v zibajočo se vodno površino. Pač pa me je življenje prisililo, da strmim v valujoče življenje človeštva. In kakšno valovanje, kakšno vplivanje odkrivam šele tu!

Poglejmo na primer pisatelja, našega krščanskega brata Michela Quoista! Mlad človek je. Komaj nekaj let piše, a njego-

Človek je največji takrat, ko je na kolenih pred svojim Bogom

polago, da bi imel od njega osebne koristi, niti zato ne, da bi se o-tresel svojih skrbi in dela.

Zdi se mi, če smem tako reči, da je Bog najbolj vesel takrat, ko vidi, da si človek pomaga sam in da naredi zares kaj koristnega zase in za druge.

Ko sem učil v šoli, so večkrat obkrožili mojo mizo otroci, ki so drug čez drugega govorili:

„Ne znam narisati češnjevega drevesa...“

„Ne znam napisati naloge...“

„Končni račun se mi ne posre-či...“

In zahtevali so, naj jim jaz tisto naredim.

Jaz pa sem spodbujal njihovo do-mišljijo in njihov ponos.

Kmalu nato je ta ali oni v klo-pi zmagoslavno zakričal: „Naredil sem!“

V resnici pa sem največje vese-lje in zadoščenje občutil jaz.

Kakor očka Pepe v Ostržku, ko je videl, da je njegova lutka za-čela skakati...

Molitev ni v tem, da predložiš

Bogu seznam svojih nezmožnosti in zahtevaš od njega, naj vse popravi in nadoknadi.

Ni v tem, da nadleguješ Boga, naj nekaj naredi namesto tebe.

Na seznamu so prav lahko naši uspehi in naš trud.

Operacijska soba in znanstveni laboratorij, dragi profesor, prav nič ne tekmujeta s cerkvami (kot Bog ne tekmuje s človekom). Prav lah-ko pa postanejo sveti kraji.

Litanije niso prav nič v nasprotju s higieno, bodite kar mirni! Prav tako ne molitev z antibiotiki. Njuna pristojnost je povsem drugačna.

Trditev, da je molitev zaradi člo-vekovega napredka nekoristna, po-meni isto, kot če bi nekdo trdil, da otrok, ki si že sam kupi sladkarije in čevlje, ne potrebuje več svojih staršev...

Bog-„mašilo“ počasi izginja brez posebnega žalovanja, ker se je človek naučil svojega poklica. Molitev pa ostane.

Človek namreč še ni našel nič takega, kar bi „nadomestilo“ ljube-zen.

Alessandro Pronzato

*va dela se širijo kot krožni va-
lovni po svetu: Francija, Belgija,
Švica, Avstrija, Jugoslavija, Se-
verna in Južna Amerika, Japon-
ska....*

*Ali pa poslušajmo božjega
trubadurja patra Duvala! Pred
nekaj leti je začel brenkati na
kitaro in prepevati o Gospodu,
svojem prijatelju... Pel je po
restavracijah, po hotelih, po
dvoranah... Danes milijoni nje-
govih plošč preplavljajo svet.
Vseh pet kontinentov je vzvalo-
vil z akordi svoje ljubezni. Ta-
ko močne valove je vzburlil, da
se odbijajo in vračajo, cele vr-
ste božjih popevkarjev vstajajo,
val se krepki, prepleta, buči čez
zemljo. Težko je uginiti, kdo je*

*na koga vplival, kdo koga spod-
budil. Nič zato! Važno je le to,
da se je ustaljena človeška
množica razgibala in vzvalovila
v ljubezni.*

*Žal pa ne vpliva tako le lju-
bezen. Tudi podivjanost in raz-
uzdanost se širita v valovih. Po-
znamo tudi pevce, ki so povzro-
čili prave viharje divjaštva, za
njimi pa so ostale opustošene
dvorane, raztreščeni stoli, krva-
ve glave in zmedene pameti.*

*Pa bo kdo rekel: „Vse v re-
du in prav! To so veliki kamni,
ki padajo v ocean človeške zgo-
dovine. A jaz, kaj naj bi jaz
storil pomembnega?“*

*Vrzi prav droben kamenček v
mirno vodo, pa boš videl, kako
daleč sega tvoj vpliv!*

*Rečeš dobro besedo, storiš
drobno uslugo, pokažeš se kot
plemenit človek — kaj veš, na
koga vse boš vplival!*

*Nevede in nehote boš poma-
gal bližnjim, da bodo boljši.
Ti bodo pa spet vplivali naprej.
Krožni val se bo širil — kdo ve
do kam!*

*Žal pa velja isto tudi za sla-
be vplive!*

*Vsi smo — če hočemo ali ne
— vpleteni v čudovito igro med-
sebojnega vplivanja. Povzročā-
mo dobre in slabe valove, ki
hite po morju človeštva...*

*Ali se kdaj vprašaš, kakšen
je tvoj vpliv? Kdaj dober, kdaj
poguben?*

Miha Žužek

novi način pokore

(Črka D pomeni duhovnika, S spovedanca.)

SPREJEM SPOKORNIKA

D: Bog vas sprejmi!

S: V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

D: Bog, ki razsvetljuje človeška srca, naj ti pomaga, da boš prav spoznal svoje grehe in dosegel božje usmiljenje.

S: Amen.

BRANJE BOŽJE BESEDE

D: Pomislimo na Kristusa, ki je trpel za naše odrešenje in je vstal v naše opravičenje. „On je nosil naše trpljenje, si naložil naše bolečine. Mi pa smo ga imeli za udarjenega, od Boga zadetega in mučenega. A zaradi naših grehov je bil ranjen, potrj zaradi naših hudobij. Za naše zveličanje ga je zadela kazen, po njegovih ranah smo ozdraveli. Mi smo tavalj kakor ovce, vsak je krenil po svojem potu. Gospod pa je naložil nanj nas vseh pregrehe“ (Izaija).

PRIZNANJE GREHOV IN SPREJEM POKORE

S: Moji grehi so...

D: (Da nasvete in pokoro.)

MOLITEV SPOKORNIKA IN ODVEZA

D: Obudite kesanje!

S: Gospod Jezus, božji Sin, usmili se mene, grešnika!

D: Bog, Oče usmiljenja, ki je s smrtjo in vstajenjem svojega Sina svet spravil s seboj in poslal Svetega Duha v odpuščanje grehov, naj ti po službi Cerkve podeli oproščanje in mir. **IN JAZ TE ODVEŽEM TVOJIH GREHOV V IMENU OČETA IN SINA † IN SVETEGA DUHA.**

S: Amen.

ZAHVALA BOGU IN ODSLOVITEV SPOKORNIKA

D: Zahvaljujmo se Gospodu, ker je dober.

S: Vekomaj traja njegova dobrota.

D: Bog ti je odpustil grehe, pojdi v miru.

spoved odslej drugače

Od 1. adventne nedelje 1976 se morajo spovedniki v Sloveniji držati novega spovednega obrednika. 2. vatikanski koncil je naročil dosedanjega tako spremeniti, da bo jasneje izražal naravo in učinek zakramenta.

Kongregacija za zakramente je sedaj sestavila ob sodelovanju strokovnjakov z vsega sveta nov obrednik.

V kratkem je potek novega načina spovedi takle:

Duhovnik spovedanca pozdravi.

Spovedanec se pokriža, izgovarjač pri tem besede: „V Imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.“

Duhovnik spodbudi spovedanca

k zaupanju v Boga. Spovedanec odgovori: „Amen.“

Duhovnik govori ali bere, če je primerno, misel iz svetega pisma, ki govori o božjem usmiljenju in kliče človeka k spreobrnitvi.

Spovedanec se spove grehov.

Duhovnik mu da primerne nasvete, ga spodbudi k obžalovanju grehov ter mu prikljče v spomin, da kristjan z zakramentom pokore umrje in vstane s Kristusom. Končno mu predloži pokoro in povabi spovedanca k obuditvi kesanja.

Spovedanec zmoli kesanje po dosedanjem načinu („Moj Bog, žal mi je, da sem grešil...“) ali pa po katerem od novih besedil.

Duhovnik stegne roki (ali vsaj desnico) nad spovedanca in moli odvezo.

Spovedanec odgovori: „Amen.“

Duhovnik in spovedanec se zahvalita Bogu in duhovnik spovedanca odslovi. Za to so sestavljeni štiri različni obrazci.

V barvnem pasu na 8. strani je objavljen eden od novih načinov spovedi.

štiri diplome Lenče

Bil je čas, ko so hišne pomočnice trumoma odhajale v tovarne. Posmehovale so se mladi Lenčki, ki se je iz tovarne „klavrno“ zatekla v družino.

Mlada gospodinja, ki je bila noseča, jo je že prvi dan osvojila s toplino, ki je Lenča dotlej še ni občutila.

„Kakor vidite, se mi bliža porod. Dela ne bo malo. Kolikor bo mogoče, bom pomagala, ker tovarniške plače za vas za zdaj res ne premorem. Vaša prednica mi je prav zato pobegnila...“

„Jaz pa ne bom.“

Ko je čez mesec dni gospodinja prinesla iz porodnišnice prvorojenca, ji ga je Lenčka že na pragu prevzela in tedaj se je mlada mati razveselila: Ta bo resnično ostala!

Lenčka je na mah čutila na ramenih celotno gospodinjstvo. Z izobrazbo hribovske enorazrednice je spravljala v zadrego površno računarko za prodajalnim pultom in sleparja na živilskem trgu. Gospodnjski dar se ji je kosal s čutom za lepoto hiše in za povrh je bila še poča skrinja.

V domu, kjer so vse stene brnele od njenih pesmic, je mali Dušan, kot bi mignil, začel meriti kuhinjo od vrat do vrat, se poganjal za njo po sobah, kličeje na vse grlo: „Lenča! Len-

prenova slovenske cerkve

Slovenski škofje so napisali za Družino glavne misli o prenovi slovenske Cerkve. O mislih ljubljanskega nadškofa smo že poročali. Danes prinašamo v povzetku misli ostalih škofov.

Mariborski škof dr. Držečnik je napisal naslednje misli:

Prvo desetletje po 2. vatikan-skem cerkvenem zboru je bilo posevečeno liturgični obnovi. Prevesti je bilo treba nove obrednike, misal in brevir. Mnogo je že storjenega, a liturgična obnova ostaja pač bolj na površini.

S pastoralno prenovu želimo sedaj poglobiti liturgično obnovo. Iz zelo tehtnih razlogov smo se slovenski škofje odločili za poseben način pastoralne prenove, pri ka-

teri naj bi kar najbolj sodelovala vsa slovenska Cerkev. Obnova naj bi se začela pri zakramentih, glavnih studencih milosti. Osnutki za prvih šest zakramentov so razposlani župnijskim uradom in mladinskim verskim občestvom.

Tudi Družina naj bi pri obnovi sodelovala: s poročanjem o spodbudah in navodilih posebnih komisij medškofijskega in škofijskih pastoralnih svetov, o razpravah v župnijskih svetih in verskih občestvih mladine in o njihovih predlogih, o izkušnjah in uspehih pastoralnih sinod v drugih deželah. Družina naj bi delo obnove spremljala tudi z dobrohotno kritiko.

Koprski škof dr. Jenko je povedal sledeče:

Nekaj splošnih smernic: Cerkev ima dolžnost oznanjati Kristusov nauk tudi po tisku, radiu, televiziji, kinu in gledališču; cerkveno učiteljstvo je dolžno presojati vsa dogajanja v človeški družbi z verskega in moralnega vidika in ljudi učiti poti k časni in večni sreči; človek ima pravico do resničnih

informacij in tisti, ki s temi sredstvi manipulirajo, si s tem nakopavajo težko odgovornost.

Nekaj konkretnih misli: Zadnji koncil je izdelal obširen program za prenovu Cerkve, papež in njegovi uradi so izdali v času po koncilu že mnogo drugih navodil, npr. za ureditev župnij z delom po župnijskih pastoralnih svetih. Od vsega tega smo izvedeli doslej v krajevnih Cerkvah zelo malo. Versko znanje naših vernikov je precej šibko. Zato naj Družina prinaša več verskega pouka. Po župnijah se morajo razvijati manjša evangeljska občestva. Dejavna ljubezen do bližnjega je zunanji znak pripadnosti Kristusu, poleg tega pa ne more nobena država sama rešiti vseh socialnih težav, tudi če bi jih hotela.

*kjer je Bog,
tam je ljubezen.*

ča!..." Dušanu je sledil Damjan. Tudi ta je klical: „Lenčal!“ In ostala je Lenča do konca.

Smrt je kot potres nenadoma vzela gospodinjji moža in očeta še nerojenemu otroku. Ploha socialnih izjav ni mogla potolažiti obupane vdove. Zvečer po pogrebu je Lenča obotavljivo stopila prednjo: „Hotela sem vas prositi, da ne žalujete preveč, zaradi otročka v sebi.“

Vdova jo je objela in se zjokala ob njenem vratu.

In življenje v družini si je z Lenčino pomočjo utiralo nove kolesnice. Ko se je vdova po tretjem porodu vračala v pisarno, jo je Lenča pospremila s svojim ustaljenim smehom: „Brez skrbi, tudi ta ptiček se nam bo obrasel in speljal...“

Ob tolikšni zvestobi si je vdova upala naprtiti si poleg službe še študij. Nepregledno vrstnoči je presedela pri knjigah, Lenča pa je vstajala k slabotnemu nedonošenčku, ki je jokal, nenehno jokal.

„Pustiti bom morala študij...“
„Zakaj?“

„Ne smem te več izkoriščati — Rokec te bo uničil.“

„Vztrajajte! Kaj vam ne smem pomagati do diplome?“

In res je vdova diplomirala po Lenčini zaslugi.

Minilo je trideset let. Svoj cilj je dosegel tudi najmlajši v družini, nedonošenček Rok. Pri hiši so slavili njegovo pravniško diplomo.

Gospodinja je želela počastiti tudi Lenčo s tem, da bi to pot ne stregla, temveč sedela na

častnem mestu ob slavljenju. Upirala se je, a niso ji pustili.

Vstal je Dušan, najstarejši, ki je prišel z ženo in dojenčkom.

„Lenča, trideset let smo ti pilili kri. Pustila si se použivati skupaj z zrakom, ki smo ga dihal. Morali bi ti vrniti vseh trideset let, saj si zavoljo nas opustila možitev, mladostna veselja, dopuste, vse. Omogočila si nam štiri diplome, ki so prav toliko tvoje kot naše...“

Lenča se je hotela po stari navadi zasmejati, a to pot ji je smeh obtičal v grlu. Močno je zardela, ne vedoč, kaj bi. Iz zadreg je pomagal jok Dušanovega dojenčka v sosedni sobi.

„Joj, k Primožku moram...“ je planila izza mize vsa srečna, da se je rešila svoje slave.

J. L.

malo za šalo malo za res

OLIMPIADA JE DRAGA REČ,
VENDAR BI JO TUDI MI LAHKO
IMELI: TREBA BO SAMO RAZ-
PISATI SAMOPRISPEVEK.

Na zborovanju.

„Krajani, nekdo mora prevzeti
funkcijo predsednika.“

„Zakaj imamo pa učitelja?“

„Saj ima že petnajst funkcij!“

„No, potem še opazil ne bo, da
ima še šestnajsto!“

DEDEK PRIPOVEDUJE VNUČ-
KU: „NEKOČ, V DAVNIH, DAV-
NIH ČASIH JE BILO ZA SEDMO
GORO IN SEDMO VODO VELI-
KO OTROŠKIH JASLI IN
SOL...“

„V čem se razlikujejo kmetje od
politikov?“

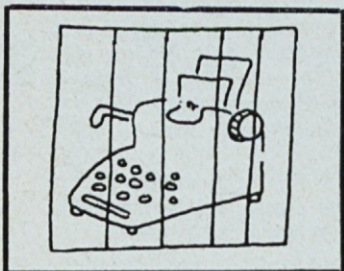
„Kmetje nehajo mlatiti, ko je sla-
ma prazna, politiki pa mlatijo
kar naprej.“

„PSA BOM DAL V ŠOLO.“

„TI LAHKO, SAJ BOŠ PRAV GO-
TOVO IZVRTAL ŠTIPENDIJO
ZANJ.“

Nekdo se utaplja in vpije: „Na
pomoč!“

Na bregu stojita dva, pa pravi

**Svoboda pisanja: svoboda je
na tej strani, pisanje pa na oni.**

iz slovenskega tiska

Z izrezki iz slovenskih revij in časopisov, ki izhajajo doma in po svetu, skušamo zasledovati dogajanje med Slovenci. Za utemeljenost kome-
ntarjev in mnenj ne odgovarjamo.

NAS TEDNIK

SLOVENCIM USPELI Z AKTIVNIM BOJKOTOM!

V zgodnjih popoldanskih urah preštevalne nedelje so dospela iz šte-
vilnih krajev dvojezičnega ozemlja vedno nova poročila o vedno novih
in originalnih oblikah bojkota. Številne variacije — večkrat krajevno po-
gojene — niso pokazale le, da so rojaki z navdušenjem sledili bojkotu,
ampak jim je to navdušenje dajalo pobude za številne dejavne oblike
bojkota.

Vse te akcije so imele skupni cilj: onemogočiti in osmešiti vsako stati-
stiko.

DOMISELNI NAČINI BOJKOTA

Rojaki po dvojezičnem ozemlju so bili zelo iznajdljivi. Če so številni
mogočnjaki računali z določeno obliko bojkota ter se pripravili, da bi
jo preprečili, so Slovenci v tisti vasi brž izbrali drugo metodo in jo tudi
izvedli.

Zelo priljubljena metoda je bila, da so udeleženci preštevanja ostajali
v celicah dalj časa kot navadno. Zakaj ne? Odločitev, kateri jezik naj
nekdo napiše, je bila ob zmedeni propagandi in Heimatdiensta dokaj
težka. Ker so bili ostali volilci nestrpni — mudilo se jim je domov — so
komisije brž uredile nadomestne celice ali pa so poklicale žandarmerijo.
Tajnost volitev v nadomestnih celicah seveda ni bila več zagotovljena.

Na Radišah je eden od udeležencev štetja ostal čezmerno v celici; kot
se je pozneje izkazalo, nad pol ure. Medtem so morali urediti zadaj za
točilnico — volitev je bila v neki gostilni — nadomestno celico. Tudi v
njej se neko dekle ni moglo takoj odločiti. Nato so hoteli nadaljevati pre-
števanje na neki gostilniški mizi. Toda neko drugo dekle je sedlo za
mizo ter naročilo kavo, misleč, da je pač v navadni gostilni. Komisija je
potem uredila javno glasovanje: na mizi, kjer je vsakdo videl, kaj je
kakšen udeleženec zapisal. Večinoma je bila to nemščina.

Tudi prvotna celica na Radišah ni garantirala tajnosti štetja, kajti za
mlečnim steklom je lahko vsakdo videl, ali je preštrevani zapisal križec
zgoraj (nemško) ali pa bolj spodaj; predvsem pa, ali je napisal zraven
kaj drugega, ali pa vtaknil prazen list ali nekaj drugega v kuverto.

Sploh se kuverte niso dale zalepiti. Tako ni bilo nikjer garantirano, da
ne bo komisija po končanih volitvah le pregledala, kaj je zapisano na
volilnih listih.

Na Radišah se volilne priče Socialistične stranke — koroški Slovenci
— niso mogle odločiti, da bi se štetja udeležile kot volilne priče in so
ta hrabri korak, ki jim ga je narekovala vest, tudi utemeljili pred šefom
koroške SPÖ (= Avstrijske socialistične stranke; op. NL), deželnim gla-
varjem Wagnerjem.

V Bilčovsu je dal poklicati župan Ogris žandarmerijo, potem ko je bila
celica zasedena in je bila tudi rezervna celica — za klavirjem — blo-
kirana. Komisija se je umaknila v drug razred. Potem ko so končali

blokado, so se volitve nadaljevale za klavirjem, pri čemer je volilna priča Gasser prek piana gledal na volilce, kako ravna.

V Sinči vasi je predsednik Narodnega odbora koroških Slovencev dr. Matevž Grilc ob 9. uri dopoldne oddal pred televizijsko kamero zase in za svoja dva otroka kuverte ter nato raztrgal glasovnice.

V Globasnici je eden od vodilnih upravičencev strgal svoje volilnice ter jih vrgel županu v obraz. Podobne akcije so bile še v Vrbi, Železni Kapli ter drugod.

Ob 10 uri dopoldne se je v Celovcu pred sedežem koroške deželne vlade zbralo spontano 100 ljudi, ki so imeli s seboj svoje glasovnice, pa tudi glasovnice drugih ljudi, ki so sicer bojkotirali štetje, toda sami niso prišli v Celovec. V naslednjih 45 minutah so udeleženci te akcije zažgali pred očmi številnih novinarjev ter televizijskih kamer okoli 600 glasovnic. Pri tem so deklamirali v zboru: „KHD (= koroški Heimatdienst), ha, ha, ha! Kreisky, ha, ha, ha! Wagner, ha, ha, ha! Bacher (= je predsednik Avstrijske ljudske stranke na Koroškem; op. NL), ha, ha, ha! Iz palače deželne vlade pa so opazovali to akcijo tajna policija ter visoki uradniki koroške deželne vlade.

Na Obirskem je bila udeležba izredno slaba, namreč samo 14 %. Pred voliščem pa so koroški Slovenci prepevali borbene pesmi. Popoldne je naraslo število tistih, ki so na ta način izrazili svoje nezadovoljstvo.

GLASOVANJE NA STRANIŠČU

V Bilčovsu pa tudi v drugih krajih so udeleženci štetja bojkotirali ugotavljanje tudi s tem, da so namesto glasovnic vtaknili v kuverto rosa-rdeč toaletni papir, na katerem je bilo zapisano, naj Kreisky, Wagner in Bacher sami plačajo tistih 100 milijonov šilingov, ki jih je vlada porabila za štetje.

V Šmihelu pri Pliberku je neki volilni upravičenec ostal dalj časa v celici. Ker se je ostalim volilcem očitno precej mudilo, so uredili rezervno celico, ki je bila prav tako v najkrajšem času zasedena. Ker tudi s tretjo celico ni bilo bolje, so si pomagali s tem, da so preložili volilno celico na stranišče.

Stranišče kot volišče je bilo prav tako urejeno v Libučah, potem ko je bilo nekemu volilnemu upravičencu v celici tako zelo všeč, da je ni hotel zapustiti. Toda tudi ta kraj splošne človeške potrebe je bil kmalu zaseden, tako da se je volilna komisija umaknila v kuhinjo gostilne, kjer so bile potem volitve.

Volišče so zasedli tudi še v Podljubelju ter v Slovenjem Plajberku. V bivši samostojni občini Slovenji Plajberk je okoli 30 oseb zasedlo volišče, trije televizijski teami — avstrijski, zahodnonemški ter ljubljanski — pa so hoteli celotno zadevo snemati. Vodja volitev, bivši župan Slovenjega Plajberka Waldhauser, je prepovedal snemanje z utemeljitvijo, da televizija ovira potek glasovanja. Snemalci pa se niso kaj prida zmenili za županovo govorjenje ter postavili žaromete. Člani volilne komisije so nato izklopili sprva električni tok ter nato celo varovalke, samo da bi zabranili snemanje, vodja volitev pa je poklical žandarmerijo ter boroveljskega župana. Šele ko je dospel močan odred žandarmerije s sedmimi avtomobili, so pomirili vodjo volitev ter nadaljevali z glasovanjem. Varnostni organi so se prej pomešali med tiste, ki so zasedli volilni lokal, ter jih indirektno prisilili, da so se umaknili. Še prej pa so Slovenci volilni komisiji glasno povedali, za kaj pri volitvah dejansko gre.

V SELAH ZAŽGALI VOLILNO SKRINJICO

V Selah je štirim slovenskim fantom ob 14.10 uri, ko je večji del že volil oziroma bojkotiral, uspelo, da so odnesli iz volilnega lokala pred očmi celotne volilne komisije skrinjo z glasovnicami.

Eden od fantov, devetnajstletni Nande Olip, je šel na volišče. Namesto da bi svojo glasovnico vrgel v skrinjo, je zagrabil škatlo s 464 oddanimi

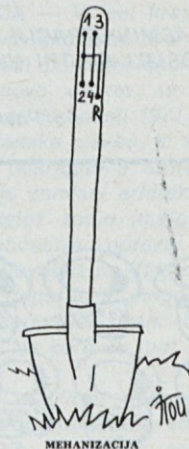
prvi drugemu: „Nič ne skrbi, ta nikoli ne potone! Je moj šef in ima čisto prazno glavo.“

V SLOVENSKEM GOSTINSTVU SE JE V OKTOBRU PODRAŽILO VSE RAZEN PRENOČEVANJA. IZ TEGA JE RAZVIDNO, DA JE PRI NAS SPANJE ŠE NAJBOLJ RENTABILNO.

Delavec: „Kaj so to odnosi v delitvi dohodka?“

Direktor: „Znano je, da dohodek TOZD pripada vsem delavcem v združenem delu. Zaradi teh načel pa pride do odnosov. Tako je na primer odnos delavca, ki ustvari zelo veliko, do delavca, ki ustvari zelo malo — human. Po zakonu diametralno nasprotnih vrednosti seveda tudi delavec, ki ustvari zelo malo, ne kviri teh odnosov. Tako so odnosi v delitvi dohodka zaradi odnosov samih — v normalnih odnosih.“

MESEC OKTOBER JE MESEC VARČEVANJA IN MESEC KNJIGE. BRŽ KO POGLEDATE CENE KNJIG, BO TAKOJ JASNO, ZAKAJ SO ZDRUŽILI OBA „MESECA“. TISTI, KI SO VES MESEC VARČEVALI, SI BODO MORDA LAHKO CELO KUPILI KAKŠNO KNJIGO — NA OBROKE.

MEHANIZACIJA

V Ljubljani že nekaj časa deluje supergastronomska restavracija s superastronomskimi cenami. Kosilo za dve osebi ve-
lja čez 70 tisočakov. Starih.
Restavracija se imenuje AM-AM.
Gostje, ki so že bili v njej,
predlagajo, da se preimenuje
v AU-AU.

NE RAZUMEM OPTIMIZMA GO-
SPODARSTVENIKOV, SAJ JE
BILA VENDAR SPET DOBRA
LETINA.

Heimattienstovca.

Prvi: „Naš kancler Kreisky je
opozoril na to, da so Slovenci
tisti, ki so zaostriili položaj na
Koroškem.“

Drugi: „Seveda, in ne prvič! Ko
smo leta 1941 okupirali Slove-
nijo, so Slovenci tudi hudo za-
ostrili položaj.“

DELAVEC INŠPEKTORJU:
„STROJI DELAJO V ENI IZ-
MENI, SESTANKE IMAMO PA
V DVEH IZMENAH.“

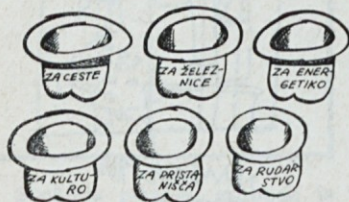
Gospodinja: „Kaj ste komu-
nalci čisto ponoreli, da spet za-
htevate podražitev vode, kan-
nalščine, plina in ogrevanja
stanovanj?! Saj ste vse skupaj
podražili šele pred nedavnim!“
„Oprostite, bo pa že kar skoraj
pol leta od zadnje podražitve!“

ZAKAJ JE TOLIKO SESTAN-
KOV TUDI POLETI, KO SE ČLO-
VEKU NIČ NE LJUBI?

☉ Če je toplo, se laže drem-
lje.

SMO V ADMINISTRACIJI LAH-
KO ZAPOSILILI ŠE TRI USLUŽ-
BENCE.“

Po Pavlihu

kuvertami ter tekkel z njo proti izhodu. Tam je predal skrinjo svojemu bratu, ki jo je hotel dati v prtljažnik čakajočega avtomobila.

Medtem se je župan Hribernik opomogel od prvega šoka ter stekel za skrinjo. Prišlo je do kratkega pretepa, nakar je moral župan skočiti stran, ker bi si sicer zažgal hlače: fantje so namreč polili skrinjo, ki se je medtem odprla, z bencinom ter jo zažgali.

Nato so se odpeljali z avtomobilom. Na cesti so skušali rešiti, kar se je še dalo. Približno tretjina glasov je zgorela, tretjino so odnesle s seboj razne priče tega dogodka, tretjino pa je — več ali manj osmojenih — rešil župan.

Prva analiza tistih listov, ki so jih dobile v roke priče dogodka, je pokazala, da so Selani čezmerno sledili bojkotu. Od 180 kuvert, ki jih je neka priča pobrala, je bilo 40 takih, ki so imele volilnice z „nemško“, ter le dve z oznako „slovensko“. Ostalo je bilo neveljavno.

Selski fantje so šli dan zatem v spremstvu odvetnika dr. Matevža Grilca na deželno žandarmerijsko komando, kjer so utemeljili svoj korak. V slo- venščini so poudarili, da so Sele za časa nacizma pretrpele toliko gorja, da je bilo treba sedaj ukrepati. Kajti zahteva po preštevanju je zahteva istih krogov, ki so že enkrat hoteli napraviti vso deželo nemško.

NA GRADIŠČANSKEM

Na Gradiščanskem je bila volilna udeležba prav tako nad poprečjem Avstrije, toda na dvojezičnem ozemlju je prišlo izredno malo ljudi na vo- lišče. Na primer v Ključarevcu ni bilo na volišče niti ene žive duše, v Mjenovem pa od 523 udeležencev le trije. Na prste bi lahko prešteli tudi udeležence štetja v Cindorfu, kjer so morali za volišče celo menjati hišo, ker je prišla po telefonu groznja, da bo zletela tista hiša v zrak.

USTRAHOVANJE S TANKI

V četrtek pred preštevanjem so se pojavili v Velikovcu, Štebnu ter pred- vsem v pretežno slovenski vasi Globasnici oklopniki avstrijske zvezne vojske ter orali aloboke brazde po tamkajšnjih travnikih. Pripeljali so prav blizu slovenskih hiš.

Ob preštevanju posebne vrste so bile tako na južnem Koroškem tudi vojaške vaje posebne vrste. Vršile so se pod geslom „notranji nemiri“.

Naš tednik, Celovec, 18. novembra 1976, str. 1 in 8.

ŠTEVILKE ŠTETJA SO POPOLNOMA NEUPORABNE

Le pičlih 2.600 koroških Slovencev so našeli vladni števci na Dunaju. Bojkot preštevanja je torej uspel, čeprav so terjale večinske stranke in vlada razmeroma visoko koroško volilno udeležbo 14. novembra kot uspeh zase.

14. november je pokazal, da slovenski človek na Koroškem ni voljan, da bi vzel nase brez besed razne nedemokratične ukrepe. Z aktivnim bojkotom so koroški Slovenci dokazali svojo politično zrelost in svoj politični angažma. Mimo tako angažirane manjšine vlada in stranke zdaj ne bodo mogle več.

Kreisky je takoj po preštevanju dejal v intervjuju za ORF (= avstrijski radio in TV, op. NL), da bo imel štetje za neuporabno in bojkot za uspel, če bo manj kot 10.000 Slovencev. (Pri zadnjem — priznано manipulira- nem — ljudskem štetju 1971 so našeli nad 20.000 Slovencev). Ko je bil soočen s tem, da se je število zaradi bojkota skrčilo na 2.600, je hotel zadevo obrniti tako, da hoče zdaj sešteti nenemške glasove. A delež nemških je skoraj povsod višji od 75 %. Očitno Kreisky noče verjeti, da so številni zavedni Slovenci zapisali v vprašalno polo „nemško“ samo zaradi tega, da vladi ne bi dali v roke nobenih uporabnih številok.

Naš tednik, Celovec, 25. november 1976, str. 1.

KDO JE PRODAL KOROSKO?

V dneih, ko je vsa slovenska javnost s srcem na Koroškem, gre človek z mislijo tudi malo v preteklost. In tako se obvezno sreča z vprašanjem: Kako to, da deželna jezer leta 1945 ni bila prisojena Jugoslaviji?

Potem ko smo mislili, da o tem že nekaj vemo, smo 23. oktobra nenadoma zvedeli za pravo resnico: *Koroško so nam pripravili domobranci!* To nam je omenjenega dne v ljubljanskem *Delu* razkril Franc Šetinc, sekretar izvršnega komiteja predsedstva centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije. V svojem intervjuju pravi dobesedno, da so se zaradi domobranskega umika čez Karavanke „zmanjšale možnosti za vrnitev Koroške v okvir slovenskih meja“.

Tako! Da bo vedel neki vsiljivi Dedijer, ki je leta 1969 v Ljubljani izdal knjigo *Izgubljeni boj J. V. Stalina* in v njej zapisal: „Toda Stalin ni hotel javno priznati odgovornosti, da je prodal usodo koroških

Slovencev za dolarje, oziroma, kakor je pozneje zapisal Moše Pijača, „da je zabarantal pravico koroških Slovencev do samoodločbe za 50 milijonov dolarjev, povrh tistih 100 milijonov, kolikor so njegovi trije zahodni partnerji bili dotlej voljni priznati svojemu vzhodnemu partnerju“ (str. 237).

Dedijer navaja še Stalinovo pismo avstrijskemu kanclerju Rennerju, kjer je rečeno: „Ne dvomite o tem, da je Vaša skrb za neodvisnost, *nedotakljivost* in napredek Avstrije tudi moja skrb. Pripravljen sem po svoji moči in možnostih nuditi sleherno pomoč, ki bi bila potrebna Avstriji“ (str. 239).

A Dedijeru se je očitno bledlo. Kakšen Stalin neki! Domobranci so bili vsega krivi, bogme! Bomo pa ja verjeli Francu Šetincu, sekretarju izvršnega komiteja predsedstva centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije!

Mladika, Trst, 1976, šte. 9, stran 128.

kaj pa doma?

nadaljevanje s 3. strani

v državi, ima največ obiskovalcev med šolsko mladino, od starejših pa je zanimivo, da je več tujcev kot domačinov.

HAJDINA — Po štirih letih so izročili učencem obnovljeno šolo, staro 90 let. Ob šoli so uredili tudi igrišča za odbojko in roket.

ILIRSKA BISTRICA — Na gradu Prem so pripravili literarni večer. Na prireditvi so nastopili moški pevski zbor Dragotin Kette iz Ilirske Bistrice ter član Stalnega slovenskega gledališča iz Trsta Stane Raztresen z izbranimi odlomki iz del Ivana Cankarja.

JURŠINCI — „Direktorjev dan“, kot imenujejo na šolah prost dan, ki ga določi ravnatelj šole, so učenci popolne osemletke v Juršincih v Slovenskih goricah izkoristili za pomoč kmetom pri pobiranju sadja.

KNEŽAK — Cerkveni pevski zbori iz vse ilirsko-bistriške dekanije so skupno nastopili v župnijski cerkvi v Knežaku. Pred nastopom med mašo jim je župnik iz Studenega govoril o vlogi cerkvenega petja pri obnovljenem bogoslužju. „Narediti mašo bolj krščansko, boljšo,“ je dejal, „to je namen cerkvenega zbora.“

KOKRICA — V tem kraju, oddaljenem dva kilometra od Kranja, je ljubljanski pomožni škof Lenič posvetil novo cerkev sv. Lovrenca. Graditi so jo začeli 1971. Velika železobetonska stavba, ki se zelo prilega v pokrajino s Storžičem v ozadju, je zamisel arhitekta Bitenca. Levji delež zanjo imajo člani farnega občestva: opravili so največ ur prostovoljnega dela in darovali največ denarja. V mogočno stavbo se s sprednje strani druži stara cerkev. Na koru so tudi nove orgle.

LAŠKO — Pred nedavnim so na Debru dogradili stanovanjska bloka, v katerih je dobilo solidarnostna

družina

„DRUŽINA“ iskava dvakrat na mesec izredne stvari in par letna naročnina iz Nj. in Informativ

POVEJTE JASNO, KAJ JE BILO Z „NEPRAVILNOSTMI“ PRI DRUŽINI!

J. M. — Že dobri dve leti sta minili, odkar sem v osrednjih slovenskih dnevnih (pa tudi lokalni listi so potegnili z njimi) bral članke o „nepravilnostih pri Družini in Ognjišču“, o deviznih in davčnih prekrških, ki naj bi jih zagrešilo Vaše uredništvo, o nekih čudnih nakupih avtomobilov in podobno. Najprej je od vsega pisanja v naši javnosti kar bobnelo, kmalu pa je vse potihnilo. V Družini ste se oglasili le enkrat in na kratko zavrnilo obtožbe o nepoštenosti in avtomobilih, ki so bili kupljeni za zdravstvene delavce v deželah v razvoju. Kaj je bilo z drugimi prekrški? Ali ste res kaj nepravilnega počeli z devizami?

V septembru leta 1974 ste v naših sredstvih družbenega obveščanja lahko res marsikaj prebrali na naš račun. Zanimivo pa je, da se niti en časnikar, ki nam je „posvetil“ svoje pero, ni oglasil na našem uredništvu, da bi slišal tudi našo plat zvona.

Vaše pismo v tej zadevi ni edino. Številni bralci so nas spraševali, zakaj molčimo. Molčali smo, ker smo čakali, da bodo stvari same stekle svojo pot.

Zapisnik, ki ga je ob pregledu našega poslovanja izdelala posebna komisija za družbeni nadzor pri skupščini občne Ljubljana-Center, je zelo obsežen. Večino očitkov smo reševali na Okrožnem gospodarskem sodišču v Ljubljani, nekatere postopke pa so organi pregona ustavili že prej, ker

stanovanja 15 družin, 4 družine pa se vselile v izpraznjena stanovanja. Cena kvadratnega metra stanovanjske površine dosega 5890 din in je med najnižjimi v Sloveniji.

LAŠKO — V začetku novembra so začeli tu s proizvodnjo pšeničnega piva, ki je narejeno brez tuje pomoči ali licence.

LENDAVA — Konec novembra so odprli novo tovarno formalina z letno zmogljivostjo 60 tisoč ton.

LJUBLJANA — V stolnici imajo vsak četrtek pred prvim petkom zvečer in vsak prvi petek zjutraj spokorno bogoslužje, to je, skupno pripravo na spoved. Po opravlilu božje besede je v šestih spovednicah priložnost za spoved.

LJUBLJANA — V noči med 10. in 11. novembrom so neznanci vdrli v ljubljansko stolnico. Razbili so težka krilna vrata, v cerkvi pa vse nabiralnike, in pobrali denar, namenjen za misijone, potrebe cerkve in reveže. Skušali so vdreti tudi v zakristijo, pa zaradi železnega droga na notranji strani vrat tega niso mogli. Po župnikovi izjavi denarja ni moglo biti veliko, ker nabiralnike pogosto praznijo.

LJUBLJANA — Na ljubljanskem pokopališču Žale bo do 1. novembra 1977 zgrajen najsodobnejši krematorij in nova žalna stavba. Po prvih računih bo veljala upepeljitev v Ljubljani približno 40 odst. manj kot drugod. Po sedanjih načrtih bo kompletna izvedba nove stavbe veljala okrog 60 milijonov dinarjev.

LJUBLJANA — V Viteški dvorani Križank so priredili večer indijskih plesov, ki sta jih izvajala Kama Dev in Urvasee, gosta iz Indije. Prikazala sta tempeljske in klasične plesne in plesne z maskami.

MARIBOR — Inex Adria Aviopromet je novembra odprl novo letalsko progo Ljubljana—Maribor—Beograd—Skopje. Letalo bo vozilo vsak torek in četrtek do 28. aprila prihodnjega leta.

MARIBOR — Tu se je vršilo četrto tekmovanje pevskih zborov Slovenije Naša pesem 76. V dveh dneh

so uvideli, da ni podlage za obtožbo. Morda bomo ob primerni priložnosti objavili sklepne listine, za sedaj pa naj se zaustavimo ob vprašanju deviznega poslovanja.

Pregled deviznega poslovanja je v zapisniku podan na str. 41 do 56. Osumili so našo upravo, da naj bi nepravilno kupovala oz. prodajala devizna sredstva. Zvezni devizni inšpektorat je zato poslal javnemu tožilstvu zadevno ovadbo. Okrožno gospodarsko sodišče v Ljubljani je povabilo naše zastopnike na zaslišanje 26. junija lani (1975. op. NL). Po zaslišanju so pristojni organi postopek ustavili. Da se ne bi izgubljali v praznem besedičenju, objavljamo zadevno obtožbo Zveznega deviznega inšpektorata (oddelek v Ljubljani) z dne 26. januarja 1976. Odločba se glasi:

Na podlagi 204. čl. Zakona o splošnem upravnem postopku v zvezi s 108. čl. Zakona o deviznem poslovanju izdajam

ODLOČBO

1. Ustavlja se postopek o prekrških proti uredništvu lista DRUŽINA, Ljubljana, Cankarjevo nabrežje 3.

2. Devizna sredstva na deviznem računu uredništva lista Družine pri Ljubljanski banki, Ljubljana, ki so bila začasno zasežena, se vrnejo v razpolaganje uredništvu DRUŽINE.

Obrazložitev:

Proti uredništvu DRUŽINE je bil uveden postopek zaradi suma, da si je devizna sredstva pridobila na nezakonit način. V postopku pa je bilo, skupno z Javnim tožilstvom v Ljubljani, ugotovljeno, da sum o nezakoniti pridobitvi deviznih sredstev s strani uredništva DRUŽINE ne obstaja.

Zaradi tega je bilo odločeno kot v dispozitivu, torej uredništvo lista DRUŽINE sme, v okviru zakonskih določil, prosto razpolagati z deviznimi sredstvi, ki jih ima v Ljubljanski banki, Ljubljana, na deviznem računu.

Družina, Ljubljana, 14. novembra 1976, str. 6.

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

ALI BO SRS PREŽIVELA LETO 1984?

Zgornji naslov je parafraza na naslov knjige ruskega publicista Andreja Amalrika *Ali bo ZSSR preživela do leta 1984?*, dela, zaradi katerega so sovjetske oblasti avtorja obsodile in zaprle. Amalrik je sedaj na Zahodu in prav pred kratkim se je mudil na obisku v Italiji. Tu so ga na televiziji intervjuvali razni časnikarji in tako smo lahko iz ust nekdanjega sovjetskega kulturnika slišali marsikatero grenko resnico o socialističnem rajju in o popolnem preziranju človeka, njegovega dostojanstva in svobode vesti v Sovjetski zvezi.

Ni slučaj, da lahko prav v teh dneh parafraziramo naslov Amalrikove knjige in prenesemo tematiko iz Rusije v Slovenijo. Pri tem seveda ne mislimo na dobesedno možen razpad SRS, ki si ga ne želimo. V mislih imamo le režimski

obstoj oziroma neobstoj v matični domovini.

Zakaj pa to vprašanje? Verjetno odgovor ne bo težak. Kot znano, so nedavno v Kranju obsodili ljubljanskega sodnika Miklavčiča, češ da je kriv izdaje in delovanja proti samoupravni socialistični ureditvi Jugoslavije. Prva obtožba naj bi se nanašala na zapiske, ki jih je obtoženi sodnik zapisoval kot osebni dnevnik. V njem naj bi Miklavčič zagovarjal odcepitev Slovenije od Jugoslavije in se zavzemal za nekako zahodno parlamentarno demokracijo socialno-demokratske usmeritve. Druga obtožba pa je šla na račun nekega njegovega članka in tržaškem *Zalivu*, v katerem je govor o vračanju domobrancev ob koncu vojne.

V vsakem primeru gre tu le za prepričanje posameznika, za stvar,

ki jo imamo v svobodni demokraciji v zahodnem svetu za čisto naravno. V socialistični „samoupravni“ družbi pa pomeni nekaj takega strašen delikt!... Zato ni nič čudnega, če se kar sama od sebe porodi primerjava z deželo, ki je pod sedanjim komunističnim režimom svoje najboljše razumnike zaradi miselnih „deliktov“ pošiljala in jih še pošilja v sibirske tajge.

Odtod se tudi porodi kot sponatano zgornje vprašanje, parafraza v slovenskem ključu na Amalrikovo knjigo. Kako dolgo lahko ostane pri življenju država oziroma družba, ki se znajde v tako absurdnem položaju; ki se boji zasebnih misli in mnenj svojih državljanov; ki za pisanje dnevnika uporablja sodišča

in zapore; ki ne dopušča nikakega idejnega pluralizma; ki ji slaba vest ne dovoljuje nikakega spomina na povojne pokole? Odgovor se tu piše — sam!

Samo še kratek epilog. Mednarodna in domača levica, ki se marsikdaj skriva pod malo junaškim plaščem buržoazije, dvigne takoj krik in vik za politične preganjance od Južne Afrike mimo Čileja do Španije. Russlovo sodišče pretaka solze nad zločini imperialistične in kapitalistične družbe. Kje je pa tu protest? Zakaj tako evropska kot slovenska levičarska „inteligencija“ v zamejstvu pri tem molči?

Svobodna Slovenija, Buenos Aires, 25. novembra 1976, str. 2.

iz tujega tiska

Z izrezki iz tujih časopisov osvetljujemo življenje v domovini. Izbor komentarjev skuša biti čim tehtnejši.

BEOGRAD: VOLK HOČE BRANITI RDEČO KAPICO

Sovjetski KP-šef Brežnjev je izrabil pri svojem obisku Beograda politično ugodni trenutek: Titu, zaskrbljenemu glede svoje dediščine, je ponudil Sovjetsko zvezo kot silo, ki bo v možni krizi na Balkanu spravila stvari v red — potem ko se je bodoči predsednik ZDA tej vlogi odpovedal.

Že na terasi beograjskega Belega dvora je prevzela Brežnjeva razigrana volja. Titova telesna straža je izstrelila na čast tovarišu iz Moskve pozdravne strele. Tedaj se je gost v narejeni grozi zgredil: tako je posmehljivo izrazil svoje spoštovanje do male balkanske armade, ki sama o sebi trdi, da se lahko upre svetovni velesili.

Pri večerji je nadaljeval s šalo: „Skupni sovražniki“ so le pripovedovalci pravljič, če „predstavljajo Jugoslavijo kot ubogo, nemočno Rdečo kapico, ki naj bi jo krvoločni volk, Sovjetska zveza, raztrgal in požrl.“

Gospodar Kremlja je s tem namigoval na izjave bodočega ZDA-predsednika Carterja, češ da ne bo prišel Jugoslaviji na pomoč, če jo bo Sovjetska zveza napadla. Zanj, tako sedaj Brežnjev, je „popolno nevmešavanje temelj prijateljstva z Jugoslavijo“.

Avtor te različice „proletarskega internacionalizma“ — po kateri je treba bratsko državo, ki je zašla s poti, spraviti k pameti tudi s pomočjo tankov, če treba — se je pokazal kot dober stric: v „parku prijateljstva“ pred jugoslovanskim CK-poslopjem je zasadil rusko brezo.

Jugoslovanskemu kolegu Titu je Brežnjev obljubil večer življenja brez sovjetskega vmešavanja in je obetal, da bo ob nevarnosti za Titovo življensko delo — socialistično enotno državo Jugoslavijo — tej nudila sovjetska rediteljica bratsko pomoč.

Spiegel, Hamburg, 22. novembra 1976.

je nastopilo 20 zborov iz Slovenije, ki so jim podelili tradicionalne nagrade — grbe mesta Maribor. Zlati grb je prejel Akademski pevski zbor „Tone Tomšič“ iz Ljubljane.

MARIBOR — V Mariboru so na gradbenem šolskem centru podelili diplome 18 diplomantom dimnikarske delovodske šole. To šolo, ki je edina te vrste v Jugoslaviji, so ustanovili pred dvema letoma, da bi nadomestili ukinjene mojstrske izpite in da bi kvalificirani dimnikarji več znali.

MARIBOR — Več kot tisoč zaposlenih v mariborskih delovnih organizacijah iz Malečnika, Grušove in Ruperč 8. novembra ni prišlo na delo. Zgodaj zjutraj so se zbrali pred začetkom makadamskega odseka ceste proti Mariboru in protestirali zaradi počasnega urejanja problemov pri povezavi Malečnika in Maribora. Terjali so pojasnilo predsednika občinske skuščine in s transparenti izražali svoje nezadovoljstvo.

MARIBOR — Huda poletna suša, ki je prizadela predvsem mariborsko okolico, je povzročila, da je na voljo manj kvalitetne krme. Nekateri kmetje si pomagajo tako, da prodajajo živino ali pa jo krmijo z manj kvalitetno krmo, to je pozno pokošenim senom in slamo.

MARIBOR — Tovarna Kema iz Maribora sodeluje na mednarodni licitaciji za dobavo 25 ton detergenta za pranje pivskih steklenic. To licitacijo je razpisala tuja firma za pivo in alkoholne pijače v Bagdadu.

MARIBOR — V avli instituta TAM Tezno je bila razstava risb otrok iz otroškega vrtca Tezno. Otroci na svojih risbah prikazujejo razne portrete in naravo.

MARIBOR — V TAM skupnosti tirnih vozil v Mariboru so izdelali zadnjo garnituro diesel-motornega vlaka za železniško gospodarstvo Ljubljana.

MARIBOR — Metalna Maribor je sprejela razpis za sodelovanje na licitaciji za dobavo in montažo hidromehanske opreme za jez Sidi

Salem v Tunisu. Vrednost celotnega dela znaša 8 milijonov dolarjev.

MEŽICA — Rudarska godba iz Mežice je 75-letnico delovanja proslavila z otvoritvijo novega glasbenega doma v Mežici, ki so ga začeli graditi spomladi. V domu je velik vadbeni prostor, arhiv, shranjevalnica instrumentov in prostor za sestanke.

MURSKA SOBOTA — Pokrajinska in študijska knjižnica v Murški Soboti je v sodelovanju s Kosovelovo knjižnico iz Sežane pripravila v Murški Soboti obsežno razstavo ob 50-letnici smrti pesnika Srečka Kosovela.

MURSKA SOBOTA — V soboškem razstavnem paviljonu je bila razstava karikaturne prekmurskega rojaka Ota Reisingerja, ki je danes eden najvidnejših predstavnikov moderne karikature v Evropi.

MURSKA SOBOTA — V Pomurju je vse več nezaposlenih. Med njimi je veliko število sezonskih delavcev in ostalih zdomcev, ki se vse številne vračajo domov.

POSTOJNA — V Hruševju so odprli eno najsodobnejše opremljenih mlečnih farm v Sloveniji.

PRIZNANJE KRVODAJALCEM — V tovarni TAM-Maribor so pred dnevi 204 krvodajalcev izročili priznanja. Podelili so 46 značk za 5-krat darovano kri, 38 značk za 10-krat darovano kri, 32 značk za 15-krat darovano kri, 26 značk za 20-krat, 8 značk za 25-krat darovano kri, posebno priznanje za 50-krat darovano kri pa sta prejela Ciril Poljak in Milan Kirbiš. V tovarni TAM je več kot 1700 rednih krvodajalcev, ki dajo letno preko 780 litrov dragocene življenjske tekočine.

PTUJ — Gradbena dela prve faze gradnje novega zdravstvenega doma v Ptujju so pri kraju in te dni hite z urejanjem notranjosti in okolice nove zgradbe. Prvi del bodo-

čega zdravstvenega doma s šestimi splošnimi ambulantami, dežurnim centrom ter ambulantami za starejše ljudi so odprli 20. novembra.

RUŠE — Že od 1962. leta potekajo obsežna obnovitvena dela na župnijski cerkvi v Rušah, ki je bila zgrajena 1387. leta in njen stolp 1519. leta. Zgodovinarji so ugotovili, da je cerkev iz srednjega veka, vendar niso odkrili ustreznih stilnih znakov. Cerkev je bila namreč v baroku močno prezidana, tako da od gotske zidave cerkve ni ostalo nič. Pred nedavnim pa so strokovnjaki mariborskega Zavoda za spomeniško varstvo odkrili nad kapelo, zgrajeno v 17. stol., zazidana gotska okna, ki jih bodo obnovili.

SEŽANA — Problematika pršutarstva na Krasu je prešla okvire, v katerih je bila načrtovana sedanja proizvodnja pršuta. Od 48 objektov, predvsem pri privatnikih, so prostori zdravstveno neustrezni, zato postopoma prepovedujejo sušenje na kmečkih kaščah.

STRANSKA VAS PRI ŽUŽEMBERKU — Tu so slavili 350-letnico posvetitve krajevnih cerkve. Tri učenke veroučne šole so v deklamaciji prikazale zgodovino te cerkve. Po zadnji vojni nadomešča ta cerkev župnijsko cerkev v Žužemberku. Poseben zastopnik je prinesel pozdrave in čestitke obeh ljubljanskih škofov. Izrazil je tudi njuno željo, da bi Žužemberk kmalu dobil novo farno cerkev. Kot je znano, oblasti nočejo dati dovoljenja za prostor za novo cerkev.

ŠKOFJA LOKA — Tu so proslavili zaključek del pri urejanju nove poslovne hiše, v kateri imajo svoje prostore Iskra — široka potrošnja, Lokainvest, škofjeloška enota Ljubljanske banke in stanovanjska skupnost škofjeloške občine. Celotna površina poslovnih prostorov je dva tisoč kvadratnih metrov, veljali pa so 17 milijonov dinarjev.

ŠKOFJA LOKA — Škofjeloško gledališče je pokazalo v pretekli sezoni izredno kulturno dejavnost. Ime-

lo je šest dramskih predstav, 11 otroških predstav, predstavo s komedijo in dve gostovanji. Vse predstave so doživele ponovitev.

ŠKOFIJA — Ljubljanski pomožni škof Lenič je v začetku novembra razglasil v podružnični cerkvi sv. Uršule v Lanišču novo župnijo. Del ozemlja in vernikov je dobila od župnije Šmarje-Sap, del pa od župnije Ljubljana-Rudnik. Novi župniji manjkata ustrezni bogoslužni prostor in veroučna učilnica.

ŠMARJE PRI JELŠAH — Dom upokojencev Jelšah grad bo kmalu prazen. Stavba je bila ob potresu popolnoma onesposobljena. Sedaj je dobila svojo naslednico, ki bo starejšim nudila dostojno zavetje. Novi dom gradi Splošno gradbeno podjetje iz Rogaške Slatine s solidarnostnimi sredstvi.

ŠMARTNO pod Šmarno goro — Ljubljanski pomožni škof Lenič je posvetil v tej župni cerkvi prenovljeni oltar in novo krstilnico. Prenovitvena dela so trajala več let. Dali so narediti nove orgle, zvonik je bil prenovljen in po Kregarjevih načrtih so preslikali notranjost cerkve in uredili so oltarni prostor. Obenem so obhajali stoletnico blagoslovitve oltarne slike, ki jo je narisal znani slikar Janez Šubic, ko mu je bilo šele 26 let. Oltarni nastavek pa je naslikal slavni slikar Matej Langus, Prešernov sodobnik. Šubic je tudi naslikal na stebrih v ladji štiri cerkvene očete.

VELENJE — V galeriji kulturnega centra Velenje so odprli v okviru Petkovih kulturnih večerov razstavo slikarskih del „Slovenski impresionisti“, ki jo je pripravila Narodna galerija iz Ljubljane.

VELENJE — Kulturni center Velenje je sredi novembra priredil svoj zadnji petkov kulturni večer, na katerem je znani slovenski umetnik Hubert Bergant izvajal preludije J. S. Bacha z naslovom „Dobro uglašeni klavir“ in druge skladbe, ki najlepše zvenijo na čembalu.

smeh ni greh

Turistični vodič razlaga turistom: „Kadar je moč videti obalo na drugi strani jezera, to pomeni, da bo deževalo.“

„In kadar je ni videti?“

„Pomeni, da že dežuje.“

Žena šepne pri obisku možu, ki je v zaporu: „Ali si dobil v kruhu pilo?“

„Sem. Jutri me bodo operirali.“

„Rad bi kupil revolver.“

„Na šest ali osem nabojev?“

„Trenutek, prosim!“ Stopi k telefonu: „Halo, tam banka? Koliko uslužbencev je pri vas: šest ali osem?“

Nikar ne odpirajte ust tako široko!“ opozori zobozdravnik pacienta.

„Saj ste rekli, da mi boste izpuli zob!“

„Seveda. A pri tem bom ostal jaz zunaj.“

Miličnik je ustavil dekle, ki je prečkala cesto pri rdeči luči: „Kaj niste videli, da je bila luč rdeča?“

„Nisem. Gledala sem samo vaše lepe zelene oči!“

Znanstvenik svoji ženi: „Dragica, našel sem bacil grozne živčne bolezni. Ali ga lahko imenujem po tvoji mami?“

Izkušena žena mlajši prijateljici: „Veš, mož ni nikoli tako dober, kot mislimo pred poroko, in nikoli tako slab, kot govorimo o njem po poroki!“

„Moja zaročenka je lepa, elegantna, inteligentna, plemenita, dobra, skromna, ima avto in že ves moj denar.“

„Kako to, da si ves obvezan?“

„Včeraj me je hotel pičiti komar.“

„Kako hotel? Torej te ni pičil?“

„Seveda ne, ker ga je Tone prejel s kolom.“

Pijanček natakarku: „Dajte mi malo vere v življenje!“

Natakark: „Pol litra?“

Sodnik priči: „Videli ste, kako se ta dva obdelavata s stoli. Kako to, da ju niste pomirili?“

„Ker ni bilo nobenega stola več.“

V trgovini.

„Moža bi rada presenetila za god s steklenico žganja. Svetujte mi, kaj bi ga še bolj razveselilo!“

„Dve steklenici žganja.“

„Strašno je, če pevka opazi, da nima več glasu.“

„Še bolj strašno je, če tega ne opazi.“

Brivec: „Ali vas nisem nekoč že bril?“

Mož v stolu: „Ne. Te brazgotine so še iz vojske.“

Sodnik: „Torej zanikate, da vam je dejal obtoženi, da ste osel, v trenutku hudega razburjenja?“

Tožnik: „Ja, zanikam. To ni bilo v trenutku hudega razburjenja, saj me je prej dolgo opazoval.“

„Kako ste lepi! Obraz imate kot šestnajstletnica, prstke kot dvajsetletnica, postavo pa kot osemnajstletnica.“

„Kako ste prijazni! Koliko let bi mi pa dali?“

„Trenutek, še nisem seštel!“

Tomaž je povabil svojega tasta na praznovanje godu.

„Nekoliko težko boste prišli v stanovanje. A če pritisnete z ramo na zvonec in potem odprete vrata z nogo, kar gre!“

„Zakaj pa vse to?“

„Saj menda ne boste prišli praznih rok!“

Neki francoski župnik je pripel na cerkvena vrata plakat s sledočim besedilom: „Nekoč vas je prinesla sem vaša mati. Potem vas je pripeljal sem vaš bodoči mož. Nekoč vas bodo sem spremljali vaši žalujoči prijatelji. Poskusite enkrat priti sami!“

„Kaj bom dobila, če bom vsak dan skuhala tako kosilo kot danes?“

„Kmalu pokojnino za menoj.“

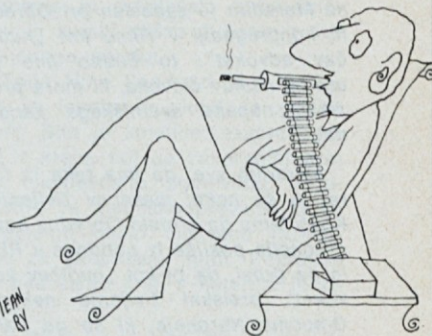
Zdravnik pred rentgenom: „V želodcu imate uro. Ali vam dela težave?“

„Ja, pri navijanju.“

„Kam pa greš?“

„V gozd. Doma ne morem več zdržati. Vnuk dobiva prve zobe, hčerka druge, žena pa tretje.“

Profesor se vrne s trga in pove ženi: „Vse sem kupil, kot si naročila, le sedaj se ne morem spomniti, kje sem vse skupaj pozabil.“

Hudičev advokat

MORRIS WEST —
JOŽE ŠKERBEC

Angleški duhovnik monsinjor Blaise Meredith je zaposlen pri Obredni kongregaciji v Rimu kot „hudičev advokat“: to čudno ime je uradni naslov človeka, ki mora preiskati napake svetniškega kandidata.

Meredith zve, da ima raka in torej le še nekaj mesecev življenja. Kljub temu ga prefekt Obredne kongregacije pokliče iz Londona v Rim in ga prosi, da bi kot „hudičev advokat“ preiskal življenje nekega Giacoma Neroneja, ki so ga italijanski komunistični gverilci zadnje leto vojne ustrelili na skrajnem jugu

Italije, v Gemelli dei Monti. V življenju Neroneja sicer ni bilo vse čisto, a ljudje so ga začeli takoj po smrti častiti kot svetnika.

Meredith je odpotoval v Kalabrijo. V Valente je bil gost tamkajšnjega škofa Avrelija, silno praktičnega in dobrega človeka.

O Neroneju je zvedel, da je imel najbrž izmišljeno ime, da je bil 30 do 35 let star in da ni nihče vedel, odkod je. V Gemelli dei Monti je prišel ranjen in bolan za malarijo. Mlada vdova Nina Sanduzzi ga je sprejela k sebi. Zapustil jo je nosečo in si zgradil hišo v bližnji dolini. Tam je potem živel v molitvi in pomaganju najbolj potrebnim. Ko so prišli v kraj Nemci, se je z njimi pogajal v prid domačinom. To so mu gverilci očitali kot kolaboracionizem in ga zato ustrelili.

Meredith je našel v spisih o Neroneju štiri čudeže na njegovo prošnjo, ki bi jih utegnila Obredna kongregacija v Rimu sprejeti. Sedaj bo pa moral oditi v Gemello Minore, da tam zasliši očitve. Stanoval bo pri grofici Anne Louise de Sanctis, srečal se bo pa še z zdravnikom judovskega porekla Aldo Meyerjem, angleškim slikarjem Nicholasom Blackom in tamkajšnjim župnikom Anzelnom Benincasom.

Aldo Meyer je bila pravkar pri grofici na večerji. Prosil jo je za pomoč družini kovača Martina, ker je ta težko zbolel. Grofica je pomuč obljubila. Meyer se je vrnil domov.

Ko je prišel domov, se je začudil, ker je našel prižgano luč in Nino Sanduzzi, sedečo na mizo pred kupom perila, ki ga je bilo treba zašiti. Njena navzočnost ob tej uri je bila tako nenavadna, da je izzvala pojasnilo. Njeno pojasnilo je bilo preprosto.

„Popoldne sem prebila z Martinovo ženo. Je neumna, a dobra, in šele zdaj se začenja zavedati položaja, v katerem se nahaja. Ko sem spravila njene otroke spat in uredila Martina, sem mislila, da bi počakala tukaj, da bi zvedela, kaj je obljubila grofica.“

Meyerja je imelo za hip, da bi izrazil svoja čustva z zasmehljivim izbruhom, pa se je spomnil, da bi

ona ne razumela posmeha in da bi jo le zbegal. Na kratko ji je torej odvrnil:

„Novice so dobre za Martina. Grofica mu bo pomagala z denarjem in bo tudi vzela v službo Teresino in Rosetto. S plačo deklic in s pičlo socialno podporo se bodo že nekako prebili.“

„Dobra rešitev,“ je pomirjeno dejala in se mu nasmehnila. „Za začetek bo šlo. Morda bomo sčasoma lahko še zboljšali položaj. Bi radi malo kave?“

„Dobro, hvaležen ti bom.“

Meyer se je trdo usedel in si začel razvezovati vezalke na čevljih. Naglo mu je priskočila na pomoč. Tudi to je bilo novo; nikdar ni prevzela Nina poslov sobarice. Meyer je molčal in jo zamišljeno ogledoval, ko je prižigala kuhalnik.

„Grofica te hoče jutri videti,“ je dejal, ne da bi spremenil ton glasu.

„Zakaj me potrebuje?“

„Ponuditi hoče delo Paolu, pomagal bi vrtnarju.“

Nina, sklonjena nad kuhalnikom, je vprašala:

„Je to edini razlog?“

„Zate edini. Za Pavla je morda še kak drug.“

Obrnila se je, da bi ga prek mračne kuhinje videla.

„Kakšne vrste razlog naj bi še bil?“ je vprašala.

„Angleški slikar ga ima rad. Grofica hoče uporabiti dečka za nekaj, o čemer si nisem na jasnem. Menim, da ga hoče imeti pri sebi tudi, ko bo prišel tisti duhovnik iz Valente, ki bo preiskoval zadevo o Giacomu.“

„So kot psi, ki se gonijo in valjajo po gnojišču,“ je dejala Nina. „V vsem, kar počenajajo, ni nobene ljubezni. Ne bom šla. Tudi fant ne bo šel.“

Meyer je prikimal z odobravanjem.

„Jaz sem samo obljubil, da ti bom povedal, in menim, da prav ravnaš. V tisti hiši je, kot da bi bili malce ob pamet.“

„Delajo poskuse z nami, kot da bi bili živali.“ Nina je razprla roke v ogorčeni kretnji. „Paolo je otrok, v katerem se šele prebujajo moškost, pa ga hočejo izrabljati z avtoriteto tega.“

„Jaz sem te opozoril,“ je poudaril Meyer.

„Vem.“ Nina je postavila na mizo skodelici, medtem ko se je razgovarjala. „In to je drugi razlog, da sem nocoj tu. Paolo mi je povedal, da se je sprehajal z Rossetto ob Favnovem potoku. Jaz sem se razveselila. Oba sta mlada in je čas, da se spočne ljubezen, samo da bi se začela, kot je treba. Mislim, da je tudi Paolo zadovoljen. Nameraval se je pogovoriti, pa ni vedel, kako bi povedal z besedami. Jaz bi mu rada pomagala, toda... saj veste, kaj fantič čuti. Nikdar bi ne verjel, da se zna njegova mati pogovoriti o teh rečeh. Hudo je, če manjka moški pri hiši, pa sem mislila, če bi... če bi mu hoteli vi malo pomagati.“

Kava je prekipela in medtem, ko je ona planila, da bi jo odmaknila, je lahko Meyer premislil svoj odgovor. Obzirno pa jecljajoče ji je odvrnil:

„Deček, ki se prebuja, je kot neznan dežela. Nima ne zemljevidov ne kažipotov na cestah. Ne vem, kaj on čuti do Angleža. Ne vem, kaj se je utegnilo zgoditi med njima. A naj bo kakor koli, fanta bo sram, kakor ga je sram zavoljo prve želje po deklici. To je, kar ga dela nezaupljivega kot lisjaka in plašnega kot ptička. Razumeš?“

„Jasno, da razumem. Vendar se tudi zavedam njegove stiske. Svet se mu kaže hudo čuden. Njegovega očeta imajo za svetnika, njegovo mater za vlačugo. Jaz se ne bom opravičevala pred njim, pa tudi njegovega očeta ne bom opravičevala. A kako mu razložiti čudovito stvar, ki je bila med nama, da bi bila lahko tudi zanj čudovita?“

„In kako naj bi mu jo razložil jaz,“ je vprašal Meyer in se trpko nasmehnil, „ko je pa še sam ne razumem?“

Naslednje Ninino vprašanje ga je zadelo.

„Sovražite fanta?“

„Za božjo voljo, nikakor! Zakaj to praviš?“

„Lahko bi bil vaš, preden je prišel Giacomo.“

Meyerjev obraz se je ob nekdanjih spornih omračil.

„Res je. Vendar nisem nikdar otroka zasovražil.“

„Pa mene?“

Labodi na Blejskem jezeru.

„Tudi ne. Bil je čas, ko sem sovražil Giacoma in se razveselil, ko je umrl, vendar le za nekaj časa. Sedaj mi je tega žal.“

„Dovolj, da bi pomagali njegovemu sinu?“

„In tudi tebi, če morem. Pošlji mi ga in mu bom poskusil govoriti!“

„Zmeraj sem vas imela za dobrega človeka.“

To je bila tedaj vsa njena zahvala. Vzela je kavnik s kuhalnika in ga prinesla na mizo. Nalila je skodelico za doktorja, drugo pa zase, in ga opazovala, ko je previdno srebral vročo kavo.

Ona jo je spila v enem požirku in se napatila proti kotu po cokle in staro košaro, v kateri je bilo, kar je kupila tisti dan: oglje, testenine in malo zelenjave.

Takoj se je vrnila k mizi in mu ponudila velik paket, zavit v bombažasto blago in prevezan z obledelim trakom.

„Vzemite ga!“ je dejala z odločnim glasom. „Ga ne maram več.“

„Kaj je to?“ je Meyer iskal po njenem spokojnem obrazu.

„Giacomovi papirji. Med njimi je pismo za vas. Možno je, da vam bodo pomagali razumeti Giacoma in mene. Morda boste z njimi lahko pomagali otroku.“

Meyer je zamišljeno vzel v roke popacani zavoj in ga poddržal, kot je nekoč držal v rokah omahljivo glavo Giacoma Neroneja. Povrnili

so se spomini, živi in nadležni: nekdanje bojzani, nekdanja sovraštva, nekdanje ljubezni, male zmage in strahotni porazi. Zameglilo se mu je pred očmi, v želodcu je začutil krč in v kotu ust trzaj.

Ko je dvignil pogled, je Nina Sanduzzi že odšla, in ostal je sam z dušo umrlega med trepetajočimi prsti ob svetlobi leščerbe.

Nina Sanduzzi se je vrnila domov v spokojnosti pomladanske lune. Strmi obrisi gričev so bili videti pod zvezdami bolj ublaženi; bedno naselje že ni bilo več umazano, ampak odeto v srebrno lepoticje; spodaj v dolini je tekel hudournik kot pas sivkaste luči prek sence. Ozračje je bilo čisto in svetlo in udarjanje njenih cokel ob kamenje je preglašalo petje čričkov in komaj slišno žuborenje oddaljenega potoka.

Toda Nina Sanduzzi je bila slepa za lepoto in gluha za glasbo noči. Bila je kmetica, zakoreninjena v kraju, kot se zakorenini drevo, neokleščeno, stanovitno, nedovzetno za sanjaške prevare, ki so kvečjemu lahko čustveno razvedrilo za izobražene ljudi. Pokrajina je bila zanjo kraj, v katerem je živeala.

V njem so jo zanimali ljudje. Le-

nadaljevanje na 34. strani

slovinci po evropi

anglija

Ob misijonski nedelji smo imeli lepo prireditev v Bedfordu. Namenjena je bila misijonom. Po maši je bila prireditev v dvorani. Tombola je prinesla £ 21.30, dobiček pri večerji je bil £ 5.18 in še lahko prištejemo od srečolova £ 5.21; dobimo torej skupno vsoto £ 31.69. Podroben opis dohodkov boste našli v prilogi.

Pevski zbor iz Rochdale je nastopil s koncertom v Manchesteru. Na sporedu so bile živahne pesmi o trti in vinu, kot je zahtevala prilika. Vsi so bili zelo zadovoljni s koncertom in takoj prosili za naslednji nastop.

„Miklavž“ je prišel v „Naš dom“ v Londonu, kjer je našel mnogo mladine, pa tudi starejših, ki se radi udeležijo takih prireditev. P. Miha je povabil „Miklavža“ in vodil tako lepo, da so bili vsi veseli vkljub parklju, ki je grozil v ozadju. Ob koncu je obljubil, da spet pride. Tudi patra bomo zelo veseli, ko se spet oglasi iz Afrike, kamor gre v januarju na misijone.

V Bradfordu je umrl 3. novembra Jože Dimec; pokopan je bil 9. novembra. Zapušča ženo in dva otroka. Vsem naše sožalje, njemu pa večni mir in pokoj!

avstrija

GORNJA AVSTRIJA

LINZ — V petek, 26. novembra, se je poročil naš nekdanji glavni ministrant g. Viktor Lesjak. Poročka je bila v prelepi baročni cerkvi v St. Florianu. Njemu in ženi ge. Ulli, roj. Wolfsberger, želimo vsi Linčani vso srečo na skupni življenjski poti.

V nedeljo, 5. decembra, nas je v našem centru obiskal sv. Miklavž, ki je otrokom in ženskam prinesel nekaj darov. Moškim je pa le pridigo naredil. Ko je Miklavž odšel, smo pa praznovali slovo od naših sezoncev. Dobro razpoloženje, ki je vladalo vse popoldne, je dokaz, da možje Miklavžu pridige niso zamerili. Vsem, ki so pomagali s pripravo hrane in pijače, z igranjem harmonike, prav prisrčna hvala!

Na Marijin praznik, 8. decembra, smo po maši praznovali god dveh naših Marij: ge. Marije Varga in ge. Marije Kovač. Ko smo si „duše privezali“, smo najprej zapeli nekaj Marijinih pesmi in nato še domače, da so tri ure naglo minile.

Sedaj smo tri tedne brez naših sezoncev, kar se bo poznalo v naši nedeljski skupnosti. Nekateri se bodo vrnili do 10. januarja, drugi pa še kasneje. Želimo jim doma pri-

jetno bivanje med njihovimi družinami.

Zaradi žolčnih kamnov se mudi v Bolnišnici usmiljenih bratov g. Jožef Zver, doma iz Odrancev. Želimo mu, da bi ga zdravniki čimprej toliko izvračili, da bo mogel spet domov.

SALZBURŠKA

HALLEIN — Odkar je slovenska maša v Halleinu, se zbiramo v posebni sobi v gostilni Röck. Rajši bi se sicer zbirali v kakem cerkvenem prostoru, ki se nam ga pa do slej ni še posrečilo najti. Eden od vzrokov je seveda tudi ta, da se domačini tujcev bojé in mislijo, da jim bodo vse razbili. Drug vzrok je pa ta, da zaradi 40-urnega delavnika ni ob nedeljah človeka, ki bi malo dvorano odprl in spet zaprl.

To so pač senčne strani skrajšanega delovnega časa. Toliko bolj smo bili veseli, ko so pri Röcku „našo“ sobo lepo prenovili. Kar bolj prijetno se počutimo sedaj. Tudi obisk v cerkvi je zadovoljiv.

MÜHLBACH am HOCHKÖNIG — Ta kraj je znan po Sepu Bradlu, ki je pred zadnjo vojno v Planici skočil prvič čez 100 metrov. Tudi še sedaj je tu važno zimsko športno središče. Glavni prinašalec blagostanja v tem kraju je bil svinčeni rudnik, kjer je tudi več naših rojakov bilo zaposlenih. Sedaj so ta rudnik zaprli in bodo morali delavci iskati delo drugod.

SALZBURG — Redno mašo smo imeli na tretjo nedeljo v novembru, izredno pa naslednjo soboto, 27. novembra. Po maši smo šli „martinovat“ spet k „Jägerwirtu“, ker se nam ni posrečilo dobiti kje druge bolj primerne prostora. Saj prostor je že, toda cene so postale preveč astronomske. Letos so manjkali rojaki iz Freilassinga. Drugače je bil pa obisk kar dober,

Pevski zbor naših rojakov iz Rochdale ob nastopu v Manchesteru.

ker so manjkajoče „Nemce“ na-
domestili Halleinčani. Našim aka-
demikom, ki so poskrbeli za mu-
ziko in zabavo, iskrena hvala!

Med Mohorjevimi knjigami je iz-
šla v Celovcu tudi knjiga z na-
slovom „Borba z viharjem“, ki jo je
iz nemščine lepo prevedla naša
salzburška rojakinja gdč. Breda
Bullinger. Veseli nas, da imamo
med seboj tudi ustvarjalne ljudi.
Kronist želi, da bi rojaki tudi po
tej knjigi segli.

Lani marca je praznoval 80-letni-
co življenja g. Jože Frelih, po do-
mače Novinc. Zibelka mu je stekla
v Kopačnici pod Blegošem v Po-
ljanski dolini. Je to prava kmečka
korenina, zrasla iz slovenskega
katoliškega gibanja. Naš jubilent
je deloval pri nekdanji katoliški te-
lovadni organizaciji „Orel“, bil or-
ganiziran v Slovenski ljudski stran-
ki. Bog ga je obdaril z mnogimi
darovi. Ustvaril si je lepo družino.

Vojna vihra pa ga je zelo priza-
dela. Ko so ga komunisti hoteli
ubiti, pa ga niso dobili doma, so
mu ubili ženo kljub številnim otro-
kom, ki so ostali brez matere. Po
vojni je preživel več let v komu-
nističnih zaporih. Mnogi slovenski
duhovniki, ki so bili z njim zaprti,
ga poznajo kot poštenjaka.

Ko je prišel iz ječe, je kmalu
prešel v Avstrijo, kjer si je po-
iskal delo v Salzburgu. Sedaj uživa
že nekaj let zasluženi pokoj.
Vsa leta pa je ostal zvest Slove-
nec. Tudi marsikako pesem je na-
pisal in, če bi brskali po prvih let-
nikih „Naše luči“, bi jih tudi v njej
našli; tudi pri „Družini in domu“ je
sodeloval in še sodeluje. Da mu ni
dolgčas v pokoju, rezlja in rezba-
ri. Izgleda kar mladostno. Prav za-
radi tega je poročevalec mislil, da
bo 80-letnico praznoval šele letos.
Jubilantu želimo še mnogo zdravih
let v naši sredi. Bog ga živi!

TENNECK — Novembra smo po
maši „martinovali“. Ga. Cimer-
manova je za to priložnost nacvrta
dobrih krofov, ki so zelo hitro iz-
ginili v naših želodcih. Njen mož
g. Drago pa je skrbel, da nismo
bili žejni. Mašo so nam pa lepo
oblikovali gg. bogoslovci iz Salz-

*Prepirljivi
in zviti
sosedni ter
poredni Mihec
pred sodnikom
na martinovanju
v Rankweilu.*

burga. Vsem lepa hvala za lep ve-
čer!

V družini Alojzija Zebca, ki je do-
ma iz Sv. Marjete niže Ptuja, so
dobili naraščaj. Več o tem bo po-
ročala naslednja „Naša luč“.

Kriza, ki je nastopila v železar-
ski industriji, se vedno močneje
čuti tudi v Tennecku. Nekaj delav-
cev je dobilo odpoved. Drugim so
po sklepu delavskega sveta zmanj-
šali delovni urnik. Upanje pa je,
da bo s pomladjo prišlo tudi več
naročil. Tovarna bo ostala zaprta
od Božiča pa do 10. januarja.

PREDARLSKA

Martinovanje: Dne 20. novembra
smo z majhno zakasnitvijo marti-

novali v Rankweilu, ker prej ni bilo
mogoče dobiti prostora. Bil je ze-
lo mrzel in deževen večer. Kljub
temu se je po sv. maši zbralo
kakšnih 250 rojakov h krstu nove-
ga vina v sosedni dvorani.

Glavno besedo je imel to pot
plesni orkester „veselih Štajercev
in Prekmurcev, preoblečenih v
„Oberkrainerje“. Igrajo pa res do-
bro, tudi domače viže, celo vedno
boljše, tako da jim moramo česti-
tati k prvi gramofonski plošči, ki so
jo posneli.

Pa tudi sicer je bil večer zelo

*Naši mladi pri tekmi na lanskem
martinovanju v Rankweilu, kdo bo
pojedel več banan.*

razgiban. Igralci so uprizorili kratko šalo o tožbi dveh sosed zaradi mačka in prevrnjene kitajske vaze. Posebno sta se postavili mladi igralci, ki sta vlogi odigrali z vso premetenostjo ženskega značaja. Kot vedno so bile na sporedu tudi družabne igre z nagradami: mladina je tekmovala v hrustanju banan, dekleta so morala zabijati gole z nogometno žogo, fantje so napihovali balončke. Na sporedu je bil tudi „kviz“ s področja zemljepisja, kjer je pa mladi rod premagal starejše semestre.

O polnoči bi se morala prirediteljev končati, a plesalci niso dali miru, da je moral orkester še dodajati poskočne točke. Tudi temu je moralo biti konec in v miru ter zadovoljstvu so se udeleženci razhajali s samoumevnim sklepom, da se zopet srečamo na *pustni prireditvi dne 13. februarja*.

GRADEC

Čas je zares, da se spet enkrat oglasimo. — Slovenski zdovski delavci smo na avstrijskem Štajerskem močno zdecimirani. Nekaj se jih je vrnilo v domovino pristočno, nekaj jih je odšlo pod pritiskom brezdelja. Delovni urad je kar neizprosno in ne dovoljuje novih zaposlitev za naše ljudi.

Sicer se pa še kar pridno shajamo pri minoritih vsako nedeljo ob slovenski maši; pa tudi ob drugih priložnostih se snidemo.

Poleti smo se dvakrat popeljali z avtobusom *na izlet*. Za *binško* smo šli pogledat zelo obsežno in le dva metra plitvo Nežidersko jezero; obiskali smo tudi zanimiv živalski vrt v Gänserdorfu in pa Dunaj. Polno zanimivih novih vtisov! Naš izlet v Ptuj in v Haloze nam je malo skvarilo slabo vreme. A tudi skozi goste dežne kapljice so bile Haloze lepe.

Kratko naj omenim, da smo se 8. dec. zvečer zbrali na naše *adventno srečanje*. Bilo nas je okoli štirideset. Z deklamacijami, z našo pesmijo in s ploščami smo si oskrbeli primerno lep večer. — Še lepši in notranje bogatejši naj bodo vsem božični praznik in novo leto 1977!

belgija

LIMBURG-LIEGE

Smemo reči, da smo v letu 1976 kar pridno delali. Vsem iskrena hvala za poštrevnost in sodelovanje!

Z *novu dvorano* se bo za našo skupnost vsaj v nekem smislu začela nova doba. Pod svojo streho smo. Dvorano je oskrbel slovenski duhovnik, moderno pa jo je opremilo Društvo „Slomšek“ ob lepih prispevkih nekaterih članov iz Eisdena. Mnogi so za to dvorano opravili brezplačna dela. Hvala vsem! Navedli jih bomo na svojem mestu.

Čeprav je dvorana namenjena predvsem našim kulturnim delavcem in mladini, želimo takoj pristaviti, da so dobrodošli vsi, katerim so sveti slovenski, krščanski in človečanski ideali. Vrata bodo na stežaj odprta vsem ljudem dobre volje.

Rojaki na tem področju že vedó, kje nas še žuli čevelj. V teh tednih bodo padle nove odločitve in, če bo sreča mila, nam vsem prinesle dela in skrbi na pretek. A prav to je znak življenja, zdravja in napredka. Naučiti se bomo morali misliti in delati vzajemno, solidarno. Če hočemo polno izvršiti svoje poslanstvo kot ljudje, kristjani in Slovenci, se moramo sprijazniti z resnico, da nimamo pravice misliti samo nase in živeti samo sebi, marveč moramo del svojih sil posvetiti našim bližnjim, naši skupnosti. To bo naša sreča in naš ponos.

Naj nas božji blagoslov spremlja in podpira v letu 1977!

Naši bolniki: Ga. Fanika Mrak iz Eisdena se zdravi v Maaseiku, a upamo, da bo za Božič že doma. G. Matiji Zapanu, ki je v oskrbi v Lanakenu, pošiljamo iskrena novoletna voščila.

Kdor kupuje *mohorjevke iz Celovca*, bogati in vzgaja sebe ter podpira važno slovensko stvar.

Družinsko veselje: V novembru sta ga. Rezi in Vinko Jakoš iz

Mala Romy Zaletelj stopa po sv. krstu v krščansko življenje.

Ogplabbeeka v družinskem krogu slavila 25. *obletnico poroke*. Otroci Peter, Marija in Eli ter sosede so jima za to priložnost pripravili prav prijetno presenečenje. Slavljenca sta pa potem vse bogato pogostila. Iskreno čestitamo k jubileju tudi mi in kličemo: Na mnoga leta! Jakoševim se zahvaljujemo za zvesto sodelovanje v naši skupnosti. Čestitati pa moramo tudi rojakom iz Oglabbeeka in Hothalena. To so veseli ljudje! Radi se složno zbirajo in poveselijo v domači družini.

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

Tudi letošnja *Cecilijanka* je lepo uspela. Imeli smo jo v soboto, 27. novembra, v dvorani „Ecole des Soeurs“ v Charleroi-Nord. Skoraj vsi povabljeni so se odzvali.

Zbranim je slovenski pevski zbor „Simon Gregorčič“ iz Bruslja zapel par pesmi; cerkvene pevke iz Charleroi so tudi zapele eno Marijino pesem („Večerni zvon“). Slovenian ansambel „Planina“ iz Courcelles je zaigral več polk in valčkov, pa tudi iz moderne glasbe in tako pripomogel k splošnemu veselju. Pevovodju iz Bruslja g. Francu Gjoreku so podarili lepo darilo v znak priznanja in v vzpodbudo za nadaljnje delo.

V pozdravnih besedah je izseljenski duhovnik g. Kazimir Gaberc poudaril tudi to, da je naš slovenski pevski zbor „Simon Gregorčič“ iz Bruslja res pevski zbor vse zahodne Belgije, saj sodelujejo v njem pevke in pevci iz Bruslja, Charleroi in Kapelen (Anvers). Ob kranjskih klobasah in kislem ze-

lju, poticah in ob drugih sladkih dobrotah ter dobri kapljici nam je večer potekal v res domačem razpoloženju in nas vse navdušil za nadaljnje kulturno delo v prid vse slovenske skupnosti.

80-letnico življenja bo praznovala v krogu svoje družine ga. Marija Mrak, vdova Kotnik, iz Marchinneau-Pont, in sicer 2. januarja 1977. Kaj več prihodnjič, ko bo slavje mimo. Iz srca ji kličemo: Na mnoga leta še naj Vas Bog ohrani med nami!

V nedeljo, 26. septembra lani, je tukajšnji izseljenski duhovnik Kazimir Gaberc *krstil* malo Romy-co Zaletelj iz Marcinelle.

SREČNO NOVO LETO 1977 želi vsem rojakom in rojakinjam v Belgiji in drugod po svetu tudi „Zveza slovenskih kulturnih delavcev — Charleroi“ in se priporoča, da slovenski rojaki tudi v naprej podpirajo njeno kulturno udejstvovanje kot doslej!

Francija

PARIZ

Maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega, 95 rue de Sèvres, Paris 6°, métro Vanneau.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg, Paris 15°, tel. 577-69-93, métro Charles-Michels — je odprta vsak četrtek popoldne, sicer pa po dogovoru z duhovnikom.

Na **vinški trgatvi** v novembru je bilo res prijetno. Sestra Cirila je poskrbela, da so otroci imeli dovolj zabave in letanja, „vinogradniki“ so se potrudili, da je trta obrodila obilno in dobro grozdje, „barmanke in barmani“ pa so požrtvovalno pripravljali jedačo in pijačo, da nihče ni bil žejen ali lačen. Muzikantje so s svojo godbo skrbeli, da nikomur niso noge v tla prirastle, tajnik in vstopničar sta skrbno računala, Slavica pa je prodala za 120 F opek za „Slovenski dom“ v Parizu. Vsi smo bili

zadovoljni in kmalu želimo zopet takega prijetnega domačega srečanja.

Koncert slovenskih narodnih in verskih pesmi bo važen kulturni dogodek za Slovence v Parizu, zato naj nihče ne zamudi te edinstvene priložnosti. Slišali bomo enega najboljših goriških zborov in obenem pokazali, da znamo ceniti svojo pesem. Poje goriški zbor **Lojze Bratuž**. Koncert bo v torek, 4. januarja, ob 20,45 uri v cerkvi Saint-Médard, Paris 5°, 141 rue Mouffetard, métro Censier-Daubenton.

Verouk in šola bosta v januarju v nedelji, 9. in 23., vedno ob 14,45 v prostorih na 23 rue Oudinot.

MELUN

Skupno mašo bomo imeli v nedeljo, 16. januarja, ob devetih popoldne v poljski cerkvi v Dammarie, 81 rue Adrien Chatelain.

BUCY-LE-ROI (Loiret)

Prve dni v oktobru **smo pokopali** Ivana Cesarja, doma iz Murskega Središča. Pokojni je bil star 64 let, v Franciji je delal 40 let. Ženi in otrokom izražamo svoje sožalje.

LA MACHINE (Nièvre)

K skupni maši se bomo zbrali v

nedeljo, 30. januarja, ob 11,15 popoldne.

SLOVENSKI DOM V PARIZU

Medtem ste že dobili pismo, v katerem smo vam podrobno razložili, kakšen je sedaj položaj in koliko smo v zadnjih mesecih nabrali.

Bolj kot kdajkoli moramo z delom pogumno nadaljevati, da čimprej uresničimo svoje želje in svoj cilj ter tako pridemo pod svojo streho.

Darove za „SLOVENSKI DOM“ v Parizu pošiljajte na poštni čekovni račun:

C. C. P. 19 285 04 F
MISSION CATHOLIQUE
SLOVENE
7, rue Gutenberg
75015 PARIS

ali pa bančne čeke na isti naslov ali pa izročite svoj dar našim poverjenikom.

Srečno novo leto vsakemu in vsem in po Vaši zaslugi naj bo to tudi srečno leto za naš Dom!

PAS-DE-CALAIS in NORD

4. decembra je **Društvo sv. Barbare** praznovalo **50-letnico** svojega obstoja. Takoj po prvi svetovni vojni se je del naših izseljencev iz Nem-

Celotna družina Zaletelj iz Marcinelle (Belgija) s krstnim botrom in botrico.

čije naselil po raznih rudarskih revirjih v Franciji. V Nemčiji so imeli razvito društveno življenje, zato ni čuda, da so takoj, ko so si vsaj malo uredili, še pred prihodom rednih dušnih pastirjev organizirali Rudarsko društvo sv. Barbare, ki naj bi rojakom pomagalo kulturno in versko ter v slučaju nesreč.

Pokojna rojaka Tuhtar in Blaž Zupančič sta v mestih okrog Lensa ob vsaki večji koloniji pomagala ustanoviti društvo, vsa društva sta pa povezala v zvezo društev, kateri še danes načeluje g. Martin Gregorčič.

Društvo sv. Barbare v Mericourt-Mines je v teku 50 let zvesto sledilo namenu, za katerega je bilo ustanovljeno. Nešteto kulturnih prireditev in miklavževanj je priredilo. Pevski odsek vsako nedeljo požrtvalno spremlja službo božjo. Odbor opravlja pod predsedstvom g. Vinke Razložnika delo župnega odbora. Prav pod iniciativo tega odbora smo dokončali in blagoslovili 27. maja preteklega leta kapelo „Matere izseljencev“, ki je tako prirejena, da lahko služi tudi za farno dvorano.

Na praznik sv. Barbare smo imeli jubilejno sveto daritev za umrle in žive člane Društva sv. Barbare, katero je opravil dr. Janez Zdešar, direktor slovenskega dušnega pastirstva v Nemčiji. Po maši pa je bila zakuska za vse navzoče člane. Zunanja proslava je bila 19. decembra, o njej bomo poročali v naslednji številki. Društvu sv. Barbare naše čestitke in zahvala vsem odborom, zlasti pa še sedanjemu, za vse opravljeno delo.

V Mericourt-Mines je 28. novembra postal božji otrok Gregor Rihard Kostur. Staršem in botrom čestitamo!

Na praznik sv. Karla Boromejskega je Gospod odpoklical svojo zvesto služabnico Marijo Klavžar, rojeno Pfeifer, dobro krščansko mater, ki je v hudih razmerah lepo vzgojila številno družino petih otrok. V letih, ko bi se morala odpočiti, je z veliko požrtvovalnostjo stregla že bolehnemu in ostarelemu pokojnemu msgr. Valentinu Zupančiču, ki je zelo cenil njeno veliko dobroto in

skrb — tudi za goste, s katerimi so radi delili, kar so v skrajni revščini imeli.

Zadnja leta svojega skoraj 90-letnega življenja ni več mogla k slovenski službi božji, pa je tako hrepnela po Gospodovi hiši, da je prosila, naj njeno truplo pusté zadnjo noč v cerkvi, za katero je toliko žrtvovala.

Pogreba se je udeležila množica naših rojakov in domačinov in ji tako izrazila svojo hvaležnost za vse, kar je dobrega storila. Naj se njeno truplo odpočije in naj ji bo Gospod bogat plačnik!

24. novembra nas je v Bolnišnici sv. Barbare v Fouquières-les-Lens za vedno zapustila ga. Rozalija Žibret, roj. Zakošek. Zvesta bralka „Naše luči“ je prav do konca svojega dolgega življenja 84 let zvesto hodila k slovenski službi božji. Bila nam je zgled tihe, dobre žene in matere. Preteklo leto ji je v najlepših letih umrla hči, kateri je v njeni težki, dolgi bolezni požrtvalno stregla. Kot vneta članica „Živega rožnega venca“ ni nikdar zamudila sestankov in občnih zborov. Naj se v Gospodu odpočije!

Obema družinama in vsem sorodnikom umrlih naše krščansko sožalje!

Vsem rojakom milosti polno novo leto 1977!

OB LUKSEMBURGU

Kako hitro mineva čas! Smo že v letu 1977. Že moramo zapisati, ko napišemo datum: prvega, drugega... dvanajstega januarja 1977. Iz navade se morda še kdaj zmotimo in je treba potem popraviti. In za eno leto starejši smo, hočeš — nočeš...

Leto 1977 nam bo odvijalo dneve in mesece, kot so jih odvijala druga leta, a ki bodo skoraj gotovo precej drugačni od dnevvov in mesecev drugih let, a vendar tudi slični. Preizkušenj ne bo manjkalo, toda vse preizkušnje morejo biti eno izmed sredstev za naše posvečenje. Bog bo z nami, kot je bil dosedaj in, če ga bomo znali še bolj iskati in z njim hoditi, bo z nami še bolj kot dosedanja leta.

Zato se ne bojmo! V njegovi roki smo, na njegovi dlani.

Še eno naj zapišem: Vsem, ki bodo v mesecu januarju godovali in godovale, voščim vse najboljše in vsem, ki bodo obhajali ali obhajale obletnico rojstva, čestitam; vsem Slovencem ob Luksemburgu pa želim srečno leto 1977.

(Bralec „Naše luči“)

TUCQUEGNIEUX—PIENNES—GIRAUMONT

Dne 4. decembra je praznik *sve-te Barbare*, zaščitnice rudarjev. Še jo počastimo v cerkvi, toda to še senca ni proti temu, kar je bilo nekdanj, ko so v slovesnem sprevodu prinesli delavci njen kip in rudnika v cerkev, ki je bila nabito polna, in to moških. Po maši smo šli v gostilno, kjer za en dan ni bilo razlike med „višjimi“ in „nižjimi“. Udeležba pri službi božji je zdaj majhna. Ravnateljstvo razdeli nekaj medalj, upokojenci ter vdove dobé zavoj daril — in v „starodavnih časih“ tako zaželenega, lepega rudarskega praznika je konec.

Pač le še lepi spomini v težkih dneh, ko se staramo, bolehamo in umiramo!

V Giraumontu smo pokopali v zadnji „Naši luči“ omenjeno priletno slovensko Levstekovo mamó; v Piennes-u pa tudi že priletno dobro ženo — Staničevo mater, svakinjo znane šivilje ge. Justine. Hvala Bogu, da ni dolgo trpela, ker jo je podrl neki avto. Za hudimi poškodbami je kmalu odšla v večnost. Hud udarec je bil to za njenega 85-letnega moža, ki je vsled tega obolel in leži zdaj v bolnišnici v Briey. Upamo, da bo še okreval in se vrnil k svojemu sinu ter tam preživel leta, ki so mu še namenjena.

Velika udeležba pri pogrebu teh dobrih žen je izpričala, kako sta bili vsem znanim zelo priljubljeni. Bog jima podéli večno plačilo!

Končno želimo vsem našim rojakom prav srečno in bolj zdravja polno novo leto, kot je bilo staro.

Naš duhovnik iz Aumetza bo tudi v novem letu hodil maševat vsako drugo nedeljo v mesecu ob šestih zvečer. Prosimo večje udeležbe pri-

sv. maši. Tisti, ki res ne morete priti, pošljite kakega namestnika, ker praznim klopem se dušnemu pastirju res ne bo izplačalo hoditi maše brat. Ohranimo to malo slovenskega, kar še imamo! Enkrat v mesecu pokažimo še nekoliko dobre volje za našo stvar. S tem sklepom zaključimo staro leto in pričnimo novih 12 mesecev, ki so pred nami!

Še to: *Bolniki*, ki ležijo v bolnišnicah, so veseli, če jih obiščete. Večkrat tožijo: „Toliko prijateljev imam, obiskat me pride pa le malokdo!“

NICA

Oglašamo se že v novem letu 1977. Preteklo leto s svojimi skrbmi, udarci in tudi žalostmi ob izgubi katerega najbližjih je za nami. Prineslo pa nam je tudi marsikatero radost in veselje v naše vsakdanje življenje.

Moramo biti hvaležni Bogu za vse; za vsakega, kdor hoče delati, je bilo tukaj dovolj dela. Nihče še ni ostal brez dela in zaskrbljen za bodočnost svoje družine.

Malo manj smo se zbirali k skupnim zabavam, ker tudi tukaj čutimo draginjo. Prej smo se velikokrat zbrali pri Škrlejevih. Sedaj pa, ko so svoje prostore preuredili in dali v najem, nam to ni več mogoče. Tudi od Cankarjeve vile ni več nobene sledi; popolnoma jo je pokrila trasa nove avtoceste. Zato se ob nedeljah popoldne dobimo v manjših skupinah na raznih krajih ali v družinah. Še najbolj naravno je, da se skupaj dobimo pri slovenski maši.

Slovensko mašo imamo na raznih krajih. Če že ne moremo v Nico, nam je tako omogočeno priti skupaj vsaj enkrat mesečno. Ko je maša v naši bližini, takrat pa res pridimo! Če nam takrat kdo pride na obisk, ga lepo vljudno in odločno povabimo, naj se nam pridruži, in se obisku potem posvetimo. Duhovnikova dolžnost je, da mašuje, vernikov pa pod grehom — če niso opravičeni —, da vsako nedeljo prisostvujejo Gospodovi daritvi.

Eno leto našega življenja je spet

Škof Lenič med skupino najmlajših Slovencev v Nici.

za nami; eno leto smo bliže večnosti. To je trenutek, da se resno zamislimo.

Včerajšnjega dne ni več, jutrišnjega pa mogoče ne bomo več doživeli. Poglobimo se v trenutek sedanjosti in v tem trenutku izpolnimo voljo tistega, ki se je imenoval „Pot, Resnica in Življenje“ (Jan 16, 6)! Ljubimo Boga v trenutku, ki nam je pravkar darovan! Le, če bomo znali izpolniti trenutek sedanjosti, bomo našli pot k svetosti in pravemu življenju; le tedaj bomo vsak dan lahko zaključili s srečno zavestjo: *Danes smo boljši, kot smo bili včera!*

Naj nas Bog s svojo milostjo vodi tudi v novem letu!

VZHODNA LOTARINGIJA

Kratek pregled dela naše Misije:

Velika skrb Misije je bila: v teh zmedenih časih privabiti rojake v cerkev, kjer govori Kristus, Luč sveta.

Naše središče je bilo in bo tudi dalje cerkev v Hospice Ste Elisabeth v Merlebachu. Vsako nedeljo je ob 10. uri sv. maša z lepim slovenskim petjem — ob praznikih pa kar veličastno petje. To je privabilo od vseh strani v okrožju 100 km naše rojake in tudi vernike drugih narodnosti k spovedi, obhajilu in jih navdušilo sredi 7 raznih ver — za Jezusov nauk.

Drugo svetišče, ki je zelo privlačno za naše rojake, je Marija z Brezij v Habsterdicku. Poleg slovesnega praznovanja 1. maja je bila 36-krat sveta maša v tej kapeli; vsakokrat tudi precej spovedi.

Tretje naše zbirališče je cerkev v Creutzwaldu. Kljub boleznim podpisanega je bila tu 14-krat sv. maša s pridigo v dveh cerkvah. Lepo petje začenjajo in vodijo: v Habsterdicku gospa Selan in njen mož in gospa Lenič, katerim drugi sledijo; v Creutzwaldu gospa Pavla, por. Štokovski, in gospa Kunst, pomagajo pa še gospe Okoren, Kogej, Oblak in še druge.

Po vseh drugih kolonijah so svete maše pred vsemi prazniki.

V *Farébersviller Cité* smo zelo veseli, ko nam igra na harmonij mladi Marko Curk, ata in mama pa lepo prepevata obenem z drugimi. Le pogumno dalje! Izredne zasluge za lepo petje pa ima zlasti dirigent „Slomška“ g. Emil Šinkovec, ki teden za tednom vodi zbor peti znane in njegove komponirane pesmi ter 5 štiriglasnih svetih maš in vodi že 40 let pevski zbor „Slomšek“. Hvaležno smo mu zato darovali za božične praznike častno diplomo za njegove velike zasluge. Naj ga Bog ohrani zdravega še mnogo let!

Število krstov in porok se je zelo zmanjšalo, število *mrtvih* je še vedno visoko, v letu 1976 kar 36. Pri rudniškem delu se jih je precej ponesrečilo, a nobeden smrti.

Naša društva še lepo skrbijo za svoje člane — tudi na rajne mislijo in naročajo slovesne svete maše zanje. Veseli smo, da „Jadran“ organizira vsako leto avtobus za obisk domovine; vsa druga društva praznujejo rojstne dneve poroke, lepe, starosti svojih članov itd.

Mladina sodeluje pri raznih športnih društvih, pri glasbenih skupinah; „Triglav“ žanje krasne uspehe s svojo 5-člansko glasbeno skupino, enako g. Dolanc s svojimi harmonikarji. Ni športnega in ne drugega društva, kjer ne bi bili med njimi tudi naši rojaki. Naši mladoporočenci so začeli zidati na vseh straneh s pomočjo staršev in svojih sodelavcev nove hiše ter se tako nekoliko oddaljili od življenja v kolonijah.

Podpisani želi vsem v letu 1977 nadaljnega poguma, božjega blagoslova in mirnega skupnega življenja. Istočasno se vsem tu in po drugih krajih pristrčno zahvaljuje za vse dobre! Posebna zahvala č. g. Dejaku, enako č. g. Gajšku iz Mannheima kot tudi vsem drugim duhovnikom, ki imajo naporno izseljensko delo. Vsem: stokrat Bog plačaj in božjega blagoslova doma in v tujini!

Stanko iz Merlebacha

nemčija

ZAHODNI BERLIN

Največje veselje v berlinski slovenski skupnosti je zadnji čas na-

rasla udeležba pri sv. maši. To pa še ne pomeni, da smo z obiskom maše zadovoljni. Marsikdo bi še lahko prišel vsaj tu in tam, če bi se malo bolj „v roke vzel“. Poleg sobotne in nedeljske maše v Kolpingovem domu je zdaj vsako zadnjo nedeljo v mesecu sv. daritev za Slovence tudi v Spandau.

Pevski zbor je pod vodstvom Franca Pukmajstra zopet zaživel, prav tako dramska skupina, ki pripravlja recitativni večer slovenske umetne pesmi od Vodnika do Kajuha.

Vinske trgatve se je udeležilo nad 300 ljudi. Prijetno je potekala, dokler je niso začeli motiti trije razgrajči: Branko Kolar, Ivan Drnovšek in Milan Stojin. Cerkevni svet jim je zato prepovedal udeležbo na vseh sledečih zabavnih prireditvah.

Za žrtve potresa na Goriškem in Kozjanskem so rojaki nabrali nad 1000 mark.

Ga. Angela Kotnik je zaradi nalog v domovini odpovedala službo socialne delavke. Iskreno se ji zahvalujemo za njeno delo med nami. Za novega socialnega delavca je bil imenovan g. Franc Klančičar. Želimo mu obilo božje pomoči in uspehov.

27. novembra nas je obiskal Koroški akademski pevski zbor. Za-

Iz miklavževanja v Moersu: Tudi srce odraslega postane otroško mehko, ko se k njemu skloni ljubeznivi svetnik. — Miklavž pravkar hoče obdarovati „našo mamo“, gospo Heleno Kottovo iz Bottropa, ki je letos praznovala svojo 80. letnico rojstva.

pel je okoli 30 pesmi. S sijajnim izvajanjem je navdušil rojake, z gostoljubnostjo in sodelovanjem pa rojaki njega.

Krščeni so bili Štefanija Rosenkranz, Brigita Bosotin, Sonja Gerdin in Boris Lesjak. — Vso krščansko srečo novokrščencem, staršem pa mnogo veselja z naraščanjem!

ESSEN-MOERS-OBERHAUSEN

Božično pismo:

Dragi prijatelji! Spet prihaja čas, ko se naša srca na neki poseben način stikajo med seboj in v Bogu. Kaj se v resnici dogaja, vé samo ljubi Bog, ki vedno dela čudež Božiča, svojega rojstva. Mi samo čutimo in si veselimo ter odkritih obrazov voščimo „lep, blagoslovljen Božič in da bi bilo vse prav v novem letu na duši in telesu...“

Kaj naj Vam vsem želiva midva duhovnika, ki gledava svoje in Vaše življenje iz drugačnega zornega kota? Predvsem, da bi tisti, ki ostanete zvesti navkljub vsem težavam življenja, vztrajali, vztrajali — z božjo pomočjo in z lastnim pogumom. Prišel bo čas, ko bo mnoge sram, da so popustili in prav

Koroški akademski pevski zbor med rojaki o Zah. Berlinu.

poceni zavrgli najdragocenejše svetinje svojega življenja. Mi pa si moremo vedno odkrito pogledati v oči in srce ter si želeli praznik. V srcih poštenih ljudi je veden praznik, veselje mirne vesti v Bogu, otroško, toda svečano razpoloženje.

Da bi bilo Vaše veselje neskaljeno; da bi Vam ga nihče ne mogel odvzeti; da bi bilo Vaše veselje popolno — to in še vse več Vam sedaj in vedno želita Vajina zvesta

Ivan Ičko, župnik,
Pavel Uršič, župnik.

Zahvala iz Moersa: Ivan Rozman iz vasi Kompole nad Štorami pri Celju je umrl v juliju leta 1974. Med nami prijatelj je bil priljubljen, zato smo mu v letošnjem novembru posvetili skromen, a lep nagrobni spomenik na pokopališču v Repelnu. V imenu njegove drage družine v domovini, žene Zinke in hčerk Zinke in Slavice, se najprisrčneje zahvaljujem vsem, ki ste prispevali za kritje stroškov.

Organizator:
Martin Uršič, rudar

Pozdrav iz Westerwalda: Ana Jazbinšek, doma iz Dramelj pri Celju, se je iz Kamp-Lintforta (Sev. Porenje) preselila v novo hišo v Winden-u. Mož je Nemeč, a že tudi razume nekoliko slovensko. Z zanimanjem že prebira „Našo luč“ in se skupaj z ženo vedno znova veselita, kadar jo dobita.

KÖLN

Zdi se, da kot da bi meseci med sabo tekmovali, kdo bo hitrejši. Ko je potekel čas zadnjega, bi radi priznali: ta je bil najhitrejši. Ko se pa naslednji mesec zvrsti, smo pa v dvomih za prejšnjo sodbo.

Pretekli november se nam iz večrajšnjega kota spet trdoglavo muza, češ da je bil najhitrejši. Eno-dušno bi mu priznali, ako bi ne čutili zaleta decembra. Poročajmo kar po vrsti, kako smo november preživeli.

V Hamburgu smo martinovali. Pri večerni sobotni maši smo se srečali z nemškimi verniki. Srečanje nujno postavlja mostove. Taka maša je vedno lepa in po svoje bolj

Vinko Grmek
in Jožica
Kociper
med poroko
v Hildenu

koristna. Sicer smo rod pod Karavankami bolj posamično zastopali. Nič zato! V dvorani je bilo prijetno. Tudi klobase so bile bojda boljše kot drugič.

V Hildenu je bil gotovo naš osrednji dogodek poroka naše Jožice in Vinka. Povedali smo, da je to naš skupni praznik. Tak praznik naj služi temu, da se bolj utrdi in poveže našo skupno družino. Zgodilo se je tako. Skupna solidarnost se je pokazala in gotovo tudi zrasla. Vinku in Jožici naše prisrčne čestitke in polnost blagoslova božjega!

V Krefeldu se je zadnjič cerkev za čuda napolnila. To je bilo petja — med mašo in po maši! Čuti se, kako je maša sama v sebi rodovitna. Rojeva se neka medsebojna odgovornost — to bi lahko imenovali družina. Da! Bog in naša dobra volja! Sedaj se pripravljamo na prihod sv. Miklavža. Nad sto pričakujočih bi ga želelo videti. Kako in kaj bo, povemo drugič.

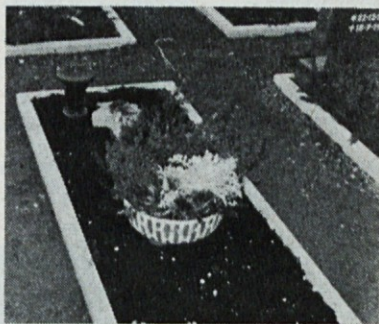
STUTTGART-okolica

Uspel kulturni večer: V nedeljo, 21. novembra, smo v dvorani Friedenau v Stuttgartu priredili kulturni večer, ki nam bo ostal v nezabnem spominu. Glavno točko večera je bila igra v treh dejanjih F. K. Meška „Mati“, ki jo je prišla predvajati Igralska skupina Slovenske katoliške skupnosti v Ingolstadtu pod vodstvom župnika Vilija Stegusa.

V drami „Mati“ je skušal Meško najprej zajeti podobo slovenske matere v njeni veliki ljubezni do otrok, ki pa žanje le nerazumevanje in ra-

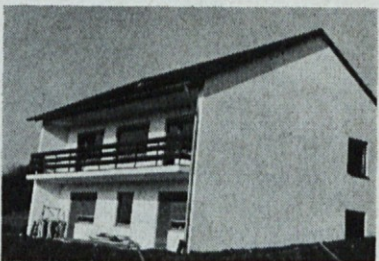
zočaranje. Meško pa postavi svoje odrsko delo tudi v čas, ko je na našo zemljo vplival tujec s svojimi liberalnimi in potujčevalnimi idejami, kar prinese zavedni in verni slovenski materi zopet drugo bolečino.

Igralci so svoje vloge lepo podali in tudi tehnični pripomočki (luči, muzika) so k uspehu pripomogli. Tako je skoraj 300 gledalcev poldrugo uro dolgo igro pozorno spremljalo in podoživljalo. Končno je problem slovenske matere isti

Grob pok. Ivana Rozmana na pokopališču v Moersu-Repelnu.

Novi dom Ane Jazbinšek v Winden-u (Porenje).

Slovenski duhovnik se zahvaljuje požrtvovalnim igralcem Meškaove igre „Mati“ v Stuttgartu.

danes, kot je bil za časa Meška. Tako smemo reči, da je igra „Mati“ igra današnjega časa za današnji čas. V tem je bil tudi glavni vzrok za tako lepo uspešno uprizoritev v Stuttgartu.

Naši rojaki so do zadnjega kotička napolnili dvorano pri igri „Mati“.

Na kulturnem večeru je nastopil tudi moški zbor „Domači zvon“ pod vodstvom organista Damijana Jejčiča. Izvajanju pevcev je vsa dvorana navdušeno ploskala.

Velik aplavz občinstva je prejel tudi *mladinski ansambel* Sobotne šole v Stuttgartu, ki je v začetku večera nastopil z venčki narodnih melodij.

Skioptična predavanja v Schwaikheimu in Pfullingenu: V soboto, 13. novembra, je bilo v Schwaikheimu skioptično predavanje o Marijinih

prikazovanjih v Fatimi leta 1917. Isto predavanje je bilo v Pfullingenu v nedeljo, 14. novembra.

Iz fatimskih dogodkov izzveni vedno ista misel: po grehu nastane med človekom in Bogom prepad, ki ne more biti tvorec miru. Vse zgrešeno je treba popraviti s pokoro in preusmeritvijo. Tako velja Marijin klic po spreobrnitvi za vse čase. Človek, ki se obrača na Boga, se bo obračal tudi k človeku. To pa je pogoj za ustvarjanje miru.

H krstom čestitamo: V Stuttgartu Maksu in Tilki Krajnc k dvojčkoma Maksimilijanu in Aleksandri; v Ehningenu Stanetu in Anici Gorše k sinku Danijelu; v Esslingenu Wernerju in Kristini Hohlbauch k hčerkici Klavdiji; v Waldenbuchu Ivanu in Sabini Erman k sinku Klemenu; v Löpsingenu Ladislavu in Slavki Laznik k sinku Kristjanu.

Žrtev ceste: Milan Kolbl iz Kocjana pri Gornji Radgoni, ki je zadnja leta živel v Stuttgartu, nas je za vedno zapustil. Postal je žrtev prometne nesreče. V začetku oktobra si je vzel nekaj dni dopusta in odšel domov, da nadaljuje z deli pri hiši. Ko se je ponoči 3. oktobra peljal z mopedom, ga je na ovinku vrglo s cestišča in pri tem je tako nesrečno padel, da ni bilo več pomoči. Našli so *mrtvega* na kraju padca.

Žalostni ženi Pepci in dvema otrokoma izrekamo na tem mestu naše iskreno sožalje, pokojnika pa bomo vključili v svoje molitve.

BAVARSKA

MÜNCHEN

Maše v novembru so bile kot običajno vsa leta tudi to pot lepo obiskane. Misel na naše rajne nas le bolj vodi k premišljanju o naši usodi.

Krščeni so bili: Sandra Petra Žagar, hčerka Roberta in Jelene, roj. Kolarek; Karin Vabič, hčerka Marjana in Božene, roj. Turčič; Oliver in Manuela Debelak, dvojčka Jožeta in Jožefe, roj. Erjavc. — Star-

šem čestitamo, otrokom pa želimo vse dobro v življenju!

Miklavževanja se je udeležilo 250 naših ljudi, od tega skoraj 80 otrok: te je Miklavž obdaroval. Ker se nam je miklavževanje vsako leto zavleklo, smo ga letos skrčili, kolikor je bilo sploh mogoče. Tudi petje angelov in parkljev smo iz istega razloga opustili. A je bilo menda naenkrat prekratko in ljudje bi si želeli petja. Škoda tudi, da niso zvočne naprave najboljše: tako je težko razumeti razgovor med Miklavžem in obdarovanci. Oboje bomo skušali drugič popraviti. Sicer je bil pa Miklavž častitljiv, angeli zelo simpatični, parklji pa močno razposajeni, tako da je bil v celoti prijeten družinski praznik.

WALDKRAIBURG

V cerkvi Kristusa Kralja sta se poročila Vlado Drevenšek in Helena Kosetz. Vso srečo!

Jože Venta in Antonija Fekonja sta se spoznala pri slovenski maši v Stuttgartu. Pred oltar sta šla v domači cerkvi na Štajerskem, da so bili njunega poročnega veselja lahko deležni tudi sorodniki in znanci doma. (Slika spodaj)

24. oktobra lani je bila v Konstanzu krščena Sonja Donko, hči Antona in Marije Beigott, stanujočih v Raddolfzellu. (Slika desno spodaj)

Slovenska fara na Württemberskem v Nemčiji je v letu 1976 redno rastla. Okrog 60 krstov so zabeležili. Na sliki so krsti (od zgoraj navzdol): Marjanice Kojc (Calw), Natalije Landenberger (Stuttgart), Danijela Gorše (Ehningen) in Sabine Kamenik (Aalen).

ROSENHEIM

Naše miklavževanje je bilo pri srčno in domače. Ob veličastni Miklavževi postavi, ob angelih in parklju smo bili prestavljeni v drug svet, v svet dobrote in lepote, plemenitosti in notranje sreče. Do trde noči smo potem ostali skupaj, se pogovarjali in peli.

Med slovesno mašo je bila 12. decembra krščena gdč. Klara Kuprešanin. Rojena je bila 1949 v Daruvaru. Z 18 leti je prišla v Nemčijo in tu končala šolo za medicinske sestre. Lani je imela hudo prometno nesrečo: skoraj dva meseca je bila v nezavesti. Sama trdi, da je ostala živa po skoraj čudežnem naključju, saj ostane s poškodbami, ki jih je dobila, živ le eden od stotih. K njenemu ozdravljenju so bistveno pripomogli tudi zdravniki rosenheimske bolnice, kjer je bila do nesreče zaposlena; imeli so jo tako radi, da so storili res prav vse, kar je bilo v njihovih močeh. Njen zaročenec jo je ves čas bolezni pridno obiskoval in ji pomagal, da je znova „shodila“ in se usposobila za ostalo življenje. Zadnji čas jo je tudi prizadev-

Z lanskega miklavževanja v Münchnu: častitljivi Miklavž daje našim rojakom — starim in mladim — koristne nauke za življenje.

no pripravljaj na prejem krsta. — Nove kristjane in lepe slovesnosti smo bili vsi zelo veseli.

Otroci radostnih obrazov sprejajajo Miklavževa darila v Münchnu.

Po krstu Sandre Magdalene Lekše v Borasu na Švedskem.

nizozemska

V soboto, 4. dec. 76, sta društvi „Sv. Barbara“ in „Zvon“ imeli v Heerlerheide letno „Vseslovensko prireditev“. Rojaki in holandski prijatelji so prihiteli v velikem številu, čeprav smo bili že nekoliko v zimi. Ansambel, ki ga vodi g. Slavko Strman, je skrbel, da se v dvorani nikomur ni dremalo. Občinstvo se je razživelo, da smo se čudili. Pa tudi lačen ali žejen ni bil nihče po krivdi prirediteljev. Bilo je res prijetno. A ne smemo pozabiti, da so za našo postrežbo nekateri delali ves večer. Hvala jim!

Rojakom živo priporočamo, da bi tudi v letu 1977 bili zvesti „Barbari“, „Zvonu“ in tudi „Folklorni“. Računamo na prav vsakega rojaka. Številčno smo šibki, zato moramo toliko bolj paziti, da bomo močni po kakovosti. Naj bo v vseh članih naše skupnosti živa zavest solidarnosti, sodelovanja in soodgovornosti! Ne smemo s svojim nezanimanjem in brezbriznostjo puščati na cedilu tistih, ki delajo in se žrtvujejo za skupno stvar — torej tako rekoč za vse nas!

Teden dni prej pa je Društvo sv. Barbare v Lindenheuvelu imelo svoj družinski večer. Ob tej priložnosti je predsednik g. Slavko Kropivšek čestital g. Rudiju Hudolesu in g. Niku Habetsu k srebrnem jubileju članstva. Za muziko so skrbeli Kropivškovi trije. Zaba-

vo je vodil g. Stanko Reberšek. Bilo je prav prijetno in nihče ni manjkal.

švedska

Čeprav je bil *krst* Maline Rancinger, drugega otroka Franca in Piroške Rancinger, na domu starih staršev Ivana in Amalije Rancinger v Värnamo, 22. maja 1976 prav prisrčen, objavljamo vest o tem veseljem dogodku šele danes. Zaman smo čakali na fotografske posnetke tega dogodka — vse se je ponesrečilo. Mali krščenci in vsem prisotnim: na mnoga leta!

Po hudem trpljenju je odšla 5. novembra k svojemu Stvarniku plačilo Mira Ličen iz Norrahammarja. Življenje ji ni bilo posuto z rožami in prav zato nam je njeno umiranje lahko vsem v zgled. Mesece je gledala smrti v oči in jo sprejemala v zaupanju na Kristusovo obljubo: „Kdor veruje vame, ima večno življenje.“

Posebna hvala Tebi, Stanko, da si jo dva meseca, noč in dan spremljal v smrtnem boju!

K zadnjemu počitku smo jo spremljali 13. novembra v Norrahammarju. Naj doživi v Bogu neskaljeno srečo in plačilo!

V katoliški cerkvi v Borasu je bila *krščena* Sandra Magdalena Lekše, hčerka Alfonza, iz Kalc-Naklo na Dolenjskem, in Valerije, roj. Lapoša, od Sv. Jurija v Prekmurju. Staršem vsi prisrčno čestitamo, punčki pa želimo vse dobro v življenju!

švica

V Solothurnu smo se v soboto, 13. novembra, že vdrugič v lepem številu odzvali vabilu „Veselega Martina“. Vsaj take „svetnike“ dobro in radi obhajamo. Vsi znani in neznani obrazi so na zabavi izžarevali zadovoljstvo in dobro razpoloženje.

Slovenski misijonar v Solothurnu se opravičuje, če ga težko dosežete s telefonom ali avtomobilom. Predvsem v administrativnih zadevah se zato rajši obračajte na Zürich, a tudi tam v dopoldanskih urah. Zahodni misijonar se sedaj največ zadržuje na terenu, kjer se v času bolezni ni mogel. — Kako veseli so naši ljudje v krajih, kjer je malo Slovencev, če jih obiše duhovnik, saj skoraj ne morejo verjeti, da bi za par njih napravil tolike kilometre! Zbiramo se v slikovitem Wallisu pod Matterhornom in drugimi alpskimi velikani; v svetovljanski Ženevi; v čudovitem Engelbergu in drugje. Povsod izredno počutje, čeprav nas je le majhno število.

Izreči je treba izredno zadovoljstvo, da naša skupina iz Oltena in okolice vedno bolj raste kljub temu, da je precej naših ljudi odšlo v domovino. Izredno so se izkazali tudi na našem romanju v *Einsiedeln* v septembru, saj so se ga udeležili skoraj polnoštevilno. Pohvala njim je tudi vzpodbuda drugim!

Prijetno je bilo miklavževanje najprej v Oltenu v soboto, 4. dec. Nismo se ustrašili snežnega meteža in poredice. Bilo je zares veselo za naše malčke in odrasle.

Andrej
Gosgnach
po krstu v
Solothurnu
v družbi staršev
in botrov
ter znancev
iz Beneške
Slovenije

V Bernu smo imeli zaradi majhnega števila naših malčkov *miklavževanje* v nedeljo skupaj s Hrvati. Miklavževanje je bilo prijetno, na bučni zabavi pa se niti slišati nismo mogli med seboj, zato smo kmalu zapustili lepo urejeno dvorano.

Tudi v Zürichu je miklavževanje zelo lepo uspelo. Imeli smo redno nedeljsko mašo ob 15. uri v kripti, ki je bila tokrat res polna in so mnogi morali stati, ker je primanjkovalo sedežev. Dobili smo dvorano na razpolago za miklavževanje, moramo pa še malo potrpeti glede

Miran Pintar iz Winterthura se dobro počuti v naročju mamice po prejemu svetega krsta.

dvorane, dokler ne bodo končali z obnovo cerkve in drugih prostorov. Dela gredo proti koncu in tako upamo, da bomo po Veliki noči zopet lahko dobili dvorano mesečno na razpolago za naše prireditve.

slovinci ob meji

KOROŠKA. — Nad 2.000 ljudi je 5. novembra protestiralo na Dunaju proti preštevanju posebne vrste. Protestni sprevod je organiziral Solidarnostni komite. — Proti pozivu slovenskih koroških voditeljev, ki so prosili, naj se Slovenci ne udeležijo štetja, oziroma naj se ne izjavijo, da so Slovenci, so nemški celovški dnevnik (tudi socialistična „Kärntner Tageszeitung“) naenkrat odkrili slovenščino in v njej pozivali Slovence, naj se izjavijo ob štetju posebne vrste. — Ko je bila v Selah informacijska prireditev zaradi štetja, je žandarmerija zapisala vse registracijske številke avtov, ki so parkirali ob farni dvorani. Zakaj? Ali morda zato, da bi s tem ustrahovala koroške Slovence? — Po 14. novembru so bili koroški dnevnik polni hvale, da je preštevanje uspelo, vsaj na Koroškem. Na Predarlškem je kljub pozivu vseh strank glasovalo le 5 od-

PET LET JE OD NJEGOVEGA ODHODA

3. januarja 1972 je izgubil življenje v avtomobilski nesreči blizu Frankfurta dr. Franček Prijatelj.

Kdo je to bil? 1929 rojen v Mariboru, šolanje, 1945 umik v tujino, matura, 1948 naselitev v Argentini, delo v

tovarni, 1952 vstop v bogoslovje, 1957 nova maša, delo na župniji, 1959 odhod v Rim, 1964 doktorat iz teologije, prevzem mesta slovenskega župnika v Mannheimu, 1971 v Frankfurtu.

Kljub svojim nemajhnim umskim in vodstveno-organizacijskim sposobnostim je bil g. Prijatelj skromen, tih, zadržan. Njegova najlepša poteza pa je bila nenavadna iskrenost.

Kot dušni pastir je bil izredno odgovoren, delaven, iznajdljiv. Obiskoval je farane, zanje hodil po uradih in se vozil maševat po več sto kilometrov daleč in to vedno z dobro voljo.

Nikdar nismo razumeli, zakaj je moral tako mlad oditi. A Bog že ve, kaj dela!

G. Franček je gotovo že pri Bogu. To je pa končno edino važno.

stotkov, na Tirolskem 10, po drugih deželah nekaj nad 20 odstotkov. Na Koroškem je bilo pri glasovanju približno 86 odstotkov. 3941 Korošcev se je prijavilo kot Slovenci. Veliko je bilo neveljavnih glasovnic in pripadnosti k jezikom, ki jih na Koroškem ni. Dunajsko časopisje je priznalo, da je bilo glasovanje polomija in ne prinaša nobenih osnov za rešitev vprašanja narodnih manjšin v Avstriji. — Do incidenta je prišlo v Selah, kjer so mladi fantje skrinjo z listki odnesli in jo na cesti zažgali. Le eno tretjino listkov so rešili. — V farni dvorani v Selah je gostoval „Slovenski oktet“ iz Ljubljane. — Lutkarji Koroške dijaške zveze so na 13 krajih pokazali „Rdečo kapico“. — Na povabilo Kršćanske kulturne zveze je ljubljansko Šentjakobsko gledališče gostovalo 8. decembra v Borovljah in v Škocjanu z Goldonijevu veseligr „Lažnik“.

GORIŠKA. — Goriški skavti so sprejeli novembra na obisk slovenske koroške skavte. — V Katoliškem domu v Gorici so gostovali igralci Prosvetnega društva iz Štandreža z Nušičevo komedijo „Sumljiva oseba“. — V počastitev Cankarja, Ketteja in Kosovela so v Doberdolu priredili kulturni večer. — Na seji občinskega sveta v Gorici je slovenski občinski zastopnik vprašal župana, kakšen odnos ima občina do štetja manjšine na Koroškem. — Na „Cecilijanki“ v Gorici je nastopilo več pevskih zborov. — V Krminu se je vršil skupni sestanek zastopnikov Slovenske skupnosti in Furlanskega gibanja, kjer so razpravljali o skupnih vprašanjih.

TRZAŠKA. — Za Osimski sporazum, ki dokončno ureja vprašanja med Jugoslavijo in Italijo ob nekdanjem Svobodnem tržaškem ozemlju, se je po dolgi razpravi izrekel tudi tržaški občinski svet. Od 60 svetovalcev jih je 41 glasovalo za sporazum. Proti so glasovali neofašisti, liberalci in nekaj posameznikov. — Zgonik je izgubil župnika, ki je odšel na novo službeno mesto v Nabrežino. — Deželni svet Furlanije-Juljske krajine se je zavzel s posebno resolucijo za prilagoditev željam slovenskih poslušalcev Tržaškega radia in poudaril potrebo po ustanovitvi slovenske televizije. — Zastopniki slovenske koroške mladine so obiskali trža-

ško slovensko mladino in se razgovarjali o medsebojnih vprašanjih. — V Trstu so organizirali teološki tečaj, ki naj bi usposobil slovenske izobražene vernike za katehezo. Tečaj bo trajal dve leti. Predavanja bodo vsak petek po dve uri v Marijinem domu v Trstu. — Župnija Sv. Križ pri Trstu je izdala ploščo z naslovom „Svetokriška mladina poje“. Na plošči je vrezanih 12 božičnih pesmi in 10 svetnih.

slovinci po svetu

AVSTRALIJA. — Tu pomlad prehaja v poletje. Zato se je tam težje vživeti ob prazniku Vseh svetih. Matica mrtvih kaže, da je od zadnjega praznika odšlo v večnost 50 slovenskih rojakov. — V cerkveni dvorani v Kew-u so imeli v oktobru dve prireditvi. Najprej sejem Društva sv. Eme in nato so gostovali sydnejski rojaki z „Vdovo Rošlino“. Na žalost je tudi v Avstraliji tako kot v Evropi, da h kulturnim prireditvam pride manj ljudi kot k zabavnim. Narod pa prvenstveno ohranja in poživlja kultura in ne zabava. — P. Bazilij Valentin pripravlja tudi letos počitniško kolonijo za mladino iz države Victoria. — Slovenska župnija v Merrylandu v Novem Južnem Walesu je slovensko praznovala svojega patrona sv. Rafaela. — Vsa slovenska verska središča je v decembru obiskal sv. Miklavž v veliko veselje otrok. — Adelaidski Slovenci so se udeležili evharističnega škofijskega slavlja, kamor so bile povabljene tudi vse narodne skupine.

ARGENTINA. — Na Slovenski pristani so praznovali „Pristavski dan“ pod geslom „Pristava — most iz preteklosti skozi sedanost v bodočnost“. Posebej je bilo poudarjeno, da so slovenska središča posvečena predvsem kulturi, slovenstvu, veri in šele potem zabavi. — Tudi v daljni Mendozi so otroci priredili svojim materam lepo akademijo ob materinskem dnevu. — V Planinskem stanu v Bariločah so praznovali obenem praznik slovenskega osvobojenja (29. oktober) in

zaključek šolskega tečaja. — V župnijski dvorani v Slovenski vasi v Lanusu se je vršila sklepna prireditel misijonskega zavoda, ki ga vodi očetje lazaristi. — Skoraj 500 otrok se je udeležilo skupnega otroškega izleta pod vodstvom svojih slovenskih učiteljic k morju v Villa Albertine. — Vzgojni zavod škofa Rožmana v Adrogue, ki je bil nekdanj tudi semenišče, je slovesno praznoval 25-letnico delovanja. Sodelovali so predvsem bivši zavodari. Naštudirali so Jurčičevega „Desetega brata“, ki so ga odigrali v Slovenski hiši. — 19. novembra je bil v Buenos Airesu posvečen v duhovnika Slovenec Janez Pintar, nekdanji gojenec Rožmanovega zavoda. V cerkvi Marije Pomagaj je imel dva dni kasneje slovesno novo mašo, ki je zbrala mnogo naših rojakov. — 13. novembra je „Gallus“ priredil koncert slovenske glasbe v Slovenski hiši. Sodelovali so: mešani zbor, moški zbor, mladinski zbor ter novi deklški zbor. Za konec so vsi skupaj — nad sto pevcev, zapeli venček narodnih pesmi. — Pod geslom „Mati — domovina — Bog“ so praznovali 11. obletnico doma v Berazateguiju. Po zahvalni maši so priredili lepo akademijo. — Pod vodstvom ge. Marije Fink-Gerziničeve se je vršil 20. novembra jubilejni koncert „Karantanje“ v Slovenski hiši.

ISLANDIJA — Dosedanji apostolski pronuncij na Finskem in apostolski delegat za Skandinavijo dr. Jožef Žabkar, po rodu Jeseničan, je postal tudi pronuncij za Islandijo.

KANADA — Župnija Brezmadežne v Novem Torontu, ki jo vodi g. Janez Kopač, je dobila za kaplana g. Jožeta Mejača, doma iz Zaloga pri Ljubljani, in g. Ivana Jana, doma iz okolice Velenja. — Skavti in skavtinje iz fare Brezmadežne so dali za obnovo cerkvá na potrebnem področju 2.000 dolarjev. — Župljani Marije Pomagaj v Torontu so škofu Ambrožiču podarili škofovski križ, ki ga je zamislil g. Vilko Čekuta in izdelala rojaka Mirola Rak in Emil Slokar. Slovenec Franc Turk je postal župnik pri Sv. Pavlu v Torontu. Sv. Pavel je bila prva torontska župnija in ob ustanovitvi škofije tudi prva škofijska cerkev. — Misijonsko nedeljo so Slovenci obhajali v Torontu z lepo prireditvijo. Čisti dobiček in darove so dali za slovenske misijonarje.

ZDA — Srebrno poroko sta v Clevelandu obhajala v družbi svojih 9 otrok in številnih prijateljev ga. Marica Tomažič, po rodu iz ljubljanskih Most, in njen mož Horjulčan Anton Lavriša. Kljub številni družini najde ga. Marica čas, da poučuje v sobotni slovenski šoli. — „Ameriška domovina“ poroča, da je v ZDA pet slovenskih šol: dve v Clevelandu, 1 v Chicagu, 1 v Jolietu in 1 v Barbertonu. Ni je pa v Milwaukeeju, kjer bi lahko bila. — V veliki dvorani Sv. Štefana v Chicagu so 23. oktobra priredili „Slovenski dan“, ki je bil združen s proslavo 200-letnice ZDA in 26-letnice slovenske radijske oddaje na čikaškem radiu. — Slovenska župnija v vzhodnem delu mesta Clevelanda v Collinwoodu je praznovala 70-letnico obstoja. Ob zlatem jubileju so začeli graditi novo cerkev, ki je stala 700.000 dolarjev. Posvečena je Mariji Brezmadežni in je najlepša cerkev v Clevelandu. — Letošnji koledar „Ave Marija“, ki ga izdajajo slovenski lemontski frančiškani, je posvečen predvsem triglavskemu župniku Jakobu Aljažu ob 50-letnici njegove smrti. — Fairfieldsko društvo „Zvon“ je priredilo „Slovenski večer“, povezan s koncertom slovenskih pesmi in plesom. — Šestdesetletnico življenja je praznoval veliki dobrotnik rimskega „Slovenika“ duhovnik g. Karel Pečovnik, ki je župnik v državi Minnesota.

Tomaž Kovač:

V ROGU LEŽIMO POBITI

V odličnem uvodu prikaže avtor medvojno dogajanje v Sloveniji, kot ga gledajo objektivni zgodovinarji, potem pa naniza osebna pričevanja članov slovenske protikomunistične vojske, ki so jih Angleži konec maja 1945 z zvijačo poslali iz Vertrinja na Koroškem v Slovenijo, kjer so se potem kot redke priče rešili iz skupnega groba v Kočevju, v katerem počiva na tisoče njihovih tovarišev. Delo je prispevek k objektivni slovenski zgodovini, ki bo nekoč napisana brez krivljenja resnice. Le ona more biti pot k rešitvi in nadaljnjemu zdravemu življenju našega naroda.

Predragi braki!

Prva številka novega letnika Naše luči je pred Vami! Kot vidite, smo uvedli nekaj sprememb, predvsem tehničnih. Veseli bomo, če nam boste pisali, kaj vam je všeč, kaj ne. Vaše opombe bomo skušali pri urejanju upoštevati.

Dobili smo pismo od nekoga Slovenca iz Francije. Odpoveduje Našo luč, češ da so vsi izrezki iz tujih časopisov vzeti iz protijugoslovanskih časopisov in da „se trudite očrtniti našo lepo domovino“.

Naj kratko odgovorimo:

Žal nam je za vsakega naročnika: dvakrat žal, če se odpove Naši luči iz zmotnih razlogov; trikrat žal, če gre za nekoga, ki bi bil resnice v naši reviji še posebno potreben.

Da so izrezki v Naši luči iz protijugoslovanskih časopisov, kratko malo ne drži. Res pa je, da niso iz časopisov, ki so se odpovedali resnici.

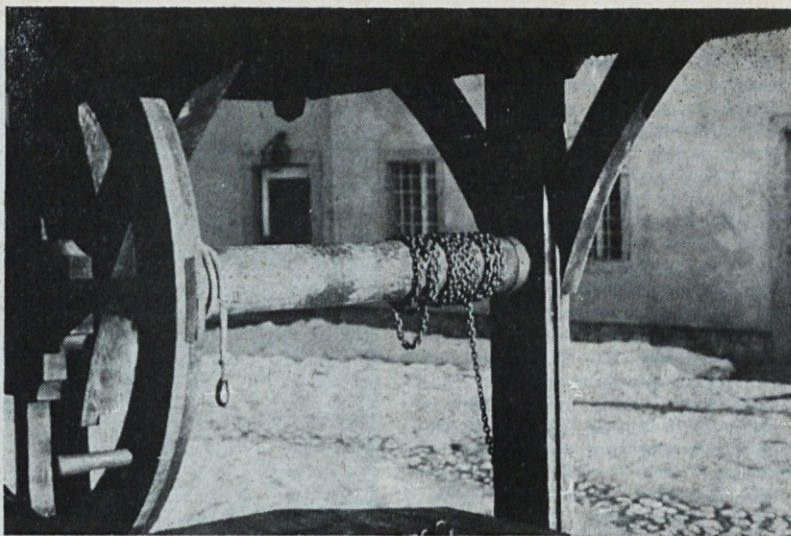
Tudi očitek, da se trudimo očrtniti našo lepo domovino, je udarec mimo. Prav zato, ker imamo svojo domovino radi, prikazujemo izkrivljenosti današnje družbene ureditve doma, ki si je ni narod nikdar izbral. Razlika med domovino in sistemom, ki to domovino duši, je tako ogromna, da je ne bi smel nihče spregledati.

Sicer je pa ta očitek star kot zemlja. Isto je spoznal že naš Cankar. Berite njegovo Belo krizantemo! Tam pravi, kako ga prav ta očitek, da je proti domovini, ker pač razkriva njene napake, boli.

Takšni očitki so nam samo v priznanje.

Bog z Vami!

Uredniki

Vodnjak na vreteno.

hudičev advokat

nadaljevanje s str. 19

pota, ki jo je ona videvala — in odkrivala je mnogo lepote — je bila v obrazih, rokah in očeh, v nasmehū, v solzah in smehu otrok, in v spominih, ki jih je zbirala kot vodo v vodnjaku. Pomlad je bila zanjo občutje v njenem čvrstem telesu. Poletje je bilo vročina na koži in prah pod bosimi nogami, zima pa hladna onemoglost in skoparaba vej in oglja.

Ni znala ne brati ne pisati, pač pa je vedela, kaj je mir, ker je poznala spore, in bila je dovezetna za ubranost, ki se je gradila počasi, a vendar opazno, z nesoglasji, ki so jo obdajala.

To noč je doživljala mir. Že je lahko zaznala, da se je jela urediti obljuba, ki ji jo je dal Giacomo Nerone, da bo tudi po njegovi smrti kdo ščitil njo in otroka. Bila sta siromašna, a siromaštvo je bilo zanjo nekaj naravnega, in Giacomo ni nikdar dopustil, da bi trpela hudo pomanjkanje. Sedaj, v njeni najhujši nuji, se je pripravljala Aldo Meyer, da plača svoj dolg do rajnega, in to iz svoje lastne nuje.

V njenem življenju je bila tudi ubranost, počasna skladnost, ki se je oblikovala med njo in vaščani.

Potrebovali so jo. Bili so ji hvaležni, kot Martinova žena, za pomoč, ki jim jo je nudila v bridkosti, in, kadar so ji dajali trde vzdeveke, kot „vlačuga“, „ženska, ki je spala s svetnikom“, ti že niso pomenili prevelike žalitve, ampak so bili le bolj spomin na preteklo nevoščljivost. Ti ljudje so spadali k nevzgojenemu plemenu in uporabljali so grobe besede, ker so poznali malo drugih. Njih znaki so bili prostaški, ker so zaradi težkega življenja duševno otopeli, lakote v želodcu pa ni moč potešiti s sanjami.

Toda to noč je, medtem ko se je vračala v malo kočjo, skrito med drevjem, čutila hvaležnost in vsa hvaležnost se ji je osredotočila v Giacomu Neroneja, ki je umrl pred mnogimi leti in je pokopan v Favnovi votlini; tam se zbirajo ljudje k molitvi in od tam vračajo ozdravljeni na telesu in na duši.

Spomin na tega človeka je izbrisal vse drugo iz njenega življenja: starše, ki so ji umrli za malarijo, ko je imela ona šestnajst let, in ki so ji zapustili kočjo, nekaj pohištva in majhno skrinjo, v kateri je hranila svojo doto; njenega moža, temnopoltega in viharnega možkega, s katerim se je poročila cerkveno in živela en mesec, dokler ji ga ni vzela vojska — umrl je na prvem vojnem pohodu v Sibiriji. Ona je še naprej živela v koči sama, podobno kot druge ženske, in hodila na delo po kmetijah in včasih služiti v dvorec, kadar je

katera od grofičinih služabnic zbolela.

Tedaj je prispel Giacomo Nerone.

Bilo je neke poletne noči. Soparno je bilo in hudo se je bliskalo. Ona se je premetavala po veliki bronasti postelji, nemirna zaradi vročine in komarjev in tudi zaradi nuje, ki se je pogosto prebujala v njenem zdravem telesu, da bi se občutila v objemu moža. Bilo je že čez polnoč in, čeprav je bil dan v vinogradu skrajno naporen, spalec kar ni maral priti.

Na vratih, zavarovanih z zapahom, je začutila slabotne in plašne udarce. Groza se je je polastila in je sedla. Udarci so se ponovili in ona je vzkliknila:

„Kdo je?“

Moški glas ji je odgovoril v italijanski:

„Neki prijatelj. Bolan sem. Pusti me vstopiti, za božjo voljo!“

Slabotnost in tesnoba glasu sta jo ganili. Skočila je s postelje, se naglo oblekla in šla k vratom. Ko je odstranila zapah in vrata na pol odprla, je padel neki moški na ilovnata tla na obraz. Bil je visok in zagorel, obraz je imel okrvavljen in na ramenu razcefrane srajce se je širil sluzast madež. Roke je imel opraskane od grmovja in podplati škornjev so bili odtrgani. Skušal se je postaviti na noge, pa se je le malo splazil naprej in znova tebebnil na obraz.

Ona je uporabila vso svojo moč kmetice, da ga je spravila do postelje. Medtem ko je ležal nezavestno, mu je izprala rane na obrazu in na rami. Nato ga je sezula, ga pokrila z odejami in ga pustila spati, dokler ni prva svetloba jutranje zarje ožarila neba na vzhodu.

Ko se je moški prebudil, se ga je hipno polastil divji preplah preganjanih. Z od strahu izbuljenimi očmi je pogledal okoli sebe, vendar mu je vidno odleglo, ko je zagledal njo. Skušal se ji je nasmehnuti, pa se mu je zavoljo rane na rami skremžil obraz.

Dala mu je vina, črnega kruha in sira in njegova lakota jo je prenesetila. Spil je tri kozarce vina, odklonil pa je še novo hrano, češ da so domačini sami lačni in da gre njemu le delež, namenjen tuj-

cem. Ko ji je to dopovedoval, se ji je znova nasmehnil z odkritosrčnim nasmehom otroka, ki je razbilil njeno poslednjo bojazen. Sedla je na rob postelje, ga vprašala, kdo je, kaj ga je pripeljalo v Gemello Minore in kako je bil na rami ranjen.

Njegov naglas je bil zanjo tuj in le s težavo je razumela popačeno kalabreško narečje, vendar je bila njegova zgodba v glavnih potezih precej jasna. Dejal je, da je bil vojak, strelec pri posadki, ki je bila nameščena v Reggio. Zavezniki so zasedli Sicilijo in britanska vojska je prečkala Mesinsko ožino in šla naprej po polotoku. Reggio je padel in enota, ki ji je on pripadal, se je razkropila. Če bi se pridružil svoji vojski, bi ga za silo pozdravili in ga poslali v bojne črte. Če bi ga ujeli Angleži, bi bil vojni ujetnik. Zato je ubežal, da bi se prebil do Rima in se dobil z družino. Podnevi se je skrival, ponoči pa hodil in se preživljal s tistim, kar je mogel ukrasti. Britanska patrolja, ki ga je opazila preteklo noč, je streljala nanj. Še je imel kroglo v ramenu. Če mu je ne bodo vzeli ven, bo umrl.

Ker je bila ona preprosta kmetica, je zgodbo verjela brez nadaljnega izpraševanja. V njej se je prebudila simpatija in čutila je pomanjkanje moške družbe. Koča je bila oddaljena od vasi, nihče ni prihajal vanjo. Takšen je bil začetek, preprost in nepomemben, podoben stotinam drugih vojnih zgodb o osamljenih vdovah in vojaških ubežnikih. Toda bogastvo, ki se je porodilo iz tega, in žaloigra, ki je napravila temu bogastvu konec, in mir, ki ga je doživela po vsem tem, so bili zanjo vsakodnevno presenečanje in spomin za vsako noč...

Ko je prišla domov, je našla svetilko privito in Paola na videz spečega na postelji, stoječi nasproti velike zakonske postelje, na kateri je bil otrok spočet in rojen. Po običaju na jugu, kjer spi vsa družina na edini postelji, tako mož in žena in otroci in odrasčajoči fantje in dekleta, sta spala ona in otrok skupaj, dokler se ni začela pri Paolu doba dozorevanja. Tedaj

je kupila drugo posteljo in spala sta vsak zase.

Zaprta je vrata, pristavila zapah, pustila košaro na tleh in zagnala cokle v kot. Skozi priprte veke jo je deček opazoval in se delal, kot da spi. Vsaka potankost obreda mu je bila domača, čeprav je že pred časom odklonil udeležbo pri njem.

Nina Sanduzzi je prečkala sobo do skrinje, ki je stala ob zgledu postelje. Iz žepa je vzela ključče in jo odprla. Iz nje je vzela ploščat zavoj, ovit v bel papir, ga skrbno razvila in vzela v roke moško srajco, staro, zašito, na več krajih umazano od plesni, kot se je zdelo. Pritisnila jo je k ustnicam, jo razprostrla in obesila na naslonjač pri stolu, da je bilo videti luknje od krogel in krvave madeže. Nato je nerodno pokleknila, zarila obraz v dlani, naslonjene na sedež pri stolu, in začela po tihem in šepetaje moliti.

Čeprav si je fant prizadeval, ni mogel nikdar razločiti besed. V časih, ko je poklekoval ob materi, mu je naročala, naj moli očenaše in zdravamarije, kot je to delal v cerkvi, češ da je bil njegov oče svetnik, ki je veliko premogel pred Bogom, kot sveti Jožef, ki je bil krušni oče božjega otroka. Nikdar mu pa ni pustila v intimnosti svoje zveze z Giacocom in otrok je na neki način, ki si ga ni znal razložiti, čutil ljubosumnost. Sedaj je imel vse to za izraz ženske neumnosti.

Ko je Nina Sanduzzi končala molitve, je znova zavila paket in ga shranila pod ključem v skrinji. Nato je stopila k sinovi postelji, se sklonila, da ga je poljubila, in se oddaljila. Paolo je imel oči zaprte in je enakomerno dihal. Čeprav je včasih želel, da bi ga mati poljubila in objemala kot v nekdanjih časih, je drugič čutil proti temu odpor, ki si ga ni znal razložiti.

Ostal je miren, dokler ni mati ugasila svetilke in legla na škripajočo posteljo. Potem se je tudi sam pomiril in čez malo časa zaspal. Sanjal je o Rosetti, ki je stala na premikajoči se skali hudournika in ga klicala. Ko je videl njene na pol odprte ustnice, nagajive oči in roke, ki mu jih je prožila, je stekel proti njej. A še preden so ga njene roke objele, so se spremenile v roke Nicholasa Blacka in namesto deključnega obraza je zagledal blede kozji slikarjev obraz. Paolo Sanduzzi se je vznemiril, zajechal in se prebudil.

VIII. poglavje

Bil je poslednji večer za Blaisa Mereditha v Valenti, njegov poslednji večer v družbi škofa Avrelia. Večerjala sta dobro in v lepem razpoloženju kot zmeraj. Pogovarjala sta se brez sleherne otožnosti o različnih zadevah in, ko sta

dalje na 38. strani

S sanmi skozi vas in gozd.

domača šola

IGRANJE JE VIR VESELJA

Pozdravljeni, otroci!

Danes bomo delali skupaj to, kar vi najrajši delate: igrali se bomo.

Glejte žogo! Iz česa je? Kakšne barve je? Kako skače? Kako se z njo igrate? Tukaj je avto! Kako se pa z njim najrajši igrate?

Igrače so različne. Nekateri od njih imamo najrajši. Koliko je otrok, ki bi radi imeli določeno igračo, pa je nimajo! Sosedov otrok jo ima, pa je noče drugemu otroku niti posoditi, kje še dati. To ni lepo.

Igrače niso samo za nas, ampak tudi za druge. Z njimi lahko naredimo veselje tudi drugim. Pri tem smo pa tudi mi veseli. In če posodimo ali podarimo igračo drugemu otroku, nas bodo veseli ata in mama, bratje in sestre, strici in tete, duhovnik in še nekdo. Kdo? Tisti, ki je najboljši, najbolj čudovit, najlepši: VELIKI BOG.

Z igranjem hočemo delati

SVETI TRIJE KRALJI

*Trije kralji, sveti kralji,
Gašper s konjem v zlati halji,
Miha s slonom v halji beli,
Boltežar pa na kameli
v Betlehem so jezdili
in pred hlev prijezdili.*

*Prvi se je ves zamaknil,
drugi k jaslim se primaknil,
tretji pa je zadaj čakal,
da bi Jezus ne zaplakal,
ko bi videl tretjega,
Boltežarja črnega.*

*Sveti Jožef mu veva:
„Kralj, le stopi v sredo hleva;
saj ne bo se zasolzilo
Dete naše, Dete milo:
ne boji se črnih lic,
črnih se boji dušic!“*

Silvin Sardenko

SLEDI V SNEGU

MIHEC JE ŠEL Z LOVCEM ŠTE-FANOM V GOZD. V KRMILNICO STA NESLA SENO. V SNEGU JE MIHEC OPAZIL VSE POLNO STOPINJ. LE KDO JE HODIL TOD?

LOVEC MU JE PAVEDAL: „PO-GLEJ, TAM JE HODILA SRNA! ISKALA JE TRAVO POD SNEGOM. TU JE BEŽAL ZAJČEK PRED POŽREŠNO LISICO. POD DREVESOM JE SKAKLJALA VEVERICA. NAJBRŽ JE ISKALA LEŠNIKE, KI JIH JE V JESENI NA VARNO SPRAVILA ZA ZIMO.

MEDVED

Dedek si je napravil škornje, baba pa mu je spletla rokavice. Toplo se je oblekel in šel v gozd po drva.

Ko začne podirati bukev, se nenadoma prikaže medved — nepre-span, srdit, godrnjav.

„Ti, slišiš, zakaj si me zbudil? Zdalej te bom pojedel!“

A dedek pravi: „Zakaj pa ne, po-

jej me! Samo poskusi me najprej, morebiti nisem okusen.“

„Dobro,“ pravi medved, „daj!“

„Kaj naj ti dam poskusiti, roko ali nogo?“

„Roko!“

Dedek potegne rokavico z roke in jo vrže medvedu. Medved vzame rokavico, jo žveči in izpljuje. „Fuj, zanič je! Daj nogo, brži!“

Dedek sezuje škorenj in ga vrže medvedu, a medved ga izpljuje. „Fuj, noga je še slabša. Dedek, ne bom te jedel, pojdi! Tvoje meso je zanič.“

In medved se spet zarije v brolg, da bi spal. Dedek pa se vrne

domov živ in cel, toda z enim samim škornjem in z eno samo rokavico.

E. Tajč

SNEŽENI MOŽ

*To ti je možic možicev,
le pozimi se prikaže
tam vrh klanca med otroki.*

*Modro vleče ugaslo pipo,
z metlo v roki norce brije.
A če sonce nanj posije,
skloni glavo, plaka, plaka;
in nazadnje stvar je taka,
da na klanecu ni junaka.*

Vera Albreht

skozi okno pobegnil. Alenka pa se je smejala in knjiga ji je postala neločljiva prijateljica.

Po Tonetu Seliškarju

LIŠCEK

VARJA JE IMELA PTIČKA-LIŠČKA. LIŠČEK JE ŽIVEL V KLETKI IN NI NITI ENKRAT ZAPEL. VARJA JE STOPILA K LIŠČKU.

„ZDAJ JE PA ŽE ČAS, DA ZA-POJEŠ, LIŠČEK!“

„SPUSTI MEI KO BOM SVOBODEN, BOM VES DAN PEL.“

Tolstoj

BOGATA IN UBOGA SESTRA

Nekoč sta živeli dve sestri: bogata in uboga. Bogata je imela velik mlin in štiri kamne, uboga sestra pa ni imela drugega kot dvanajst otrok. Lačni so bili od jutra do večera in še ponoči, saj mati ni imela kaj, kar bi jim dala jesti.

Nekoč je bogata rekla siromašni sestri, naj pride mlet k nji v mlin. Sestra je prišla in je ves dan mlela za bogato sestro, zvečer pa jo je prosila za peščico moke.

Bogata sestra jo je zavrnila, češ da ima že dovolj moke na sebi.

Ubožica je zajokala in šla domov. Ko je prišla domov k otrokom v izbo, je stresla moko s sebe. Bolj ko je stresala, več je je bilo. Revni sestri nikoli več ni zmanjkalo moke. Obogatela je in srečno oženila vse svoje otroke.

Vsakemu je dala za doto vrečo bele moke in še prodajali so jo. Njena lakomna sestra je pa obubožala.

UGANI!

STO SESTRIC V ŠKATLICI DROBNI SPI,
NA GLAVI VSAKI KAPICA SEDI.
VSAKA ZA SEBE JE DROBNA STVAR,
LAHKO ZANETI VELIK POŽAR.

Stana Vinšek

MESECI

JANUAR za gorko peč se stiska.
FEBRUAR se s soncem že ogreje.
MAREC s prvim cvetjem se odeva.
A APRIL? Ta joče in se smeje.
V MAJU pisana je vsaka loka.
Sladke češnje v JUNIJU zorijo.
JULIJ s soncem rž zlati, pšenico.
Tam v AVGUSTU ajde zadehtijo.
In SEPTEMBER? Sadjam nam nasuje.
Sladko vino v kad OKTOBER lije.
Tam v NOVEMBRU listje se osuje.
A DECEMBER v kožuh spet se skrrije.

Manko Golar

ZAPUŠČENA KNJIGA

Za rojstni dan je dobila Alenka lepo knjigo. A kaj bi s knjigo Alenka! Če je le mogla, je z doma ušla in se potepala okoli hiše. Kričala in žvižgala je kakor fant, da ni bilo nikomur podobno. Knjiga pa je zapuščena ležala na omari.

Na vsem lepem pa je Alenka zbolela. Hajd v posteljo in pit grenka zdravila! Noben otrok ni smel k nji, ker je bila bolezen nalezljiva. Alenki je bilo tako hudo dolgčas, da ji je srcece bolj umiralo od tega kot od bolezni.

Spomnila se je zapuščene knjige na omari. Odprla jo je in gledala lepe slike: punčke in pastirčke, zajčke in srnice, račke in ovce, konjičke in pajace. Kako lepo je bilo zdaj v pustih sobi! Dolgčas je kar

veselje vsem, tudi véikemu Bogu.

Kar takoj naredimo veseleje Bogu! Zapojmó pesem in jo spremljajmo s kretnjami: „Mi igramo na trobento, tu, tu, tu...“ (Po melodiji: „Mi se imamo radi“.)

Najlepše se igramo, če se lepo skupaj igramo. Zapojmó še: „Mi se imamo radi...“

Bog nas je vesel.

Sedaj mu pa še zaploskajmo!

Prijazno se poklonimo drug drugemu, pozdravimo se, podajmo si roke, po prstih hodimo, tiho sédimo, bodimo tiho!

Sedaj pa poslušajte:

Tinček je imel mnogo igrač, ki jih je dobil v dar. Vsak otrok dobi vse, kar ima, v dar. A Tinček ni bil hvaležen. Ljubosumno je skrival igrače pred drugimi.

Sosedova Minka ni imela igrač. Tako rada bi se igrala s Tinčkovo žogo, pobožala Tinčkovega medvedka in si delala veselje z drugimi Tinčkovimi igračami. A Tinček tega ni hotel.

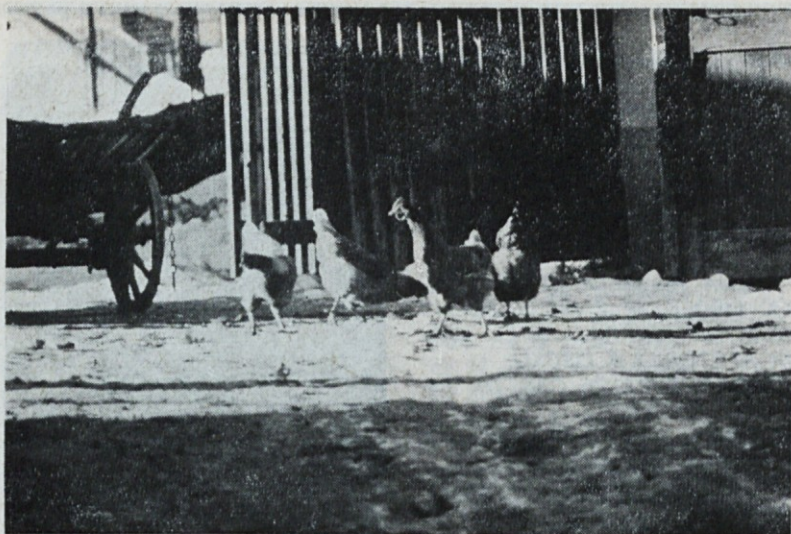
Minka je bila žalostna. Tudi veliki Bog ni bil Tinčka vesel.

Čez nekaj časa so vse Tinčkove igrače propadle, ker jih ni rabil.

To je Tončka izučilo. Vedel je: z igračami moram delati veselje tudi drugim! Odslej je bil drugačen. Vsi so ga bili veseli, še posebno veliki Bog.

Sedaj pa z rokami delajte tako, kot da podarite žogo, medvedka, avto drugemu otroku! Pri tem bodite prijazni in ljubeznivi!

Doma pobarvajte žogo, medvedka in avto in jih imejte ves teden na vidnem mestu, da se boste ob risbah spomnili, kaj ste obljubili!

Na kokošjem dvorišču.

hudičev advokat

nadaljevanje s str. 35

povečerjala, je škof predlagal, naj jima postrežejo kavo v njegovi študijski sobi.

Ta je bila prostorna in zračna, obdana s knjigami od tal do stropa, vendar opremljena preprosto, s pisalno mizo, klečalnikom in kovinsko omarico za uradne listine. Blizu velike lončene peči je stalo nekaj z usnjem oblazinjenih stolov. Soba je nazorno zrcalila značaj moža, ki je delal v njej: učen, asketski, praktičen in pristaš modernega udobja.

H kavi je prinesel steklenico starega konjaka, na kateri se je nabral prah iz kleti in ki je imela pečat nedotaknjen. Škof jo je na vsak način hotel odpreti in osebno točiti vinsko žganje.

„Gre za pitni obred,“ je dejal smehljaje Meredithu, „za sklepní napoj bratskega obreda.“ Vzdignil je čašo in nazdravil: „Prijateljstvu in vam, prijatelj!“

„Prijateljstvu,“ je ponovil Meredith. „Obžalujem, da sem ga našel tako pozno.“

Pila sta počasi, srebajoč stari in dragoceni konjak, kot to delajo plemeniti ljudje.

„Pogrešal vas bom, monsinjor,“ je dejal škof, „vendar se boste vrni-

li. Če se boste čutili bolnega, me takoj obvestite in bom poskrbel, da vas prepeljejo.“

„Ubogal bom,“ je odvrnil Meredith, z očmi uprtimi v čašo, da bi prikriil svojo bol. „Upam, da vam bom dobro služil.“

„Majhen dar imam za vas, prijatelj“. Škof je vzel iz prsnega žepka iz florentinskega usnja lično izdelano škatlico in jo izročil Meredithu: „Odprite jo!“

Meredith je pritisnil na zaklopnik in pokrovček je odskočil ter odkril na svileni preobleki malo bulo, kot prst debelo kepico iz starega zlata, ki je visela na drobni zlati verižici. Prijel jo je in jo podržal na dlani.

Škof je dejal: „Odprite bulo!“

Meredithu so se tresli prsti in škof je vzel dragulj, ga odprl in mu ga pokazal. Meredith je vzkliknil od presenečenja in ugodja. V krivini zlata je bil vdelan velik ametist in v njem vrezan najstarodavnejši simbol krščanstva, ki je pomenil Jezusovo ime: riba s kruhki.

„Bula je zelo stara,“ je povedal škof. „Najbrž je iz 2. stoletja. Našli so jo ob izkopavanju v Kalistovih katakombah in mi jo podarili ob škofovskem posvečenju. Bula je bila, kot veste, zelo običajen rimski obesek in je najbrž pripadala nemu prvih kristjanov, morda kateremu mučencu. To mi ni povsem jasno, vendar želim, da jo vi ohranite kot znamenje najinega prijateljstva.“

Hladni človek Blaise Meredith se je raznežil kot še nobenkoli v dvajsetih letih. Solze so se mu prikazale na vekah in glas se mu je tresel:

„Samo hvala vam lahko rečem. Ohranil jo bom, dokler ne umrjem.“

„A zanjo zahtevam posebno ceno: poslušati morate moj sklepní govor.“

„To bo moj obesek zoper dolgočasenje,“ je dejal Meredith nagajivo.

Škof se je naslonil na naslonilo stola in srebal konjak. Njegov začetni stavek je bil videti nenavadno nedosleden.

„Mislil sem, Meredith, na mali čudni oltar. Kaj menite, da moram napraviti z njim?“

„Ne vem... Mislim, da ga je treba razbiti.“

„Zakaj?“

Meredith je skomignil z rameni. „Dobro...“, je člen s poganstvom, simbol malikovanja in povrh še nespodoben. Videti je, da mu nekateri izkazujejo neko češčenje.“

„Sprašujem se, ali gre res za to,“ je dvomljivo pripomnil škof. „Morda gre za nekaj čisto bolj preproste- ga.“

„Za kaj, na primer?“

„Za grobo domisljico, za prešerno praznovanje, kot je metanje novcev v vodomet Trevi.“

„Beseda prešernost se mi ne zdi prikladna,“ je dejal Meredith; „morda grobst ali tudi nesramnost.“

„Vsa nerazvita ljudstva so groba v izražanju, dragi Meredith. Njihova domačnost z najbolj grobim naravnim dogajanjem je tako velika, da je njihov smisel za dovtip zelo počuten. Poslušajte razgovore in pesmi na kmečki svatbi in, če znate prevesti narečja in namigovanja, bodo zardela vaša častita ušesa. Toda to ljudstvo ima tudi svojo lastno dostojnost, ki je — čeprav na videz manj dosledna — pogosto bolj iskrena kot lažna dostojnost bolj razvitih družbenih plasti. Drugače je pa seveda res, da tu obstajajo sledovi poganstva. V Gemelli Minore boste našli žensko, ki prodaja obeske in kapljice za ljubezen...“

Vendar kaj naj storim? Zbudim pohujšanje in opraviim obred? Zarotim in uničim marmor? Na ka-

terem koli mestnem zidu lahko načekajo nedostojno risbo in zelo verjetno bi se nad njo pojavila moja glava. Vidite?"

Proti svoji volji je Meredith pransnil v smeh in škof se je odobravajoče nasmehnil.

"Moj govor dobro učinkuje, Meredith, in vi ste razumeli njegov smisel. Počasi, počasi! Hodite počasi in govorite previdno! Zavedajte se, da ste funcionar in da oni ne čutijo zaupanja do funkcionarjev in še najmanj do cerkvenih funkcionarjev. Tudi vaš vidik je uraden, kar pomeni oviro."

"Poglejte!" je pokazal z nazorno kretnjo na knjige, ki so pokrivala stene. "Tu so vsi cerkveni očetje od Avguščina do Tomaža Akvinca. Vsi veliki zgodovinarji, vsi veliki razlagalci. Vse okrožnice zadnjih petih papežev in izbor najvažnejših mistikov. Razum Cerkve se nahaja ob teh štirih stenah. Človek, ki je nosil to bulo, ni nikoli slišal o nobenem od teh in kljub temu je bil prav tako katoliški kot vi ali jaz. Imel je isto vero, čeprav je bila v veliki meri vsebljena in ne izrečena, kot je sedaj. Bil je zelo blizu apostolov, ki so učili, kar so se naučili iz Jezusovih ust in kar so prejeli od Svetega Duha za binkošti."

Z razumom Cerkve je kot z razumom človeka: širi se z novimi nasledki starih verovanj, z novimi spoznanji, ki potekajo iz starih, ki klijejo kot listje na drevesu... Kdo iz moje črede lahko prebavi vse to? Ali lahko vi in jaz? To je razum Cerkve, zapleten in bistrumen. Toda njeno srce je preprosto, kot je preprosto ljudstvo. Zato pa, ko stopite z njim v stik, delajte predvsem s srcem in ne z glavo!"

"Vem," je dejal Meredith in njegove besede so bile podobne vzdihljaju. "Težava je v tem, da ne znam delati na ta način. Odkrito priznam: samo ob vas sem začutil malo toplote. Menim, da mi manjka prikupnosti. Žal mi je, vendar ne uvidim, kako bi mogel temu odpomoči. Ne poznam besed. Moje kretnje bodo nerodne in gledališke."

"Gre za notranjo držo, prijatelj. Če imate usmiljenje in sočutje, niste daleč od ljubezni. Te reči se povedo z najbolj jecljajočimi besedami. Pot do teh ljudi pelje prek njihovih potreb in njihovih otrok. Poskusite hoditi po cesti navzdol s polnimi žepi sladkorčkov! Poskusite jih ohraniti z oljem in kilo testenin, kadar obiščete domove siromakov! Odkrijte, kje so bolniki, in jim nesite steklenico žganja...! In tako se konča moj govor, prijatelj."

Šklonil se je in znova nalil konjaka v čaši. Meredith je serbal prijeten in dišeči konjak in ogledoval malo zlato bulo v svileni škatlici. Škof Avrelij je bil dober pastir. Delal je, kar je oznanjal. In Blaise Meredith še ni spolnil tiste edine reči, za katero ga je prosil v imenu prijateljstva. Iskreno mu je priznal:

"Nekajkrat sem poskusil prositi za čudež, pa ne zmorem."

Škof je napravil kretnjo, kot da bi odlašanje ne imelo nobene važnosti.

"Navsezadnje boste spolnili. Počasi... počasi! Čas je že, da ležete k počitku. Jutri bo dolgotrajen in za vas najbrž nadležen dan."

Vstal je in Blaise Meredith je — ubogajoč nenadno podbudo — pokleknil, da bi poljubil veliki škofovski križ.

"Me blagoslovite za na pot, blagorodje?"

Avrelij, valentinski škof, je vzdignil svojo rahlo roko v obredno kretnjo.

"Benedicat te omnipotens Deus... Naj te Bog blagoslovi, sin, in te obvaruje pred hudim Sredo zemlja in pred grozo dolgotrajne noči... V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha..."

"Amen," je končal Blaise Meredith.

A blagoslov ni imel moči zoper bolečino, ki ga je zagrabila to noč, najhujšo v njegovi bolezni. Bila je kot smrtni boj, ki mu je vzel vse moči in mu od jutra dajal videz človeka, ki gre na svoj lastni pogreb.

Zemljepisna razdalja med Valento in Gemellom Minore je šestdeset kilometrov, toda pot napravi toliko ovinkov, je tako slaba in razdrapanja in navkreber tako strma, da potrebuješ dve uri vožnje z avtom, da jo prevoziš.

Ko je zapustil mesto, je Meredith zapadel v nemirno spanje, toda poskakovanje in sunki ga zbudili in skušal se je zamotiti z ogledovanjem pokrajine. Hribi niso bili posebno visoki, če jih primerjaš z alpskimi, bili pa so strmi, razriti in nagubani, da se je zdelo, da pot na njihovih pobočjih negotovo visi in se sedaj krčevito vzpenja proti vrhovom, sedaj pa se divje spušča k razmajanemu mostu, ki ne obeta prenesti niti lahkega voza.

Kjer so kmetje obdelovali rečno strugo, so bile doline zelene, na gričih je bilo pa tako malo zelenja, da ga je bilo celó za kože premalo. Težko je bilo verjeti, da so v starodavnih časih Rimljani na tistem kraju sekali smreke za svoje ladje na vesla in žgali oglje za kovačnice svojih orožarjev. Ostajal je en sam nasad, ki je obdajal hišico: njen lastnik ali upravnik je bil umnejši kmetovalec kot ostali.

drugič dalje

Popraviti bo treba kad.

mali oglasi

● JANKOVIČ, 17 rue de Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, posreduje uradne prevode in prošnje. Pišite mi!

● PREVAJALSKA PISARNA v Münchnu uredi uradne prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje in nudi pravno pomoč: Dipl. filolog JOSEPH ARECH, 8 München 50, Pfeilschifterstr. 21, telefon (089) - 14 13 702.

● OVERJENE PREVEDE iz slovenščine in srbohrvaščine kot tudi pravno pomoč nudi M. GRATZA, 8 München 50, Menzingerstr. 195, telefon (089) - 8 12 18 20.

● PREVAJAM iz slovenščine v nemščino in obratno. Vse prevode sodno overovim. Prevode opravi hitro in poceni: MONIKA ZIBELNIK, Franz-Albert-Str. 12, 8000 München 50, tel. 812 30 59 — zvečer.

● SLOVENKA, 41-letna, samka, 165 cm, inteligentna, prijetne narave, v Zap. Nemčiji, želi spoznati zaradi možitve poštenega Slovenca, brez obveznosti. Slika zaželeno. — Njen naslov posreduje uprava „Naše luči“, če pošljete pošto pristojbino, navedeno v barvnem stolpcu te strani spodaj. (Št. 1)

● SLOVENSKI FANT, 40-leten, delaven, nealkoholik, zaposlen v Zap. Nemčiji, želi spoznati zaradi ženitve pridno Slovenko do 35 let, brez obveznosti, po možnosti s poklicem. Slika zaželena. — Njegov naslov posreduje uprava „Naše luči“, če pošljete pošto pristojbino, navedeno v barvnem stolpcu te strani spodaj. (Št. 2)

● IŠČEM Martina Žirovnika, po poklicu teracérja, ki je odšel iz taborišča v Avstriji leta 1969—1970 v Avstralijo ali mogoče v Kanado. Kdor kaj več vé o njem, naj sporoči na naslov: Ferdinand Urbančič, Mellangatan 28, S-361 00 EMMABODA, Sverige.

● Še enega GOZDNEGA DELAVCA, Slovenca, ki zna ravnati z motorno žago, iščemo za Zah. Nemčijo. Zelo dobra plača, za stanovanje preskrbljeno. Javite se na telefon 06223 - 1831, in sicer po 18. uri zvečer, zaradi natančnejših pojasnil.

● Potujete v RIM? Dobrodošli v hotelu BLEO, Via S. Croce in Gerusalemme 40, 00185 Roma, tel. (06) 777 102. Na razpolago so Vam komfortne

sobe s kopalnico, klimatičnimi napravami in radiem, lastni parkirni prostor in restavracija v alpskem slogu. Zagotovljeno Vam je prijetno občutje med slovenskim osebjem. Lastnik Vinco Levstik.

● MAGNETNI IN IONSKI VALOVI ZA REGENERACIJO TELESA uspešno zdravijo srčne, sladkorne in želodčne bolezni, visoki krvni pritisk, astmo, gripo, kašelj, depresijo itd. Cena aparata DM 375.— in poština. Patentirano. Pošljemo prospekte. Naročila sprejema JODE, 8 München 2, Marsstr. 2, BR Deutschland.

● Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo pripravljamo. Obrnite se na naslov: Gebr. HORZEN — Möbeltransporte, Biesenstraße 30, 4010 Hilden bei Düsseldorf, telefon: 02103 - 23 62. Informacije dobite pisмено ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

● DVOSTANOVANJSKO HIŠO z vrtom in njivo v Pragerskem pri Mariboru ugodno prodam. — Pojasnila daje: Stanko Pondelak, Kapuzinerstr. 23, 8000 München 2, BRD.

● ENOSTANOVANJSKO HIŠO, dobro prenovljeno, s lepim vrtom, v Laškem pri Celju, ugodno prodam. — Interesenti naj se obrnejo na naslov: Štefan Strašek, mesar, YU-63270 Laško.

● DVOSTANOVANSKO HIŠO, novo, v Mariboru, ugodno prodam. Pojasnila dobite telefonsko na štev. 0 21 22 - 5 73 85, Solingen, BRD.

● POSLOVNO HIŠO v industrijskem središču Koroške ob glavni cesti zelo ugodno prodam kakemu povratniku v domovino. Poslovni prostor (primeren za vsako obrt) meri 100 m², stanovanjski pa 88 m². Vseljiva takoj! — Interesenti naj pišejo na naslov: Marija Cizej, Žerjav 18, YU-62393 Črna na Koroškem.

● TRISOBNO HIŠO s kuhinjo, kopalnico, vrtom in garažo, celotni obseg 6 arov, ugodno prodam. — Osebnost ali pisмено se lahko javite na: Albin Resnik, Mariborska c. 46, YU-62250 Ptuj.

● NOVO HIŠO 10 × 10 m (dve etažni stanovanji, podstrešje, klet in s posebej stoječo garažo 6 × 13), z lepo lego blizu Celja ob glavni cesti v smeri proti Mariboru, prodam. — Ponudbe poslati na: Marija Doll, 7100 Heilbron—Sontheim, Raidweg 20, BRD, tel. 07131/54788.

OPOZORILO: Oglase, došle po roku (t. j. po 5. dec.) smo morali zaradi pomanjkanja prostora odložiti za prihodnjico. Oglaševalce prosimo za razumevanje!
Uprava „Naše luči“

pozor!

PREVEDE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmeniš s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebinsko oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik mailnih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 100 avstrijskih šillingov, vsaka nadaljnja beseda pa 3 avstrijske šillinge (ali enaka vrednost v drugi valuti). Oglase je treba vnaprej plačati. Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na drugo vprašanja glede mailnih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v mednarodnih poštinih kuponih pristojbino za dvoje pisem za tujino.

povejmo po domače

BEL — bel kot mleko, sneg, zid; bela cesta; izobesili so belo zastavo; mrtvaško, prsteno bel; skoz okno sije bela mesečina; plesali so do belega dne; pri belem dnevu se je sprehajal z njo; to je jasno kot beli dan; vas je bila med vojno bela; knjiga je zagledala beli dan; bela odeja pokriva zemljo; tak delavec je v podjetju bela vrana; če pravim jaz, da je belo, trdi on, da je črno; ni ne belo ne črno; zelen je pogledal; starka je belo strmela vanje; na grobu je bilo vse belo krizantem; ta bela s koso; ni črnil, rekel, zinil ne bele ne črne; obrača oči, da se mu vidi belo; dobil boš črno na belem; gore so že v belem; nevesta v belem.

BELIČ — saj tako nimaš beliča, da bi dal za vino; sedel je v krčmi, dokler je čutil belič v žepu; biti brez bora in beliča; še prebitega beliča nima.

BERAČ — dati beraču vbogajme; berač iz navade; nabral se ga je kakor berač mraza; sneži, kakor bi se berači topli; vsak berač svojo malho hvali.

BESEDA — vsaka njegova druga beseda je žaljivka; ne pride mu na misel primerna beseda; iskal je besed, da bi jo potolažil; v jezi ne izbira besed; žal beseda; ploha, poplava besed; skrb govori iz vsake njene besede; ujel je le nekaj besed o tem; da ne črhneš, ne zineš niti besedel; niti z eno samo besedo ni omenil, kaj se je zgodilo; beseda ga je spekla, zbolda; besede leti-

jo, merijo nanjo; besede so ji segle, šle do srca; te besede so veljale njej; to je moška beseda!; njegovih besed ne jemlje resno; ostalo je samo pri besedah; verjeti na besedo; biti zvest dani besedi; fant in dekle sta si v besedi; z besedo je ne boš ugnal; pustiti koga do besede; biti brez besede v hiši; vselej hoče imeti prvo besedo; veliko da na njegovo besedo; beseda je dala besedo; beseda mu je šla težko z jezika; saj ni vredno besed; o tem ne izgubljava več besedi; položiti komu besedo na jezik, v usta; besedo je snedel; besedo je vzel nazaj; prijeti koga za besedo; reci zanj dobro besedo!; same besede so ga; biti mož beseda; beseda ni konj; besede mičejo, zgledi vlečejo; lepa beseda lepo mesto najde.

napake

(Najprej je napačna raba, potem pravilna.)

angelj, angeljček → angel, angeček;
auto → avto;
baklja → bakla;
bati se pred kom, čim → bati se koga, česa;
berglja → bergla;
pasti komu v besedo → seči, skočiti komu v besedo;
biljka → bilka;
Binkošti → binkošti;
bleščeče planine → bleščeče se planine;
bližajoča poroka → bližajoča se poroka;
bogat na zlatu → bogat česa, s čim;
bojno polje → bojišče;
pobornik za mir → bojevnik za mir;
bombon → bonbon;
Božič → božič;
brez da bi pisal → ne da bi pisal;
brez nobene škode → brez kakršne koli škode;
brez nič je šel na pot → čisto prazen je šel na pot;
špricar → brizganec.

beseda literatov

DRAMILLO

Sloven'c, tvoja zemlja je zdrava in pridnim nje lega najprava: polje, vinograd, gora, morjé, ruda, kupčija tebe redé.

Za uk si prebrisane glave pa čedne in trdne postave; išče te sreča, um ti je dan, našel jo boš, ak nisi zaspan.

Glej, stvarnica vse ti ponudi, le jemati od nje ne zamudi! Lenega čaka strgan rokav, palca beraška, prazen bokal.

Valentin Vodnik

Valentin Vodnik (1758—1819) je prvi priznani slovenski pesnik. Po poklicu je bil duhovnik in profesor, doma pa je bil v Zgornji Šiški. Deloval je največ v Ljubljani in tu tudi umrl. Vodnik se je uveljavil še kot pisatelj, prevajalec, urednik, časnikar in jezikoslovec.

Erscheinungsort: Klagenfurt
Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt
P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

ANGLIJA

Msgr. Ignacij Kunstelj, 62 Offley Road, London S. W. 9. (Tel. 01-735-6655).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstraße 1, 4053 Haid bei Ansfelden.

Martin Belej, Enzenbach, 8112 Gratwein bei Graz. (Tel. 0 31 24 - 23 59).

P. Štefan Kržišnik, Zist. Stift, 6422 Stams. Tirol.

Ivan Tomažič („Korotan“), Albertgasse 48, 1080 Wien VIII.

Slovenski socialni urad, Seitzerg. 5/II, 1010 Wien I. (Tel. 0 222 - 63 25 07).

Janez Žagar, Feldeggasse 1, 6800 Feldkirch, Vorarlberg.

(Tel. 0 55 22 - 26 4 04).

Socialni urad za tuje delavce, Bahnhofstr. 13, 6800 Feldkirch,
Vorarlberg, (Tel. 0 55 22 - 21 5 85).

BELGIJA

Vinko Žakelj, Guil. Lambert laan 36, Eisden, 3630 Maasmechelen.

Kazimir Gaberc, avenue L. Empain 19, B-6001 Marcinelle.

(Tel. 071-367754).

FRANCIJA

Nace Čretnik, 4 rue St. Fargeau, 75020 Paris. (Tel. 636-80-68).

Jože Flis, 7 rue Gutenberg, 75015 Paris. (Tel. 577-69-93).

Stanislav Kavalar, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Mericourt.

Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57710 Aumetz.

Msgr. Stanko Grims, 259 bis Avenue de l'Europe, 57800 Freyming-
Merlebach.

Franjo Pavalec, 8 Avenue Pauliani, 06000 Nice.

ITALIJA

Jure Rode, Collegio Pio Latino, Via Aurelia Antica 408, 00165 Roma.

NEMČIJA

Dr. Janez Zdešar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Bausenhorststr. 2. (Tel. 0201 - 34 40 45).

Pavel Uršič, 42 Oberhausen 11, Oskarstraße 29. (Tel. 0208 - 64 09 76)
ali 64 11 72).

Ludvik Rot, Hochdahler Str. 14, 5657 Haan 1. (Tel. 0 21 29 - 13 92).

Mirko Jereb, 6 Frankfurt 70, Textorstr. 75-II. (Tel. 0611 - 61 37 22).

Stanko Gajšek, 68 Mannheim 1, A 4, 2. (Tel. 0621 - 2 85 00).

Ciril Turk, 7 Stuttgart 1, Stafflenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).

Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 7 75 25).

Dr. Franc Felc, 798 Ravensburg, Raueneeggstr. 13. (Tel. 0751 - 2 20 00).

Villi Stegu, 8070 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3 1/2. (Tel. 0841 - 3 44 74).

Jože Bucik, 89 Augsburg 22, (Göggingen), Klausenberg 7 c.
(Tel. 08 21 - 9 79 13).

P. Janez Sodja, 8 München 80, Röntgenstr. 5. (Tel. 089 - 98 19 90).

Dr. Branko Rozman, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Martin Mlakar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Dr. Štefan Steiner, 1 Berlin 61, Methfesselstr. 43. (Kolpinghaus),

(Tel. 030 - 785 30 91 do 93), in 1 Berlin, Kolonnenstr. 40. (Tel. 030-784 84 34).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, Guil. Lambert laan 36, Eisden, 3630 Maasmechelen, Belgie.

ŠVICA

P. Fidelis Kraner, Postfach 191, Seebacherstraße 15, 8052 Zürich.

(Tel. 01/50 31 32).

P. Angel Kralj, Kapuzinerkloster, 4500 Solothurn. (Tel. 065-22 71 33).